

எஸ். எஸ். எஸ். பரீட்சை — 1949

கே. இ. 64

த.ப.
2620

கிராதர்ச்சுனீயம்

த.ப. 2620

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்
இல. 157 ஆம் தழுக்கை,
கொழும்பு

வித்தியாசாலைகளின் உபயோகத்திற்கென வித்தியா பகுதியாரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

சுன்னாகம்

இலங்கைத் தமிழ்தூற் பதிப்பகம்

1948

[விலை ரூபா 1-00]

821.2

புறநாலை

சிறந்த E
SET PR

gib]

H. II. 49

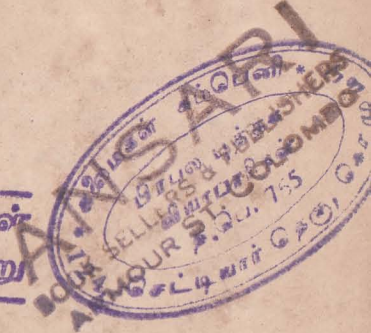
54
821 2
சு. ஸாஷ்யப் பவம்
E

கிராதார்ச்சுனீயம்

தி.ய.

2620

உசாத்துணை நூல்கள்
இரவல் எடுப்பதற்கன்று

இஃத

யாழ்ப்பாணம் - மத்தியகல் லூரி

வியாஹரண மகோபாத்தியாயர்

பிரமஸ்ரீ வை. இராமசாமிசர்மா

அவர்கள் எழுதியது

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்

இல. 7-57 ஆம் நெடுக்கை,

கொழும்பு

2620

கன்னகம் :

வட - இலங்கைத் தமிழ்நூற் பதிப்பகம்

1948

FOURTH EDITION 5000
(Copy-right)

PRINTED AT
THE THIRUMAKAL PRESS
CHUNNAKAM

முகவுரை

‘கிராதார்ச்சனீயம்’ என்னும் இந்நூல் வடமொழியிலுள்ள ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்று. இதனை இயற்றியவர் ‘பாரசி’ என்னும் பெரும் புலவர். “இப்புலவரின் பாக்களே ஏனைய கவிகளின் பாக்களினின்றும் மிக்க பொருட்செறிவுற்று விளங்குவன” என்று வடமொழிப் பண்டிதர்கள் கூறுவர். அன்றா்தம் கூற்றே ஒன்றும் அறியாத சிறியேனே இப்பணியில் ஈடுபடும்படி செய்தது.

நடைதம், இரகுவம்சம், சிசுபாலவதம், குமாரசம்பவம் என்ற வடமொழிப் பெருங்காப்பியங்களின் நயத்தை தமிழ்மக்கள் அவையிற்றின் மொழிபெயர்ப்புக்களிலிருந்து ஒருவாறு உணர்ந்து தம்முள்ளத்தே மகிழ்வு பூப்பது கண்கூடு. அவைபோல இம் மொழிபெயர்ப்பும், அன்னவர் தம் உள்ளத்தே சிறு கிளர்ச்சியையேனும் எழுப்பத் துணைசெய்யும் என்று கருதுகின்றேன்.

முதலூல் பதினெட்டுச் சருக்கங்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளதேனும், கதையின் போக்கைத் தழுவி இம் மொழிபெயர்ப்பு நான்கு அத்தியாயங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதலூலிலுள்ள செய்யுட்கள் யாவும் சுவை கெடாமலும் தொடர்பு அறமலும் இயன்ற வரை மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. தகுதி நோக்கி சில வருணனைப் பகுதிகளே தனிர்க்கப்பட்டன. நடைநயம் கருதியும் வழக்காற்றுமுறை நோக்கியும் ஆம்

காங்கு சில வட்சொற்கள் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளன. படிப்போர்க்குத் துணைசெய்யும்பொருட்டு இதன் இறுதியில் அரும்பதவுரை ஒன்று எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்புது முயற்சியில் இறங்கிய என்னைப் பன்முறை ஊக்கியும், அவ்வப்போது இந்துலின் சிறந்த பல திருத்தங்களைச் செய்தும் பேருதவி புரிந்தவரான நண்பர் ப்ரமஸ்ரீ ஶீத்வான் கணேசையர் அவர்களை என்றும் மறவேன். இப்புத்தகத்தை அச்சிடுவித்து வெளிப்படுத்திய நண்பர் திருவாளர் பொன்னையர் அவர்களுக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றியைச் செலுத்துகிறேன்.

வை. இராமசாமி சர்மா

விஷய அட்டவணை

(1) துவைத வனத்திருந்த தரும வேந்தனிடம் ஓர் வனவேடுவன் துரியோதனனது அரசியலைப்பற்றி ஏதோ சில கூறிச்சென்றதும், திரௌபதியும், வீமணும் அதுபற்றித் தத்தம் மனத்தெழுந்த கருத்துக்களை ஆர்வ மொழிகளால் வெளிப்படுத்துவாராயினர். அப்போது தருமன் அவர்க்குத் தக்க நீதிகளை எடுத்து இயம்பிக்கொண்டிருக்கையில் வியாசமுனிவர் அவண்டோன்ற யாவரும் நல்வரவுகூறி அன்னவரை உபசரிப்பாராயினர்.

பக்கம் 1—24.

(2) தருமன் கழறிய உபசாரமொழிகளைக் கேட்ட முனிவரும், தமது வருகையின் காரணத்தை வேந்துக்கு உரைத்தருளி, அருச்சுனன் தவஞ்செய்து பாசபதம் பெறுவதற்கான ஓர் மந்திரத்தையும் உபதேசித்து மறைவாராயினார். முனிவர் உபதேசித்தருளிய படி அருச்சுனன் தவஞ்செய்யப் புறப்படலாயினன். அப்போது பாஞ்சாலி சில கூறத்தொடங்கினான். அவற்றை மனத்திற்கொண்டு திடீரென அவண்டோன்றிய ஓர் இயக்கனைப் பின் தொடர்ந்தான். போகும் வழியில் இயக்கன் அருச்சுனனுக்குக் கூதிர்காலத்தின் இயல்பை எடுத்தியம்பினான். இமயகிரியைக் கண்டதும் இயக்கன் அருச்சுனைப் பிரிந்து தன்னடம் செல்வானாயினான்.

பக்கம் 24—39.

(3) இந்திரகீலத்தில் அருச்சுனன் கடுந்தவம் புரிந்து வருகையில், அவனது தவப்பெருமையைக்

கண்ணாக்கண்ட புதுமையை உரைக்கச் சென்றனர். உடனே இந்திரன் அவன் தவத்தைக் கலைக்கும்படி தேவமாதரை ஏவ, அவர்களும் அவண் சென்று பல வாறு முயன்றும் தம்மெண்ணம் பவியாமை கண்டு மீண்டும் விண்ணுலகடைநகனர். பின்னர் இந்திரன் தானே முனிவர் கோலந்தாங்கி அருச்சுனன் தவத்தைக் கண்டு களிகூர்ந்து, அன்னவனுக்கு ஓர் மந்திரத்தை யும் உபதேசித்து மீள்வானாயினான். அருச்சுனன் செய்த கடுந்தவத்தைக் கண்டு அஞ்சிய சித்தர்களும் தாபதர்களும் எம்பெருமானிடஞ் சென்று முறையிடவே உமாபதியும் “ தாபதர்களே! அருச்சுனன் தவத்திற்கு ஊறுசெய்யக்கருகி மூகன் என்னும் ஓர் அசுரன் பன்றி யுருக் கொண்டு அவன்முன் ஏகாநின்றான். அப்பாத களைக் கொண்டு அன்றோன் தவத்தைக் காக்கக் கருத்துக் கொண்டேன் ” என்று கூறியருளிய அப் போதே வேடுவர்கோலந்தாங்கி சிவகணங்களுடன் அருச்சுனன் தவச்சாலையை நோக்கி விரைந்து செல்வாராயினார்.

பக்கம்: 40—65.

(4) அருச்சுனன் தன்முன் வரும் மாயப் பன்றி யைக் கண்டு பகழியொன்று விடுக்கவே அது அதன் ஆவியை வாங்கிற்று. பன்றியின் உயிரை மாய்த்த பகழியை விரும்பி எடுக்கலுற்று விஜயனை நோக்கி வேடுவத் தூதன் ஒருவன் சில மொழி பகர அதற்கு அருச்சுனன் சில எதிர்மொழி விடுக்கவும் வேடுவக் கோலந்தாங்கிய எம்பெருமான் வேடுவர் சேனை புடை குழப் போருக்கு ஆயத்தமாய் நிற்பாராயினார். போர் தொடங்கியது. சிவகணங்கள் களைத்தன. மாயக்கிரா

1-சிவன் 2-மாயவேடன் (சிவகணங்கள்)

தனரும் அருச்சுனனும் அத்திரப்போர் செய்தனர். ஆயுதப்போர் செய்தனர். இறுதியில் மற்போர் செய்தனர். மற்போரில் விஜயன் திறமையைக் கண்டு மகிழ்ந்த எம்பெருமானும் அவனுக்கு அருள்புரியக் கருகி இடபாளுடராய்க் காட்சித்தந்தருளினார். அருச்சுனன் எம்பெருமானை வாயார வாழ்த்தி நின்றான். சிவனரும் பாசுபதம் கொடுத்தருளுவாராயினார்.

பக்கம்: 65—94.

கிராதார்ச்சுனீயம்

க - ம் அத்தியாயம்

பன்னீராண்டு வனவாசமும், ஓராண்டு அக்ரூதவாசமுஞ் செய்வான் நாடுநீங்கிக் காடு புகுந்த பாண்டவர் ஐவரும் கானகத்திற் பற்பல விடங்களில் அலைந்து திரிகையில், துவைதவனம் என்ற நன்மணங் கமழும் தண்பொழில்கள் சூழ்ந்த ஓர் இரமிய வனத்தில் சின்னாள் வதிவாராயினர். ஆண்டை வதிகையில், தருமநெறி தவறாத தருமர், ஓர்நாள் இன்னணம் ஆலோசிக்கலானார்: “என்னே! எம் வனவாசத்தின் பெரும் பகுதியும் இறைவன் திருவருளால் இடரின்றிக் கழிந்தது. இன்னும் சில தினங்களே செல்லல் வேண்டும். நாடு நீங்கிப் பல ஆண்டுகள் கழிந்தன. நாடு தன்னதே எனத் தருக்கிக் கோலோச்சுவோன் சுயோதனன். குடிகட்கு நாடு புரக்கும் கோமர னிடம் எத்துணை அன்பு குடிகொண்டிருக்கின்றதோ; அவ்வன்பு எம்மாட்டு எவ்வாறு உளதோ; ஒருகால் குடிசனங்கள் எம்மை மறந் தொழிந்தனரோ; யாதொன்றும் அறிகிலேம். இனி என் செய்வது?” எனப் பலவாறு கவன்று நெடுநேரம் ஆய்ந்து இவையிற்றை நன்கனம்

அறிந்துகூற ஓர் ஒற்றனைச் சுயோதனன் நாட்டிற் போக்குவதே தம் சூழ்ச்சியின் முடிவெனத் துணிந்து, அக்காட்டிடையே வதிவானும் தனக்கு உற்ற தோழனுமாகிய வேடுவன் ஒருவனைக் கூய்த் தம்முள்ளம் கூறியதும் அவனும் அதற்கு இசைந்து நின்றான்.

இசையவே, தருமர் அன்னவனை நோக்கி, நண்ப! நீ இவ் வேடத்தோடு ஏகற்க. ஏகின் பலரும் நின்னை இழிவாக எண்ணி நகையாடுவர். ஆகலான் புகுதற்கரிய இடங்களில் எல்லாம் உட்புகுந்து, அறிதற்கரிய பற்பல விடயங்களை ஆராய்ந்தறிந்து கூறவல்லதூஉம் நான்கு நிலைகளுள் முதலதூஉமான பிரமசரிய வேடம் பூண்டு சேறலே நேரிது என்பது எமது உள்ளக் கிடக்கை என்றனர். அன்னது கேட்ட வேடுவனும் முறுக்கிய சடைமுடியனும், நீறுபூத்த நெற்றியனும், அண்ணலார்க்கமாலை சூடிய கண்டனும், தண்டந்தாங்கிய கையனுமாய்த் துரியோதனன் நாடு குறுகி, அவண் சில பகல் கரந்து வைகி, அவனது அரசியலைச் செவ்வனம் அறிந்து, மீண்டும் துவைதவனம் வந்தெய்தினன். வந்தவன் ஓர் நாள் தருமனைத் தனிமையிற் சென்றெய்தி, அட்டாங்கத்தோய அடிபணிந்து, ஐய! “துரியோதனன் தனிச் செங்கோலோச்சம் முறைமையாற் குடிகளது மனத்தைக் கொள்ளை கொண்டனன்” எனக் கூறுவான் தொடங்கிப் பின்னர் ஐயுற்று, வேந்தனிடம் “வேற்றரசரைப் புகழ்ந்து கூறுதல் நியாய மல்லவே. அங்ஙனங் கூறின்,

என்னிடம் அரசனுக்கு வெறுப்பன்றோ வேருன்றி விடும் நான் கொண்ட கோலத்தின் இயல்போ, உள்ளதை உள்ளவாறே உரைப்பதாகலின் பொய்யுரை வழங்குதலும் பெரும் பாதகமாயிற்றே. இருபாடெரி கொள்ளியினுள் எறும்புபோலாயினேனே” எனச் சற்றே திகைத்தனன். பின்பு சடுதியில் மனந் தெளிந்து, “எவ்வாற்றானும் உண்மையை உரைத்தல் வேண்டும். அன்றேல் ஒற்றனது இலக்கணமன்றோ வழுவறும்” எனத் துணிந்து மாசணம் உயர்த்த கோமானது குணங்களை உள்ளவாறே உரைக்கத் தொடங்கினான்.

தருமவேந்தே! இவ்வுலகின்கண் மன்னவனுக்கு ஒற்றும், உரைசான்ற நூலும் இருகண் என்று கூறுப. அதன்வழி வாழ்வோர் உண்மையைச் சிறிதும் மறைத்தலாகாது. ஆகவே நான் செப்பும் செய்திகள் நுஞ்செவிக்கு இனியவேனும் இன்னதைவேனும் நீவிர் பொறுமையுடன் கேட்டருளவேண்டும். மன்னவன் முன்னிலையில் ஒருவன், அவன் மனம் வெறுக்கும் வெவ்வுரைகளைக் கூறுதல் முற்றிலும் அடாத செயலேனும் ஒற்றன் என்பான் அவைகளை உரைத்தே தீரவேண்டும். மன்னனுக்குத் தன்னிடம் வெறுப்பு மிகும் எனக் கொண்டு உண்மை கரப்பனேல் அவ்வொற்றன் தன் கடமையிற் பிறழ்ந்து இரொளரவம் உறுவன். உற்ற நண்பனுக்கு உரிய காலத்தில் உறுதி பயக்கும் உண்மைப் பொருள்களை அவன் உழைநின்றான் உரைத்தலே உலக முறைமை. அவனும் அதைக் கேட்கற்பாலன். அன்றேல் அவனும்

இழிக்கப்படுகின்றான். அதுபோல அரசனுங் கேட்கறபாலன். அன்றேல் அரசற்கும் பிரபுத்தன்மை நீங்கிவிடுகின்றது. அரசு ஓங்கவேண்டின் அரசும், அமைச்சும் ஒருமனப்படவேண்டும். இல்லையேல் இலக்குமி அந் நாட்டை விட்டகன்று அயலிடம் புகுவாள். இத்தகைய காரணங்களான் அடியேன் ஒன்றைக் கூறுவதும், பெருமை தங்கிய நீவிர் அதைக் கேட்பதும் இருவர்க்கு முள்ள கடமைகளேயாம்.

தருமபூபனே! அவக்கொடியோன் அரசியலை நன்கனம் அறிந்து கூற அடியேனை நீவிர் அன்று பணித்தீர்கள். நானே காடுறை வேடன். அவனே நாடு புரக்கும் அரசு. அடியேனுக்கும் அரசியலுக்கும் நெடுந்தூரம். ஆயினும் நாமது அருணைக்கங் கொண்டே யான் அறிந்த சிற்சிலவற்றைத் தெரிவிக்கின்றேன். நீவிர் பொறுமையுடன் செவிசாய்த்தருளவேண்டும்.

உதிட்டிர மன்னவ! தூரியோதனன் அஞ்சா நெஞ்சு படைத்து அரியாதனத்து அமர்ந்தானாயினும், காய் கணிகளையும் கந்தமூலங்களையும் புசித்து வாழும் நும்போலியரிடமிருந்து என்றைக்கேனும் அவமானம் வரும் என்ற அச்சம் அவன் நெஞ்சத்திற் குடிகொண்டு கிடக்கின்றது. முன்னம் குதினால் வென்ற குருநாட்டை இன்று ஒல்லும் வகை நீதியால் வெல்ல முயன்று வருகின்றான். புகழை விரும்பிக் குடிகளிடம் இன்முகம் காட்டி, இன்சொற் பேசித், தானம் வழங்கித், தயை காட்டி வருகின்றான். விடரும், தூர்த்தரும்,

1. (விடம்) இன்முகமாயினும்

2. வடுக்கர்

நடரு முள்ளிட்ட சிற்றினக்குழுவைச் சேராது விலக்கி நன்னெறிச் செலுத்தும் பேரறிவுடைப் பெரியாரையே தனக்குத் துணையாகக் கொண்டு ஓழுகுகின்றான்.

“ஆற்றுவா ராற்ற விகழாமை போற்றுவார் போற்றலு ளெல்லாந் தலை.”

என்னும் தேவர் குறளுக்கு ஓர் இலக்காக இலங்குகின்றான். மனுதரும நீதியில் இறையுந் திறம்பாமல் வையம் காப்பான் துணிந்து காமமாதி உள்ளுறை பகைஞரைத் திண்மை என்னும் தோட்டியா னடக்கி இரவு என்றும் பகல் என்றும் பாராது முழுநேரத்தையும் நாட்டு நன்மைக்கான காரியங்களிற் கழித்து வருகின்றான். தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள பரிசனங்களின் மனம் மாறு படாவண்ணம், அவர்களை உற்ற நண்பர்களாகவும், நண்பர்களைப் பந்துக்களோ டொப்பவும், பந்துக்களை அமைச்சர் முதலாம் தலைமை அதிகாரிகளாகவும் பாவித்துத் தமர் என்றும் பிறர் என்றும் பாராது யாவரையும் பாதுகாக்கின்றான். அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூவகைப் புருடார்த் தங்களும் ஒருங்கே ஓரிடத்து நிலைகொள்வது அருமை. தூரியோதனனிடமோ அவ்வறுதிப் பொருள்கள் மூன்றும் என்றும் விலகாவாயின. பரிசிலரைக் கண்ட பொழுதே இனிய முகமும் இனிய சொல்லுமுடையனாய் அவரவர் வீரும்பிய பொருள்களை மனம் உவந்து பாத்திரம் அறிந்து, வரையாது வழங்குகின்றான். உற்ற நண்பனே னும், பழியுடைப் பகைஞனேனும், அருமருந்

1. நடம் = நடவடி; புகழ்ந்துரைப்பவர்

தன்ன புதல்வனேனும் மனுவெறி வழாது தண்டம் இடுகின்றான். குற்றஞ் செய்தோரை எக்காரணத்தையிட்டும் தண்டனை விதியாது விட்டு விடுதல் கிடையாது. பகை, நொதுமல், நட்பு என்னும் முத்திறத்தார் மாட்டும் அவ்வப்போது நிகழும் நல்லவும் தீயவுமாகிய சொற்களையும் செயல்களையும் நாடோறும் ஒற்றான் விரைந்து அறிந்து கொள்கின்றான். ஓர் ஒற்றன் ஒற்றிவந்து உரைத்தவற்றைப் பின்னும் ஓர் ஒற்றனால் ஒற்று வித்து இருவர் கூற்றுக்கும் ஒப்புமை காண்கின்றான். பிறர் மறைகளை அறிந்து கூறிய ஒற்றருக்கு அயலார் அறியாவண்ணம் சீரும் சிறப்புஞ் செய்து வருகின்றான்.

தரும் மன்னவனே! துரியோதனன் கடைத்தலையில் என்றும் திறைகொடுக்கும் முடிமன்னர்களின் ஆரவாரமும், மும்முரசங்களின் முழங்கொலியும், அந்தணர்களின் அருமறையொலியும், வந்திமாதர்களின் வாழ்த்தொலியும் மலிந்து கிடக்கின்றன. அவனது புண்ணிய நாட்டில் வானம் பொய்யாது மாதம் மும்மாரி பொழிதலால், கழனி கள் யாவும் உழுவோரின் உழுதல் வித்திடுதல் முதலாம் முயற்சிகளில் ஒன்றேனுமின்றித் தாமே பலவகைத் தானியங்களை அளவின்றிக் குவிக்கின்றன. பொறுத்தலில் வல்லளாய பூமடந்தையும் அவனது செங்கோலாட்சியைக் கண்டு அகம் நெகிழ்ந்து தன்னுள் ஆழ்ந்து கிடக்கும் அருநீதிக் குவியல்களைத் தானே சுரந்து கொடுக்கின்றான். அவன் படையிலுள்ள கடுங்கண் மறவரும், 3காய்

சினவீரரும் தமது அரசன் வேற்றரசர்மீது என்று கொலோ படையெடுத்து ஏகுவான் எனத் தின வெடுத்த புயத்தினராய்ப் போரையே எதிர் பார்த்து நிற்கின்றனர். தமது ஆருயிர் கொடுத்தும் அவன் எண்ணியது முடிக்கக் காத்திருக்கின்றனர். நான்முகன் படைப்பே போலச் சுயோதனன் சூழ்ச்சிகளும், செயல்களும், அவை நிகழ்ந்த பின்னரன்றி முன்னரே ஒருவராலும் அறிய முடியா. “கடைகொட்கச் செய்தக்கதாண்மை” என்பது பொய்யா மொழியன்றோ, சாரணர் மூலமாய்ப் பகை அரசர் மறைகளைத் தான் அவ்வப்போது அறிந்துகொண்டானேனும், தனது அரசியல் முறைகளை மாற்றரசர் அறிந்து கொள்வது முயற்கொம்பாகும்படி மந்திரம் காத்து வருகின்றான்.

ஐயனே! அரசவக் கொடியோன் ஆணையை ஓர் நறுமலர்மாலையெனச் சிற்றரசர் சிரம் தாழ்ந்து ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். அரசற்குரிய இலக்கணப்படி 2நோன்சிலையைத் தோளிற் றுங்கினானே யன்றி அதற்குத் தன் தொழிலை ஆற்றும் பெற்றி ஒருபோதும் வாய்த்திலது. இனையவனான துச்சாதனன்பால் மானிலப் பொறை சுமத்தித் தான் சதாகாலமும் 3வேள்வி வேட்டு வருகின்றான். அண்ணலே! மாநிலங்காவலர் யாவரும் தன் ஒரு கொற்றக் குடையின்கீழ் அடங்கி வாழ, அவன் ஆட்சி புரிகின்றான் எனினும், “ஐவரிடமிருந்து என்றேனும் கேடு வரும்” என்ற அச்சம் ஒன்று அவன் மனதிற குடிகொண்டு கிடப்பதைக்

1. விடுப்யவஜ்யப்யஸம்

2. சினநூலங்கலபடப்படிப்போர்

3. காய் கிஸம் = உவருக்குங்கோலம்

1. ஓடுகியல் 2. உளியலில் 3. யாகில்

குறிப்பா லுணர்ந்துசொண்டேன். வலியார் பகை என்றும் கேட்டை வினைக்குமன்றே! அரவக் கொடியோன், தனது அவைக்களத்தில், ஐவரைப் பற்றிய குறிப்பு நிகழும்போதெல்லாம் விஜயன் என்ற பெயரைக் கேட்ட அளவில் மந்திரம் கேட்ட மாசணம் போலத் துளக்கமுற்று, அஞ்சி, ஆவி சோர்கின்றான். சூதினால் வென்ற நாட்டை நீதியினாலும் வெல்ல நினைந்து குடிகளைத் தன்வயப் படுத்தினானே தவிர, உண்மையில் அவன் கபடனே. வஞ்ச மனத்தனை வஞ்சனையினாலே வெல்ல முயல வேண்டும். வயிரத்தை வயிரமே வெட்டும்.

ஏந்தலே! நும்போலிபர்க்குச் செய்யவேண்டிய கருமங்களை இதை இவ்வாறு செய்க; அதை அவ்வாறு செய்க; உதை உவ்வாறு செய்க; என்று வகுத்துக்கூற அடியேன் தகுதியற்றவன். ஆங்கு யான் கண்ணாற் கண்டவற்றையும், காதாற் கேட்டவற்றையும், உள்ளவாறே எடுத்துரைத்தேன். இனி நாமது திருவுள்ளம். யான் போய் வர விடைதந்தருள வேண்டும், என்று கைகட்டி வாய்புதைத்து நின்றான். அங்ஙனம் பணிவாய் நின்ற வேடுவனுக்குத் தருமா் செய்யவேண்டிய சிறப்புக்கள் யாவுஞ் செய்து, நன்றிகூறி அனுப்ப, அவனும் தனது இருக்கை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

வேடுவன் ஏகவும், தரும மன்னவன் தன்பின் பிறந்தாரும், பாஞ்சாலியும் இருக்கும் இடஞ் சேர்ந்து வேட்டுவத் தூதன் விளம்பிய உரைகளை அவர்களுக்கு விரிவாக எடுத்தோதினான்.

1. இவ்வகல்

அவ்விரிவுரை கேட்ட மடமைக்குணம் நிரம்பிய பாஞ்சாலி, ஆற்றங்கரைவாய் மரமேபோல் அஞ்சினான். அனல்வாய்ப் புழுப்போல் துடிதுடித்தான். மாற்றான் மேன்மையைக் கேட்டு விம்மினான். மனம் உடைந்தான். கோ எனக் கதறினான். கண்ணீர் பெருக்கினான். பெருமூச் செறிந்தான். மயங்கி மண்மிசை விழுந்தான். சிறிது நேரத்திற்குநே மனந்தெளிந்து எழுந்தான். தருமனை நோக்கி ஓர் சிறுறுரை தொடுக்கலுற்றான். என் உயிர்க்காதல! நீவிர் தருமநெறி பிழையா ஓழுக்கமுடையீர். யானே சின்மதிப் பெண்மை தாங்கி நின்றவள். நும் முன்னர் அரசியல்பற்றி யாதும் பேசத் தகுதியற்றவள். எனினும், 'மாற்றான் வலியுற்றான்' என்று நீவிர் கூறிய மாற்றமே என்னை இரண்டொரு வார்த்தைகள் பேசத் தூண்டிற்று. உயிர்த்துணைவ! முன்னர் இந்திரனுக்கு இணையான இகல் வேந்தரால் நன்கு பரிபாலிக்கப் பெற்ற இக் குருநாட்டரசு, கடகளிற்றின் கையகத் தகப்பட்ட கமழ் பூமாலை என நும்மாற்கொன்னே சிதைக்கப்பட்டது. நீவிர் அரசை அன்று ஊழ்வலியால் இழந்தீரல்லீர். பகைவன் வாளி கூர்மை யுடைத்து என்று அறிந்தும், இருப்புச்சட்டை தரியாது பராமுகமாயிருந்து வருகிறீர். 'வருமுன் காப்பது நியாயமல்லவோ!' வஞ்சகனிடத்தில் வஞ்சகமாக நடவாதவனுக்கு இவ்வுலகில் அவமானம் வந்து எய்துதல் திண்ணம் என்பதை அறியீரோ? இலக்குமி ⁴சபலை என்றாலும் குணமுள்ள கோமாளை ஒருபோதும் விட்டகலுவதில்லையே. எழினலங்கொண்ட நும்

1. வலிய 2. வலியுடைய ஆன்யானை. 3 அம்ய.

4. நியாயமல்லவோ

முயிரன்ன மனையானை மன்னவையில் மாற்றான்
 மானபங்கஞ் செய்யப் பார்த்திருந்தும் வாயடக்கி
 வாளாவிருந்தீரே? நாடோறும் விபத்துக்கள்
 எங்களை வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்தும் நீவிர்
 பொறுதியை மேற்கொண்டது எவண்? நல்குடிப்
 பிறந்தார் தெய்வத்தால் தமக்கு, ஓர் இழிவு நேர்ந்
 துழியும் உயிர் வாழாரே. நீவிர் மனிதரால் வந்த
 இவ்விழிவுக்கு மருந்தாம் வெகுளியை இன்னும்
 மேற்கொள்ளாதது என்னை? ஒருகால் வெகுளி
 பொல்லாதது என்று அதனை விட்டொழித்தீரோ?
 சினம் செல்லாவிடத்து ஒருவன் அதனைக் காப்
 பினும், காவாது ஒழியினும் இரண்டும் ஒன்றே.
 சினம்செல்லுமிடத்து ஒருவன் அதனைச் செலுத்து
 வதற்குத் தடை என்ன? நீவிர் வெகுளின்
 உலகமே நடுங்கும். இம் மண்ணுலகத்துள்ள
 மன்னவர் எவருமே நுமக்கு வயப்படுவார்கள்.
 சினமில்லான் பகையும், நட்பும் ஒரு தன்மைய.
 அவனை உலகம் சிறு துரும்பு எனவும் மதிப்ப
 தில்லை. இனியேனும் நீவிர் சினங்கொண்டு
 பகைவர் வலியிழக்கத் துணியீரோ?

பிராணநாதா! மேனான் இந்திரப் பிரத்தத்
 தில் 'வெளியதும' இக் கலவைச் சாந்தணிந்து
 உல்லாசமாயிருந்த மறலியன்ன மாற்றரு மொய்ம்
 பனம் இவ் வீமன், இஞ்ஞான்று கால்நொந்து,
 குருதி பெருகக் கல்லிலும் முள்ளிலும் நடந்து,
 உடல் முழுதும் தூசு படிந்து, மாசடைந்த மேனி
 யனாய் இருத்தலைக் கண்டும் நுமக்கு மானம்
 பிறக்கவில்லையோ? ஆருயிர்த் தலைவ! நீவிர்

1. வெள்ளையனின் து

இராசசூயம் வேட்ட அன்று ²மாதிரம் அனைத்தும்
 சென்று குடைந்து பொன், வெள்ளி முதலாம்
 திரவியங்களைக் குவியல் குவியலாகக் கொணர்ந்து
 குவித்த இவ் விசயன், இதுகாலை, உடுக்க உடை
 யின்றி மரவுரி உடுத்து மண்ணிற் கிடந்து உழ
 லும் அலங்கோலத்தைக் கண்டேனும் நும்மைச்
 சினம் சுடமாட்டாதோ? இன்னுயிர்த் துணைவ!
 இடும்பையறியா இயல்பினரான நகுல சகா
 தேவர்கள், இப்போது கல்லும் முள்ளும் செறிந்த
 கரடுமுரடான நிலங்களிற் துயின்று துன்பமுறு
 வதைக் கண்டும் நும் நெஞ்சம் இளகாதோ?
 இவர்களின் இத் துயர்நிலை கண்டு என் நெஞ்சம்
 தீமுகத்திட்ட மெழுகென உருகுகின்றதே காற்
 றத்திடைப்பட்ட ³கலவர் மனம்போலக் கலங்கு
 கின்றதே. நுமது நெஞ்சம் இவையிற்றை எல்
 லாம் பொறுத்திருப்பது யாது பற்றியோ? மக்க
 ளுடைய சித்த விருத்திகள் பலதிறப்பட்டன
 வேனும் நுமது உள்ளக்கிடக்கை உணர்தற்கு
 அரியதாகின்றது.

ஆருயிர்த் துணைவ! மேனான் அன்னத்தின்
 தூவி பரப்பிய மென்பூஞ் சேக்கையில் படுத்துக்
 கண்படைகொண்டு வைகறையில் வந்திமாகதர்
 வாழ்த்துப்பாடக் துயிலெழும் நீவிர், இன்று
 கூரிய தருப்பைப் புற்களிற் படுத்துத் துயில்
 கொண்டு நரிகளின் ஊனைச் சத்தம் கேட்ட பின்ன
 ரன்றோ கண்விழிக்கின்றீர். இதனை யான் எவ்
 வாறு சகிப்பேன்? பண்டு எவ்வயிரிடத்தும் செந்
 தண்மை பூண்டு ஒழுகும் அந்தணர்க்கு முதல்

1. 1910 2. 1910 3. 1910

அமுது படைத்துப் பின்னர் அவர் உண்டு ஒழிந்த மிச்சிலை மிசைவதே நுமது வழக்கமாயிருந்தது. அதனால் நும் யாக்கையும் பொலிவுற்று விளங்கியது. புகழும் ஒங்கிப் பரவியது. இஞ்ஞான்று, கானகத்தில் காய், கனி, கிழங்கு முதலியன உண்டு நும் திருமேனியும் மெலிவுற்றது; நல்லிசையும் நலிவுற்றது. இதனைக் காணுந்தோறும் என் மனம் படும் பாட்டைப் பகருவது எங்ஙனம்? நீவிர் முன்பு அரியேறு சுமந்த மணியாதனத்துத் திருவோலக்கங் கொண்டிருக்கும்பொழுது நவமணி குயிற்றிய முடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்கும் நுஞ் சேவடிகள், இப்போது பூல்வாய் முதலிய விலங்குகள் கடித்ததுபோக எஞ்சி நின்ற கூரிய தருப்பைத் தாள்களிலன்றோ நடந்து நடந்து வருத்தமுறுகின்றன. இதனையும் என் மனம் எவ்வாறு பொறுக்கும்? மன்பதை மாட்டு இன்ப துன்பங்கள் சகடக்கால் போல மாறி மாறி வருமெனினும், தெய்வீகமான இன்னல்களைப் பொறுப்பதன்றி, மனிதரான் வரும் அவையிற்றைக்களைய முயலாது பொறுத்தல் சீரிதன்று. இன்னுயிர் நாயக! இதுகாறும் நீவிர் பொறுமையை மேற்கொண்டது போதும், போதும். இனியேனும் பகை கடப்பதற்கான உபாயங்களை ஒல்லும் வகை முயன்று சிந்தித்தல் வேண்டும். பொறுமையாள் வெல்லுபவர், உலகை முனிந்த முனிவரன்றி, உலகைப் புரக்கும் புரவலர் அல்ல. கூரிய பகழ்களை ஏவிப் பகைவரைக் கொன்று குவிக்கும், பேராண்மை மிகுந்த நும்போலியர் பொறுமையை மேற்கொண்டால் ஆண்டையென்பது யாரிடம்

1. அருக்கை 2. கிடைக்காது

போய்ச் சரண் அடையும். பொறுமையாற்றான் இம் மண்ணுலகில் மாந்தர் சுகம்பெறுவர் என்றும் குருட்டெண்ணத்தைக் கைக்கொண்டு காலத்தைக் கொன்னே கழிப்பீராயின், நுந்தோளி விருக்கும் வில்லை முறித்தெறிந்து சடைமுடி தரித்து அரசு வேண்டாமெனச் குளுரைத்து அங்கி வளர்த்து, வேள்வி வேட்டு நுங் காலத்தைக் கழியாநிற்பீர். குறித்த அவதிக்கு இடையில் சினந்து போருக்கு எழுதல் நுமது பொய்யாத வாய்மைக்குப் பொருந்தாது என்று மனங் கலங்க வேண்டாம். காட்டிடை வதியும் எம்மாட்டு என்றும் தீங்கிழைக்கச் சமயம்பார்த்திருக்கும் கொடிய துரியோதனன்பால் அதனைக் காக்க ஏன் முயல வேண்டும்? பெரும! நீவிர் போர் தொடங்கிய அன்றே எமது தாழ்வும் ஒழியும். நல்வாழ்வும் பெருகும். மாலையில் மேலைப்புணரியில் ஆழ்ந்து தளர்ந்த ஞாயிறு மறுநாட் காலையிற் பன்னிறக் கதிர்கொண்டு பல்கிக் குணதிசையில் தோன்றி இவ்வுலகிற்குப் போதனை செய்யும் பாடம் என்னை? தாழ்ந்தவர் உயர்வர் என்பதன்றோ! மனம் ஒன்றே வேண்டற்பாலது. வெற்றி நுமக்கே. என் சிற்றுரையை இத்துடன் முடிக்கின்றேன். பிழை பொறுத்தருள வேண்டும் எனப் பணிந்து நின்றான்.

சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் ஒருங்கே செறிந்த பாஞ்சாலியின் புதவிய உரைகளை அருகிருந்து செவிமடுத்த வீமன், உள்ளுணர்வு கிளர்ந்த வனாய்ப், பொங்கிய சீற்றத்தனாய்த் தருமனை நோக்கித் தானும் சில கூறத் தொடங்கினான்.

1. தியு = தியு; தியு = தியு

தரும! எம்பால் வரம்பு கடந்த அன்பால் பாஞ்சாலி பகர்ந்த மொழிகள் தேவகுருவான பிரகஸ்பதிக் கே பெருவியப்பை ஊட்டுமெனின் எம்போலியர்க்குக் கூறவும் வேண்டுமோ? அரசியல் நூல்கள் ஆழ்ந்த கருத்துக்களை உள்ளீடாகக் கொண்டன. அவைகளை முறைப்படி நல்லாசிரியர் பால் அமர்ந்து கற்றவர் ஆயிரத்தில் ஒருவர். அங்ஙனம் கற்றவைகளைப் பிறருக்கு எடுத்து விளக்குகின்றவர் பதினாயிரத்தில் ஒருவர். இது காறும் பாஞ்சாலி பகர்ந்த விடயங்களைக் கூர்ந்து நோக்குமிடத்து, அவை எமது மானத்தைக் காத்து, யாம் இழந்த நாட்டையும் எமக்குக் கொடுத்தளிக்க வல்லனவாகும். “கைப்பு மிகுந்த சிறு குளிகையன்றே கடுஞ் சுரத்தை நீக்கித் தேகாரோக்கியத்தைக்கொடுக்கும்.” குணத்தையே கொள்ளும் பெரியோர் இஃது பெண்டிருரை, அஃது ஆடவருரை எனக் கருதுவரோ? சேறும் நீரும் நிறைந்த ஓர் நீர்நிலையில் கடகரி ஒன்று அகப்பட்டுக் கரையேற முடியாது கிடந்து உழலுவதுபோல் காமந்தகி முதலிய நீதிநூல்களை ஐயந்திரிபற ஒதியுணர்ந்த நுமது உள்ளம் சமூதியில் ஓர் முடிவு காணாது ஏன் குழம்புகின்றது. பகைவனை வளரவிட்டு எத்தனை ஆண்டுகள் கானகத்திற் காய்கனி தின்று காலங்கழிப்பது? தேவரும் புகழ வல்ல பராக்கிரமம் மிகுந்த நீங்கள் என்றென்றும் பொறுமையை மேற்கொள்ளுதல் என் கருதி? பாஞ்சாலி பகர்ந்தபடி செயலாற்றத் தொடங்குவதே சிறந்தது. வேறு பலபல நினைப்பதால் விளையும் பயன் என்? என்னுன்.

1. யாரு 2. அரக்கியு 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

அப்பொழுது, தருமன் :— தம்பி! நாம் இக்கானகத்தில் கடவநாட் கழித்த பின்பு அவன் நாடு கொடாதொழியின், போருக்கு எழுவது எமது கடமையாகும். அஃதின்றி இப்பொழுதே திடீரென்று போருக்கு எழுவோமாகில் அன்று மன்னவையில் யாம் அனைவரும் உரைத்த செஞ்சொல் பழுதாகுமன்றே.

வீமன் :— அண்ணலே! பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு அதிகம் அரசபோகத்தை நுகர்ந்த சுயோதனனுக்கு மீட்டும் எமக்கு அரச அளிக்க உள்ளம் எவ்வாறு உவக்கும்? ஒருகால் அவன் அளிப்பினும், எமது ஆண்மையும், திண்டோள் வலியும், புல்லிடை உகுத்த அமுதுபோல் ஆகாவோ?

தருமன் :— தம்பி இனியவை கூறல், கொடுத்தல், வேறுபடுத்தல், ஒறுத்தல் என அரச நீதியிற் கூறப்படும் நான்கு உபாயங்களும் ஒருபுறம் இருக்க, அமர்புரியவேண்டும் என்று நீ வற்புறுத்துவது நீதியாமோ.

வீமன் :— பெரும்! அரசநீதியிற் கூறியுள்ள இன்சொற் சொல்லல், என்னும் உபாயத்தைக் கைக்கொள்பவர் ஆண்மையும், தோள்வலியுமற்ற பேடிகளே ஆவர். மலையை அகழவும், கடலைத் தூர்க்கவும், வாளை வீழ்த்தவும், வளியை மாற்றவும் வல்ல எம்போன்ற வீரர், இனியவை கூறி, ஒருவர் கொடுப்பதை ஏற்று உயிர்வாழ்வரோ? மடங்கல் பசிவந்தவிடத்து அணித்தே படுத்துறங்

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

கும் குள்ள நரியை ஏறிட்டுப் பாராமல் மத்த கயத்தைத் தேடித்திரிந்து அதன் மத்தகத்தைப் பிளந்தன்றோ தன் பசி தணிக்கின்றது. சுத்த வீரர்கள் வலிய அரசு கிடைத்தாலும், அதை உதறித் தள்ளிவிட்டுத் தமது ஆண்மையைக் கொண்டே பெற முயலுவர். ஏற்பது இகழ்ச்சியன்றோ.

தருமன் :— தம்பி! போரில் வெற்றியும் தோல்வியும் நிச்சயம் அல்லவே. என் சொற்படி குறித்த நாட்கள்வரை பொறுத்திருப்பின் நாம் பார் ஆள்வது உறுதி. எது தக்கது என்பதை ஆராய்ந்து பார்.

வீமன் :— பெருந்தகாய்! அழியும் இவ் யாக் கையை விட்டு என்றும் அழியாப் புகழை அன்றோ எம்போன்ற வீரர் நிகைநாட்ட விரும்புவார். புகழுக்கு இடையே கிடைக்கும் பொருளை ஒரு பொருட்டாகவும் மதியார்; மாணங் கெடவரின் தம்முயிரையே நீப்பர்; பகைவன் ஆக்கங்கண்டு பொறுத்திரார். இடிமுழக்கத்தைக்கேட்ட அரிமா, அது பொறுது தானும் கர்ச்சிப்பது உலக இயற்கை. இதுபோது பொறுமையை விடுத்துப் பேராண்மையைக் காட்டுவதே போற்றற்கு உரியது. போரில் எமக்கு வெற்றியும் உறுதி. முன்னிய வினையில் வேண்டற்பாலதாய மனத்திண்மை ஒன்று நும்பால் உளதாயின் இன்றே எம் பகைவர் மண்ணோடு மண்ணாய் மடிதல் திண்ணம். திசைக்களிறன்ன பராக்கிரமம் மிகுந்த நும் தம்பியர் நால்வர் முன் எதிர்த்துப் போர்செய்ய இவ்

வெலவில் யாருக்கு வலிமை உண்டு. இதுவே எமக்குப் போர் தொடங்குவதற்கு ஏற்ற காலம். பகைவனைப் பொருள், படை என இருவகைத்தாய பெருமையிற் சிறக்கவிட்டு, நாம் இனி வாளா விருத்தல் சாலாது திருமகள் ஒருவன் முயற்சியின் கண்ணும், கரியசேட்டை ஒருவன் மடியின் கண்ணும் உறைதல் உலகமறிந்த பெருவழக்கன்றோ.

தருமன் :— இத்துணை மெலிவுற்ற நாம், அறிவு, ஆண்மை, பெருமை என்னும் மூவகை ஆற்றல்களிலும் வலியானான துரியோதனனிடம் எப்படிப் போர் தொடங்குவது?

வீமன் :— பெரியோய்! வீணை மனம் நையவேண்டா. எமக்கு இப்போது வேண்டுவது எல்லாம் வினைமுடிப்பானுக்கு உரியதாய வினைத் துட்பமே. இஃது ஒன்றே மூவகை ஆற்றல்களுக்கும் முதற் காரணமாய் மதிக்கப்படுகின்றது. வினைமேற்கொண்ட வேந்தன், அல்லும் பகலும் அநவரதமும் அமைச்சருடன் ஆலோசிக்கும் மந்திரவலியுடையானாயின் என்? பகையின் தருக்கினை அறுக்கும் படைக்கலமாம் பொருள்வலியுடையானாயின் என்? ஆற்றற்பவர்க்கும் போற்றுபவர்க்கும் பொருளாய் விளங்கும் அரண் உடையானாயின் என்? ¹மற மிகுந்த படைமாட்சி உடையானெனினும் என்? வினையிடத்துதவும் நட்பாரை மிக்குடையானெனினும் என்? மனத்திண்மை ஒன்று இவ்வழி, இவை யாவும் அச்சாணி அற்ற தேரையே ஓக்கும். யாண்டும் எப்

போதும் மனத்திண்மை ஒன்றே காரியசித்தியைக் கைபெறச் செய்யும். மனத்திண்மையுடன் தைரியத்தையும் கைவிடாது போர் தொடங்கியவனுக்குத் தானே எற்றுக்கு? பொருள் ஏன்? மந்தணம் ஏன்? அரண் ஏன்? ஆண்மை ஒன்றே அவனுக்குத் துணைநின்று வெற்றிதரும். ஆண்மையற்றவனுக்கு ஆபத்து வருவது நிச்சயம். ஆபத்து வந்துறின் பெருக்கமில்லை. பெருக்கமில்லையேல், வெகுமானம் இல்லை. மானம் இல்லாதவனை இலக்குமி வந்து அடைவதில்லை. அண்ணலே! எமது பெருக்கத்திற்குத் தடைகல்லா யிருக்கும் பொறுமையான் வந்த துன்பம் போதும், போதும். நாடு பெறுதல் ஆண்மையாலன்றிப் பொறுமையால் அல்ல. பகை முடித்தன்றி என் சினம் அடங்காது. இறையும் தாழாது இன்றே எழுக போருக்கு. புறப்படுதலும் தொழில். போராற்றுதல் எம் கடன் என்றான்.

இவ்வாறு சீற்றங்கொண்டு பொங்கி எழுந்த வீமனைத் தருமர் தம் இருகையுறத் தழுவி அணைத்து, இனையோய்! நான்மறை பயின்ற நின் நாவால் நன்று கூறினே. சாத்திர விரோதமின்றியும், செவிக்கு இனிமையாகவும், அழகாகவும் நீ கழறிய கட்டுரையே நின் நுண்ணறிவைப் புலப்படுத்தும். சொல் இனிமையும், பொருட்செறிவும், இழுமென்னோசையும் முதலாம் அழகுகள் பாங்குடன் உறழப்பேசி வந்தனே. இதுபோது நாம் போர்தொடங்கி ஆண்மையைத் தான் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதற்குப்

1. திருவிளையாடல்
2. பெருக்கம் = வெல்லம்
3. இனிமை

பல மேற்கோள்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக முறையே தொடுத்துக் காட்டினே. நின்னை அன்றி இவ்வளவு சாதூர்யமாக நீதிநூல்களுடன் முரண்படாமல் வேறு யாரே பேசவல்லார்? ஆனால் ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். என் மனம் நின் முடிவிற்கு துணிவுபெறத் தயங்குகின்றது. என் செய்வது? அரசியலின் சிக்கலான நுண்ணிய முரண்பாடுகளே அதற்குக் காரணம். எதையும் தீர விசாரித்து ஓர் முடிவு காண்பதே எனது நெடுநாட் பழக்கம் என்பதை நீ நன்கனம் அறிகுவை. பேரறிவுடைய பெரியாரிடம் ஒன்றைச் செவ்வனே ஆராய்ந்தும், பின் அதனையே மன அமைதியுடன் தானும் சிந்தித்தும் பாராமல் சடுதியில் ஓர் முடிவுகொண்டு வினைதொடங்குகின்றவனை ஆபத்துக்கள் சூழ்ந்துகொண்டே நிற்கும்.

“எண்ணித் துணிக கருமந் துணிந்தபி
எனென்னுவ மென்ப திழுக்கு”

என்பது தேவர் 'திப்பியமொழி'. ஆத்திரகாரனுக்குப் புத்தி குறைவு என்பதும் உலக நெடுமொழி. ஒரு காரியத்தைப் பலருடன் நன்கு தேர்ந்து தாமும் எண்ணிச் செய்கிறவர்களுக்கு எய்தற்கரிய பொருள் யாதொன்றும் இல்லை. யாக்கைக்கு ஆபரணம் கல்வி. கல்விக்கு ஆபரணம் பொறுமை. ஆதலின், பொறுமையுடன், நீதி நெறியை நன்கனம் ஆராய்ந்து ஓர் முடிவுக்கு வரவேண்டுமே தவிர, ஆத்திரப்பட்டு யாதொன்றையும் செய்தலாகாது.

1. திப்பிய

தம்பி! தீபமானது எப்படிப் பொருள்களை விளக்கிக் காட்டுகின்றதோ, அப்படியே விவேகிகளுக்குச் சாத்திரங்களே நன்மை தீமைகளை நன்கனம் எடுத்துக் காட்டும் விளக்காகும். ஒரு கருமத்தை முற்ற எண்ணாது சிறிது எண்ணிய துணையானே பகைஞரிடம் ஒருவன் தனது ஆண்மையைக் காட்டுதல், அவரையே தத்தமிடத்தில் நிலைபெறச் செய்யும் நெறியாகவே முடியும்.

அறவொழுக்கங்களிற் சிறந்த வீம! வேத நெறியிற் பிறழாது ஒழுகாநின்ற எங்கட்கு நேர்ந்த இத்துணை அல்லலும் தெய்வ சங்கற்பத்தால் நிகழ்ந்ததன்றி மனிதரால் வந்ததன்று. ஊழ்வினையால் விளைந்த விபத்தைப் பெரியதொரு சம்பத்து என்றே எண்ணிப் பொறுத்திருக்க வேண்டும். வெற்றியை விழைபவன் முதற்கண் சினங்காக்க வேண்டும். சினம் அடங்கிய பின்னரே, போருக்கான உபாயங்கள் செவ்விதிற்புலப்படும். சினம் என்னும் அறியாமை ஒழியுமளவும் ஒருவன் வெற்றியின் நிழலையும் காண்டல் அரிது. செற்றமுடையானுக்கு ஆண்மையால் எய்தும் பயன் ஏதும் இல்லை. காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் தக்கபடி ஆண்மையையும் பொறுமையையும் கையாளுபவனுக்கு இஞ்ஞாலமே கருதினும் கைகூடும்.

ஓரிடத்தும் நிலைத்திராத செல்வம் எங்கே? மனத்தை ஓயாது அலைக்கும் ஐம்புலன்கள் எங்கே? கூதிர்காலத்துக் கொண்டல் போலவும், நீருட்குமிழி போலவும், தோன்றி மறையும் மின்னல்

1. போலம்

போலவும் நிலையாச் செல்வத்தைப் புலன் அடக்க மில்லாத ஒருவன் எவ்வாறு காக்க முடியும்? எண்ணிறந்த சாத்திரங்களைக் கற்றும் உள்ளத்திற் சுவர் எனக் கரந்து உறையும் காமமாதிய ஆறு பகைவர்களை வெல்ல முடியாதவர்களோ அமர்க்களத்து அஞ்சா நெஞ்சடைப் பகைஞரை வென்று வாகை குடுகின்றவர்? இலக்குமிக்குச் சபலை என்ற பழிப்பெயரும் நின்போன்ற சினங்காவா அரசர்களாலேயே வந்தெய்தியது. காலமும் இடமும் கருதாது சிற்றங்கொண்டவன் யாக்கையுந் தளர்ந்து வலியும் குன்றி வறிதே அழிந்து படுகின்றான். சினத்தாற் கெட்டழிந்தார் கோடி கோடி. அம்மம்ம! கொடிது, கொடிது! சினம், நெருப்பினும் கொடிது! நெருப்புத் தான் சேர்ந்த விடத்தையே சுடுவது; சினமோ சேராவிடத்தையும் சுடுவது; முகத்தின்கண் உவகையையுங் கொல்லும். சினத்திற் பிறவாய பகைகளும் உளவோ. சினமுடையாரைச் செத்தார் என்றே இவ்வுலகம் எண்ணுகின்றது. தம்பி, பொறுமை யான் வினையும் நலங்கள் ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல, பலப்பல. வருங்காலத்தில் ஒருவன் தான் கருதிய பொருளெல்லாம் ஒருங்கே பெற அது பெருந்துணைபுரியும். துன்பத்திலும் தன்னை உடையானை விட்டுப் பிரியாது உடன் நின்று காக்கும். சால்புடைமை என்னும் நற்குணத்தை நல்கும் உலகம் அழியுமளவும் புசழை ஆக்கும். இதுபொழுது நாம் பொறையுடைமை தாங்கி நிற்பின், எமது பந்துக்களான யாதவர்கள் எக்காரணத்தை முன் னிட்டும் பணிக்கொடியோன் பண்பில் நட்பை

1. அன்பு 2. யதுவொருவர்

விரும்பார். யாதவர்களின் உறவினர்களும், மற்றையோரும் தமது வயிற்று வளர்ப்புக்காகத் துரியோதனனை அண்டிப் பிழைக்கின்றனரே யன்றி, தருணம் வாய்க்குமிடத்து எம்மை ஒருபோதும் கைவிடார். விடுவரேல், அன்பின் வழிவந்த கேண்மை என்னும்? அன்றியும் மன்னவையில் அன்று பன்னீராண்டு வனவாசமும், ஓராண்டு அஞ்ஞாதவாசமும் செய்வதாக ஒப்புக்கொடுத்து, இன்று நாம் திடீரென்று போருக்கெழுந்தால் யாதவர்களும், பிறரும் எம்மைப் பொய்யர் என்றும், பசுவின் தோலைப் போர்த்த புலிகள் என்றும் கருதிச் சுயோதனன் சார்பையே நாடிச் சென்றடைவர்.

வீம! சுயோதனன் செல்வச் செருக்கால் தனது சிற்றரசர்களுக்குள் உட்கலாம் விளைத்து வருகின்றான். அமயம் வாய்த்துழி அவமானப் படுத்தியும் வருகிறான். இதைக்கண்டு மனம்பொருமன்னவர் பலர், தாமும் தக்கதோர் தருணத்தை எதிர்பார்த்து நிற்கின்றனர். இவ்வுலகத்தில் ஓர் பாமரனும் தனக்குற்ற அவமானத்தைச் சகியானே. இவ்வரசர் குழாங்கள் அதை எப்படிப் பொறுத்திருக்கும்? செல்வம் பெருகப் பெருகச் சுயோதனனுக்குச் செருக்கும் கறையான் புற்றென் வளர்ந்துகொண்டே போகின்றது. செல்வச் செருக்கும் அகந்தையரும் மலிந்த மன்னரிடம் அறியாமைதான் குடிகொண்டு கிடக்கும். அறியாமை குடிபுகுந்தவிடத்தில் நீதி குன்றிவிடும்; நீதி குன்றியக்கால், குடிகட்கு அரசன்மாட்டு வெறுப்பு வேரூன்றி விடும். குடிசனங்களின்

வெறுப்பு என்னுங் கொடுங்காற்று, நீதிவேற்ற அரசு என்னும் விருஷத்தை அடியோடு எற்றி வீழ்த்தும். குடிமக்கட்குண்டாகும் கோபமாம் கனற்பொறியும் அரசு எனும் அரமனையை அறவே எரித்தழிக்கும். வணங்காமுடி மன்னன் வல்லரசுதானே வலிய உலைந்துபோகும். அடக்கமில்லாதான் செல்வம் பெருங்கேட்டை விலைக்கு வாங்குமன்றோ? தம்பி! சினத்தை அகற்று. பொறுமையை மேற்கொள். காடுறை வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதியைக் கழித்த நாங்கள், இன்னும் சில மாதங்கள் பொறுத்திருந்தால் என்ன! பெருங் கடலைக் கடந்தவனுக்குச் சிறுகழி எம் மாத்திரம்? என்றார்.

இவ்வண்ணம் நீதிசாஸ்திர நுட்பங்களைத் தருமர் எடுத்தோதிக்கொண்டிருக்கையில், முன்னிய பொருள் ஒருவன் கையில் தானே தேடிவந்து புகுந்தது என, பராசரமுனிவரின் அருந்தவப் புதல்வராம் வேதவியாசர் அவர்முன் தோன்றுவாராயினர். தோன்றவே, தருமரும் தம்பிமார்களும் தம்மிருக்கையினின்றும் திடுக்கிட்டெழுந்து, எதிர்கொண்டழைத்துவந்து, ஆதன மளித்துத் தலை தாழ்ந்து, கைகட்டி, வாய் புதைத்து நின்றனர். ஆதனத்தமர்ந்த முனிவரும் தவ ஒளி கொண்டு செஞ்ஞாயிறு எனப் பிரகாசிக்கலானார். பட்ட மரமும் பால் சுரக்கும். அத்துணை எழில் பெற்று இலங்கியது அவரது திப்பியத் திருமேனி. அவரது சாந்த வடிவமே அகத் தூய்மையை அளவிட்டுக் கூறுவதாயிருந்தது. அவருடைய

அருளொழுகும் கண்ணே எவ்வுயிரிடத்தும் ஒரு தன்மைத்தான சீவகாருண்ணியத்தைத் தெரிப்பனவாயின. அன்னவரின் நல்லுபதேசங்கள் மறத்தை எரிப்பனவும், அறத்தைத் தெரிப்பனவாயுமிருந்தன. அவரைக் கண்டமாத் திரமே ஊர்வனவும் பறப்பனவும் தத்தம் இயற்கையிற் பிறழ்ந்து நின்றன. இன்னணம் திருவருள் சுரக்க வீற்றிருந்த வியாதமுனிவரைத் தருமர் சில உசாவத் தொடங்கினார்.

1. அடிநிலை = அடிநிலை

உ-ம் அத்தியாயம்

இம் மண்ணுலகு உய்ய நான்கு மறைகளையும், பதினெண் புராணங்களையும், வகுத்தருளிய அந்தணர்! நும்முடைய தரிசனம் என்போன்ற வருக்குக் கிடைத்தற் கரியது. இன்று, இவண்கருணைகூர்ந்து காட்சி தந்தருளினமைக்குக் காரணம் அடியேன் செய்த பூர்வ புண்ணியமோ, அன்றி என் முன்னோர் செய் தவமோ, அன்றி இம் மாநிலம் செய் தவமோ ஒன்றும் தெரிகிலேன். காத்திராப்பிரகாரமாய் அடியேனுக்கு இன்று கிடைத்த நுமது தரிசனம் வானத்தில் முகிலின்றி மழை தோன்றியதொக்கும். அங்ஙனம் தோன்றிய மழையை மண்ணுலகத்தவரும் ஓர் நன்னிமித்தமாகவே கொண்டு மகிழ்வார். நும் நல்வரவும் எம் நலத்தின்பொருட்டேயாகல்

வேண்டும் அடியேன் பன்னெடு நாட்களாகச் செய்துவந்த வேள்விகளும், வேதியர்களின் வாழ்த்துரைகளும் இன்றுதான் கைகூடினபோலும். இம் மண்ணிலும், விண்ணிலும், நாகலோகத்திலும் என்போன்ற பாக்கியவான் இனிவேறு யார்? உலக குருவாகிய நுமது தரிசனம் பாவத்தை அழித்துப் புண்ணியத்தை வளர்க்கும். செல்வத்தைப் பெருக்கி வறுமையைச் சிதைக்கும். பழியை அகற்றிப் புகழைப் பரப்பும் மெய்யறிவைப் புகட்டி வீட்டுலகை எய்துவிக்கும் முனிவரே! நும்மைக் கண்டவளவில் தீபத்தைக்கண்ட இருளேபோலும், பகலவனைக்கண்ட பனியேபோலும். எனது சோதரரான சுயோதனனாதிபயரைப் பல்லாண்டுகளாக விட்டுப்பிரிந்த மனவருத்தமும் எம்மைவிட்டகன்றதெனின், நும் பெருமையை யாவரே கணிக்க வல்லார்? இருவகைப் பற்றுக்களையும் துறந்து, நாடு நீங்கிக் காடு புகுந்து கடுந்தவம் புரிந்து, பேரின்பப் பெருவெள்ளத்திற்றிளைக்கும் நும்போன்ற இருடிகளிடம் இவண் எழுந்தருளிய காரணத்தை வினாவுதல் அடியேனுக்கு அடாத செயலெனினும், நீவிர் திருவாய் மலர்ந்தருளும் வேதசாரமான சொல்லமுதைப் பருகுவான் எண்ணி, இவ்வளவும் பேசத் துணிந்தேன். நும் வரவு நல்வரவாகுக. அடியேனைக் காத்து ஆசீர்வதித் தருளவேண்டும் என்றார்.

தருமரின் இனிய மொழிகளைக் கேட்டு உள்ளத்தின்கண் உவகை பூத்த வியாசமுனிவர் புன்னகை யரும்பிய முகத்தினராய்ப் பின்வருமாறு திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

தருமபூப! இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஒத்தவாழ்வை விழைந்துநிற்கும் எம்போன்ற தபோதனர், இவர் தமர், அவர் பிறர் என்ற பேதத்தை ஒருபோதும் பாராட்டுவதில்லை. எவ்வகை உயிர்களையும் ஓர் அன்னையின் மக்களாகப் பாவித்தல் எமது கடன். எனினும், குணக்குன்றாகிய நின்னைக் கண்டமாத்திரத்தில் எம் மனம் சமநிலை தவறி நின் குணங்களுக்கு அடிமைப்பட்டு விட்டது. மனம் குணத்திற்கு அடிமைப்பட்டதன்றோ! வீட்டுலகு எய்தி நின்றவரும் நின் போன்ற குணசாலிகளை நேசிப்பாரன்றோ.

சமபுத்திபடைத்த தரும! ஆடியானனனுக்கு நூற்றுவரோடொப்ப நீவிர் ஐவரும் அன்பிற்குரிய அருந்தவப் புதல்வரன்றோ? அடக்கம், பொறை, கொடை, தயை முதலாம் நற்குணங்களில் அவரினும் மேம்பட்டவரன்றோ! அங்ஙனமிருந்தும் தன் வஞ்சகப் புதல்வன் கொண்ட அரசமோகங்காரணமாக அப்பாவி! நும்மைக் கொள்ளே காட்டிற்குத் துரத்தினானே? என்னே அவன் பேதைமை! கொடிய அரவக்கொடியோன், கெடுமதி படைத்த கர்ணன், சகுனி முதலானவர்களுடன் அடிக்கடி சதியாலோசனை செய்து வருகின்றான். திரு அவனை விரைவில் விட்டகலும். அன்று வேத்தவையில் அறநெறி பயின்றறியாத துச்சாதனன், பாஞ்சாலியின் துகில் உரிந்த கொடும் பாதகச்செயல் கண்டும், இறையும் பொறுமையை இழக்காதிருந்தீர். தான் கொண்ட மனையானை மாற்றான் மானபங்கஞ் செய்யக் கண்டு யாரே மனம் பொறுத்திருப்பர்? என்னே நும் அறி

1. கருமபூபுணர்வு = திருமயம்

வுடைமை! இஃதொன்றே அவன் பேதைமையையும், நும் அறிவுடைமையையும் கையாறு நெல்லியங்களியெனக் காட்டும். வஞ்சகச் சூழ்ச்சியால் நுமக்கு எண்ணிலடங்காத தீங்கிழைத்த துரியோதனன் உண்மையில் நும் பெருமையை உலகறியச் செய்துவிட்டான். 'நாம் ஒன்று நினைக்கத் தெய்வம் வேறொன்று நினைக்கு மன்றோ?' அவனது வஞ்சகச் சூழ்ச்சியின்றேல் பாண்டவர்தம் தொல்புகழ்முதினை இவ்வுலகம் பருகுவது எங்ஙனம்?

தரும வேந்தே! அரச வன்மையாற்றான் பெறமுடியும். அரவக் கொடியோன் மறம்மிருந்த கடுங்கண் மறவர் படை திரட்டிப் போருக்கு ஆயத்தமாயிருக்கின்றான். படைவலி மிகுந்தவிடத்தில் வெற்றிக் கொற்றவை குடிகொள்வது வழக்கம். ஆதலான், நீவிரும் அத்துறையில் ஒல்லும் வகை உருற்றுதல் நன்று. மூவேழு தலைமுறையாகக் கொடுங்கோன் மன்னவர் குலத்தைக் கருவறுத்த வனும், கார்த்தவீரியன் ஓராயிரந்தோள துணித்த வனும், யமதங்கி முனிவரின் அருந்தவப் புதல்வனுமாகிய பரசுராமனை, அம்பாலியர் சுயம்வரத்தில் வென்று துரத்திய வீடுமன், துரியோதனன் தானைத் தலைவனாக அமர்ந்துள்ளான். கூற்றுவனுக்கே ஓர் கூற்றுவனும் அன்னவன் தனுவின் நானொலியைக் கேட்டவளவில் விற்படைகொண்டவர்கைகளினின்றும் வில்லும், வாள்யும் தாமே நழுவி விழுமன்றோ? அவ்வீடுமனை எதிர்த்து விற்போர் புரிய நும்பக்கல் யாவர் உளர்? முகில்விடு தாரை

1. வீடுமன் 2. ஆயு

யென்னைச் சமரபூமிநிற் கணைபெய்யும், வில்விஞ்சையில் வல்ல துரோணனும் ஆண்டு உள்ள. போர்முனையில் ஊழித்தீபோல் உருத்தெழுமவனை எதிர்த்தடக்கும் வீரர் ஈண்டு யாருளர்? வடிவாய் மழுவுடையானிடம் தனுர்வித்தை பயின்ற அடலர்ண்மையுடையங்கர்கோமானும் ஆங்கு உள்ள. மறலியும் அவன் மறங்கண்டு மனமஞ்சி மறுகுவன். அமார்க்களத்தில் அவனது வெஞ்சிலைகண்ட தெவ்வர் ஆவி அகத்ததோ, புறத்ததோ என அஞ்சி நடுங்குவர். அவனை எதிர்த்துப் போராற்றுவது எங்ஙனம்? இத் தானைத் தலைவர்களை நீவீர் வென்று வாகை குடுவதற்கான உபாயங்களை நுமக்கு எடுத்துரைக்கவே யாம் இவண் போந்ததாகும்.

செஞ்சொற் தரும! 'முழுமுதற் கடவுளாம் பசுபதியை நோக்கிப் பார்த்தன் பெரும் தவம் புரிந்து, பாசுபதம் என்னும் ஓர் திப்பிய அத்திரம் பெற்று வரல்வேண்டும். அதுகொண்டு இத் தானைத் தலைவர்களின் தலைகளைப் போர்முனையில் பனங்காயென உருட்டவேண்டும். அதற்கான தோர் அரிய பெரிய மந்திரத்தை அருச்சுனன் பெறுதற்கு இதுவே தக்க தருணம். நுமக்கு இது உடன்பாடோ' என வேத முனிவர் பணித்தருளவும், தருமன் குறிப்பை உணர்ந்த விசயன் பொருக்கென வெழுந்து, தபோதனர் முன் சென்று தலை சாய்த்து நின்றான். வலுவில் வந்த சீதேவியை வேண்டா என மறுத்து உரைப்பவருமுண்டோ! உடனே செஞ்ஞாயிற்றின் மண்டலமெனத் திக

1. உடன்பாடு 2. அடல் = அடல், அடல்

மும் வியாதமுனிவரின் திருமுகத்திலிருந்து நன் மந்திரங்களாகிய கதிர்கள், விசயன் செவியினூடு புகுந்து அவன் முக கமலத்தை மலர்த்தி ஓளி பெறச் செய்தன. பசுபதியின் தியானத்திற்குரிய முறைகளையும் முனிவர் நன்கனம் உபதேசித்தருளினார். உபதேசம் பெற்ற மறுகணமே அவன் வேற்று மனிதனாகத் தோற்றினான். மெய்ஞ்ஞானவொளி, அவன் முகத்தில் மிளிர்ந்தது; மனமாசு ஒழிந்தது; யாக்கை புதியதோர் எழில் பெற்றது

இன்னணம் நின்ற விசயனை நோக்கிப் பின்னும் முனிவர், ஐயனே! வேதம் ஒதுதல், உண்டி சுருக்கல், மஞ்சனமாடுதல் முதலாம் விரதங்களைக் கைக்கொண்டு, மனம் அடங்கி, மந்திரம் ஒதி உமாபதியைத் தியானஞ் செய்து, விரதம் பங்கமுறாவண்ணம் வில்லும், வாளும் ஏந்திச் செல்லுதி. இதோ இவ்வியக்கனுடன் புண்ணிய கிரியாம் இந்திரகீலம் அடைந்து, கடவுளர்க் கரசனான வாசவனை முதற்கண் வழிபட்டு, அவன் அருளையும் பெறுதி என்று, இவை பலவும் உரைத்தருளி விண்ணிடையே மறைந்தேகினர்.

முனிவர் மறைந்ததும் இயக்கனும் அவண் தோன்றினான். தோன்றிய புதியவனூடு விசயன் இன்மொழி தொடுத்துப் பழகிய நட்பினனெனச் சிறிதுநேரம் அளவளாவினன். அவ்வளவில் இருவருள்ளமுமொத்து நட்பா முரிமை கொண்டது.

“புனர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா வுனர்ச்சிதானட்பாங் கிழமை தரும்.”

என்பது தமிழ்மறையன்றோ! இயக்கன் வரவால் பாண்டவரிடையே, அவலமும், உவகையும், பரி

1. திந்திரன்

தியின் உதயத்தால் பொன்னிற மேருவின் ஓர் பால் ஒளியும் மற்றோர்பால் இருளும்போல வந்தடைந்தன. பார்த்தன் பிரிவுக்கு மனம் அழுங்கின அப்பாண்டவர், இயக்கனைக் கண்டு இன்பமெய்தி நின்றனர். பார்த்தன் பிரிவாலெய்திய சோகத்தை நால்வரும், தமது இயற்கையான மனோவலிகொண்டும், மாமுனிவரின் நல்லுபதேசமொழி கொண்டும், ஒருவாறு அடக்கிக்கொண்டனர்.

இருளானது பகலவளைப் பற்றிக்கொள்ள ஒல்லும் வகை முயன்றும், தனது எண்ணம் பலியாமை கண்டு, அவன் அத்தமனகிரியை அண்மியதும், கங்குல் என்னும் கன்னியைச் சென்று சார்வதுபோல, தருமன் முதலான நால்வரிடம் இடம்பெறாத சோகம் பாஞ்சாலியைப் பற்றிக்கொண்டு நின்றது. “பெண்டிர் மனமும் பிரிவைச் சகித்திருக்குமோ!” திரௌபதியின் இரு கண்களிலும் கண்ணீர் அரும்பியது. விசயன் தவத்திற்குப் புறப்படும் இந்நேரத்தில் கண்ணீருகுத்தல் அமங்கலமெனக் கருதிக் கண் இமைக்காது நின்று சில கூறத் தொடங்கினான்:—

ஐயனே! “கொடிய துரியோதனன் இழைத்த வஞ்சனைச் சேற்றில் அழுந்தி அல்லலுழக்கும் எங்களைக் கைதூக்கிக் கரையேற்றுதல் நுமது கடன் தவம் சித்தி பெறும்வரை என் பிரிவாலாகிய வருத்தம் நும் மனதைச் சிறிதும் அலைக்க வேண்டாம். வீங்கு புகழையும், விசேட சுகத்தையும் விழைந்து, மெய் வருத்தம்” பாராது,

1. வீங்கல் = வீங்கல்

மேன்மேன் உருற்றுபவரை இலக்குமி தானே விரும்பிச் சென்று அடைகின்றாள். நான்முகக் கடவுளால் உலகப் பாதுகாப்பின் பொருட்டே ஷுத்திரியசாதி படைத்தருளப்பட்டது. “ஷுத்திரியன் ஒருவன் தன் கடமையிற் பிறழ்ந்து மானமிழந்து வாழ்தலின் வாழாமை மிக இனிது” என்பது சான்றோர் துணிபு. நூற்றுவர் எமக் கிழைத்த பொல்லாத தீங்குகளை நினைக்கவே நெஞ்சம் வேகின்றது. துர்மதிபடைத்த துச்சாதனன் மன்னவையில் என் கற்றைக்குழல் பிடித்திழுக்கும்பொழுது ஐவர் எனக்கு உயிர்த்துணைவராயிருந்தும், யான் ஓர் அநாதை எனக் கண்ணையன்றோ சரண்புகுந்து மானத்தைக் காக்க வேண்டியிருந்தது. ஷுத்திரியன் என்ற சொல்லானது, சாதுக்களைத் துக்கத்திலிருந்து விடுவிப்பவனுக்கே பொருந்தும். காரணக் குறிகொண்ட அச்சொல் நும்மீடம் இடுகுறியாகிவிட்டது. இப்பழி நும் அசாக்கிரதையால் நும்மைச் சார்ந்ததன்றி, நும் ஆண்மை குன்றியதால் அல்ல. எமக்கு அவன் இழைத்த பரிபவத்தை மனத்திற்கொண்டு, எத்துணை இடையூறு வரினும் பொருட்படுத்தாது, தவத்தை இனிது முடித்து எங்கையும் இவ் ஆபத்தினின்று காத்தருள்க!” என்றாள்.

திரௌபதி மனம் நெந்து கூறிய இக்கருத்துடை வசனங்களைக் கேட்ட விசயனுக்குப்பழைய துக்கங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் உள்ளத்தில்தோன்றத் தொடங்கின. தோன்றவே, முன்னிலும் பன்மடங்கு ஊக்கங் கொண்டான்; தவத்தை இனிது செய்துமுடிக்கத் துணிந்தான்; உத்தராயம் 1.6 யிற் 47996 2. நெந்து = நெந்து

யணத்தில் வடதிசைக்கண் ஆயிரம் ஆயிரம் கதிர் கொண்டு விரிந்த வெங்கதிரோன் என, பொங்கி எழுந்த சீற்றத்தால் வெர்யனும் விளங்கினான்; விண்மீன்கள் நிறைந்த விசம்பென விளங்கும் நவமணி குயிற்றிய கவசத்தை மார்பில் அணிந்தான்; காண்டவம் என்னும் சிலையைத் தோளில் சார்த்தினான்; அம்பரூத்தானியைப் பின்னே தூக்கினான்; ஒள்ளிய வாளைக் கையிலேந்தினான்; இயக்கனைத் தொடர்ந்து பின்னே சென்றான். முனிவர் குழாமும் அவன் பிரிவுக்கு மனம் அழுங்கின; அதுகாலை அக்காட்டிடையே பல நன்னிமித்தங்கள் தோன்றின; ஆகாயம் நிர்மலமாய் ஒளிர்ந்தது; மந்தமாருதம் வீசியது; துந்துபி முதலாம் பல்லியம் ஒலித்தன.

அவர்கள் ஏகும் இடைவழியில் அன்னங்களின் இன்னொலியும், ஆறுபாயரவமும், மள்ளரின் ஆரவாரமும் மருதத்தின் வளத்தை எடுத்தோதுவ போன்றிருந்தன; நெற்பயிர்கள் எல்லாம் முற்றிய கதிர்களை நீட்டித் தலைசாய்த்து நின்றன; தன்பொழில்களிலுள்ள பழுமரங்கள் எல்லாம் மதுரமான கனிகளைச் சுமந்து தாழ்ந்து நின்றன; தடாகங்களிற் செந்தாமரைகள் அலர்ந்து அழகுற விளங்கின; கூதிர்காலமாதலால் யாண்டும் வெண்ணிறத்தோற்றமே மிக்கிருந்தது; உள்ளீடுகொண்டு முற்றிப் பாரந் தாங்க முடியாது, தலைவணங்கி நின்ற நன்செய்ப் பயிர்கள், தங்காதலரிடத்து நாணத்தால் தலைகுனிந்து நிற்கும் குலமகளிர் போன்றிருந்தன; தெளிந்த நீரையுடைய வாவிக்களில் மலர்ந்து அழகு விளங்கிய கஞ்சங்கள்^o கூதிர்கால

1. சங்கீரம்

வணங்கு கையுறையேந்திப் புதிய விருந்தினுக்கு நல் வரவு அளிப்ப போன்றிருந்தன. பெரியார் மனமெனத் தெளிந்த நீரில் அங்குமிங்கும் துள்ளிப் பிறழும் கயல் மீன்கள், அவ்வாவிக்கள் தங்கண் கொண்டு மருத நிலவளத்தை நோக்குவ போன்றன. கழலிகளில் செந்நெற்பயிர்களும், செந்தாமரை மலர்களும் ஒன்றி வளர்ந்த காட்சியானது, நல்லோர்கள், கிடைத்தற்கரிய சாதுக்களின் கூட்டுறவு கிட்டிவிடின் ஒருபோதும் அவரை விட்டுப் பிரியார் என்னும் உயரிய கருத்தை வலியுறுத்துவது போன்றிருந்தது. இவ்வதிசயங்களைக் கண்ணாங்கருத்துங் களிசூரக் கண்டான் காண்டவன்.

மருதங்கடந்து அப்பாற்சென்றதும் முல்லை யின் ஓர்பால், செழுமையாக வளர்ந்திருக்கும் பசும்புற்களை வயிரூர மேய்ந்து, தொழுவத்திலிருக்கும் இளங்கன்றைநினைந்து, குண்டம்போன்ற மடியினின்றும் பாலைப் பெருகவிட்டு, கடிவிரை விற்போக எண்ணி மெள்ள மெள்ள அசைந்து வராநிற்கும் ஆநிரைகளையும், இன்னோர்பால், மணற்குன்றுகளில், கரைகுத்திவினையாடும் ஆனேறுகளையும், மற்றோர்பால், வீட்டிலும் காட்டிலும் ஓத்த அன்புடையவரும், குடஞ்சுட்டுக்களை மனம்போற் சஞ்சரிக்கவிட்டு, வயிரூர மேய்த்து ஓட்டி வருபவருமான ஆயர்களையும், பிறிதோர்பால் மணற்றிட்டுக்களில், பெற்றங்களும், எருதுகளும் நெடுநேரம் படுத்திருந்து அசையிடும் காட்சியையும், வேறோர்பால், குழைக்கதிர் பரத்தலால்,

1. 8³ 2. 7 3. 3 4. 4 5. 5

4. 4 5. 5, 6. 6 7. 7

வெய்யில் பரந்த தாமரை மலர்போல் விளங்கும் தயிர் கடையும் ஆய்ச்சியரது முகங்களையும், இளந்தென்றலால் அசைந்தாடும் வண்டுகளை யொத்த அவர்களின் சுருண்டிருண்ட கூந்தலையும், முல்லையரும்புகளையொத்த அன்னார் முறுவலையும் கண்டு களிகூர்ந்தான். பரதநாட்டியம் ஆடிக் களைத்த நங்கைமார் எனத் தயிர் கடைந்து சோர்ந்து கிடந்த ஆய்ச்சியரைக் கண்டு மன மிரங்கினான்.

பின்னர் இருவரும் ஓர் ஒழுங்கான பாதையி னூடு சென்றனர். அதன் இருமருங்கினுமுள்ள பயிர்களை ஆரிரைகளும், மேழகக் கூட்டங்களும் மேய்ந்துகொண்டு நின்றன. அடுத்தடுத்து கூப் பிடுதுரத்தில், பழுதில் தொழிலாம் உழவைக் கைக்கொண்ட குடியானவர் சிறு குடில்கள் காணப்பட்டன. அவைகண்ட அருச்சுனன் இவை முனிவர் ஆச்சிரமங்களோ என அயிர்த்தான். அப்போது கூ திர்காலத்தின் இயல்புகளை இயக்கன் இந்திரன் மகனுக்கு எடுத்து இயம்புவானாயினான்.

நண்ப! “இதுபோது ஆறுகள் கலக்கமின் றித் தெள்ளிய நீர்கொண்டு ஓடுகின்றன. வெண் ணிற மேகங்கள் வானத்தில் விரைந்தோடிக்கொண்டிருக்கின்றன. பயன்கொண்டு செழித்தது நிலமும். எங்கும் கண்ணுக்கினிய காட்சியைத் தரும் இக்கூதிர்ப்பருவம் நினக்கும் நின்முயற்சியில் வெற்றியைக் கொடுத்துதவ இறைவனை இறைஞ்சுகின்றேன். ஆறுகளின் வேகம் குறைந்து விட்டது. பயிர்கள் யாவும் கதிர் முற்றி வெளுத்

1. ஆடு 2. ஐயப்பட்டான்

தன. பாதைகள் எல்லாம் சேறின்றி போக்கு வரவுக்குத் தகுதியுடையனவாயின. கார்காலத்தை நினைப்பவர் எவருமே இல்லை. என்செய்வது? அன்பு அவ்வப்போது தோன்றும் குணத்தைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டதன்றோ! வானத்தில் கொக்குகளும் நாரைகளும் பறந்து வட்டமிட வில்லை. நீருண்ட முகில்களும் இல்லை. வான வில்லும் வடிவுடன் விளங்கவில்லை. எனினும், அகன்ற வானம் எமது உள்ளத்தைக் கவரும் காட்சிதான் என்னே! இயற்கை வனப்பால் மனத்தைக் கவரும் ஓர் பொருளுக்குச் செயற்கை அழகு எற்றுக்கு? இப்பருவத்தில் மயில்களின் வட்டஜத்தொரியாம் கேகாசத்தத்தைக் கேட்பதை விட்டு ஓதிமங்களின் இன்னொலியைக் கேட்கவே மனம் விழைகின்றது. பழக்கம் என்செய்யும்? இன்மையைத் தேடித் திரிவதன்றோ உலகம்? கறிகொண்டு தலைசாய்ந்த நன்செய்ப் பயிர்கள், அக்கழனிகளிலுள்ள தாமரைமலர்களை மணப்ப போன்றன. தாமரை இலைகளின் பசுமை கொண்டும், மலர்களின் செம்மை கொண்டும், சாலிப் பயிர்களின் வெண்மை கொண்டும், பன்னிறமு டையதாகத் தோற்றிய கழனிகளிலுள்ள நீரானது வானவில்லை யுருக்கி வார்த்ததோ என்னும் காட் சித்தாயது. காண்போர் கண்ணைப் பறிக்கும் மின்னொளி மறைந்தொடுங்கியது. வெள்ளிய மேகங்கள் குடைபோல் வெய்யிலை மறைப்பன வாயின. மெல்லிய நீர்த்துளிகள் ஆண்டும் ஈண்டும் வானத்தினின்று விழுகின்றன. நறுமணக் காற்று வீசுகின்றது. அன்னங்களின் இன்னொலி,

1. அள்ளல்

கிசைமாதர் சம்பாஷணை செய்வதை நிகர்த்தன. ஆகாத்தோம்பும் ஆய்ச்சியர்களின் இனிய சங்கீதம் கேட்ட புல்வாய்கள் வாய்க்குண மறந்து நின்றன. பசங்கிளிகள் பறக்கத் தொடங்கின. இவையிற்றைக் கண்குளிரக் காணுதி” என்றான். பின்னர் இருவரும் பல அதிசயங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே வழிநடைக் கிலேசமின்றி, நெடுந் தூரம் நடந்து சென்று வானுற நிமிர்ந்த வெண்ணிறப் பெருமலையாம் இமயகிரியைக் கண்டனர்.

வடவரையைக் கண்டதும் வாசவன் மகன் திடுக்கிட்டு, இஃது மாதிரமனைத்தையும் அளப்ப தற்குப் பிரமனால் அன்றே படைத்தருளப்பட்ட ஓர் அளவு கருவியோ என ஆயிர்த்தான். அன்றி மேருவுடன் மாறுகொண்டு மாகத்தை மறைப் பான் எழுந்ததோ என ஏங்கினான். அதன் ஓர் புறத்தில் ஞாயிற்றின் வெள்ளிய வெயிலொளியும், மற்றோர் புறத்தில் நள்ளிரவின் திணி இருளும் மன்றுளாடும் முக்கண்ணனது புன் முறுவலையும், கரியுரிப் போர்வையையும் நினைப்பூட்டின. மூவுலகத்தவரும் வசிப்பதற்கேற்ற விதவிதமான வீடுகளும் அங்கே விரவிக் கிடந்தன. பூங்கொடிகளாலாய நிழல் செறிந்த மண்டபங்களும் மல்கிக் கிடந்தன. கொடுமுடிக் கோபுரங்களும் விளங்கின. பொறிவண்டுகள் ஒலிக்கும் பூஞ்சோலைகளும் செறிந்து கிடந்தன.

அதன் தாழ்வரைகளில் தவமும் முகில்களைக் கண்டு, மேனாள் வாசவன் வச்சிரப்படை கொண்டு அரிந்த இவ்வரையின் சிறைகள் மீண்டும் வளர்ந்

1. கி.வ.ம.ள.கிள் 2. கோவிலுக்கிடு

தனவோ என ஐயுறவுகொண்டான். கரைகுத்தி விளையாடும் களிற்றினங்களைக் கண்டு களித்தான். கரைபுரண்டோடும் கன்று யானைகளைக் கண்ணுற்றான். பற்பராகக் கற்களின் மங்கா ஒளிகொண்டு செல்வானம் எனத்திகழும் தாழ்வரைத் தடங்களைக் கண்டு திடுக்கிட்டான். உருக்கிய வெள்ளி என இளநி ஓடும் பனிக்கட்டிகளைக் கண்டு உளம் பூரித்தான். பின்னும் மலர்ந்த கமலங்களில் இனிதமர்ந்த ஒதிமங்களையுடைய மானச வாவிடும், தண்ணிய நறுநீர்த்துளிகளை வருபவர்மேல் வாரித் தெளிக்கும் புண்ணிய கங்கையும், சலசல என்றோடும் அருவிகளும், விண்ணிவந்த விருகங்களும் அவனுக்குக் கண்கொளாக் காட்சியாயின. அம்மால்வரையில் மாணிக்கப் பரல்களில்லாத சிகரங்களும்மில்லை. நறுமணங் கமழாத சோலைகளும்மில்லை. கொடி மண்டபங்கள் குடிகொள்ளாக் குகைகளும்மில்லை.

இன்ன பல இயற்கைவளங் கண்டு இறும்பு தெய்திய பார்த்தனுக்கு இயக்கன் இரண்டொரு வார்த்தைகள் இசைக்கலுற்றான். “குறிப்பறிய வல்லார் இடம் வாய்த்துழி மெளனம் சாதிப்பரோ?” அர்ச்சுன! இம்மலையரசனைக் கண்கொண்டு கண்டவர் பாவக்கூட்டங்கள் பகலவளைக்கண்ட இருளே போல இரிந்து, ஓடும். இதன் மாண்பைப் பிரமனையன்றி வேறு யாரே கூற வல்லார்? விசிசடைக் கடவுள் தமது திருக்கோயிலை இதன் உயர் சிமயத்தோர்பால் அமைத்தருளியதொன்றே, மூவுலகிலும் இதனை ஒத்தது வேறொன்றில்லை என்பதைக் கரதலாமலகமெனக்

1. 9.16 = மனப்பகல் 2. தி.வ. 9.16 = 9.16.49.16
3. தி.வ. 9.16 = 9.16.49.16

காட்டும். இதனைப் போகத்துக்குரிய கிரி என்று எண்ணாமல் புண்ணிய கிரி என்று கொள்ளுவதே ஏற்புடைத்து. சுயாதீனமாய் வானத்திற் பறந்து சென்று, இனிமையாகப் பாடும் வானம்பாடிகளின் அமுதகீதங்களே பிறவிப் பெருந்துயரத்திற்கு நன்மருந்தாய் அமையும். இதன்கண் அமைந்த ஓவ்வொரு காட்சியும் உணர்வுடை மாந்தருக்குப் பல நற்போதனைகளைப் புகட்டா நிற்கும்.

நண்ப! தண்ணருவிகளும், நீர்வீழ்ச்சிகளும், பூஞ்சோலைகளும், மின்சார விளக்கென ஒளி காலும் ஓர்வகைக் கொடிகளும், வீசினர்தென்றலும், புத்தேளிரையே பரவசப்படுத்துவதெனின் மனிதரைப் பற்றிப் பகரவும் வேண்டுமோ? சிவ பெருமான் தம்மைக் குறிக்கொண்டு நீண்டநாட்டவம் புரிந்த உமாதேவியாரின் திருக்கரம்பற்றியருளியதும் இப் பருப்பதத்திலன்றோ? உமாதேவியாருக்குப் பார்வதி என்ற பெயரும் இம் மலையரசனுக்கு மகளாய் உதித்ததா லமைந்த தன்றோ? இதன் ஓர் பாகத்தில் கைலையங்கிரி உளது. இன்னோர்பால், மேனாள் வேதாசுரர் திருப்பாற்கடலைக் கடைவதற்கு மத்தாகச்சமைந்த மந்தரமுளது. ஈண்டு புற்கள் என்றும் பசுமையோடிலங்கும். அலர்ந்த மலர்கள் வாடுவதுமில்லை. இளந்தளிர்கள் எழில் குன்றுவதுமில்லை. இவண் காலமின்றியும் கனிகள் கனியும். பருவமின்றியும் மலர்கள் பூக்கும். மூலமின்றியும் கந்தங்கள் முகிழ்க்கும். இளஞாயிற்றின் ஒளிபரந்த மரகதக் கற்களின் ஒளியைப் பசும்புல்லென மயங்கிப்

1. கிராதார் = இனிமையான
2. கிராதார்தென்றலும்

புல்வாய்கள் வாய்வைத்துக் கறிக்கும். பிறவிப் பிணிக்கு மருத்துவனும் சிவபெருமானுடைய வாகனமான இடபமும் இக்குன்றின் குடுமியில் நிங்கள் எனச் சிலதாற்றேற்றும். சிவனார் தந்நிரத்திற் சூடிய திங்கட்கொழுந்து கிருட்டின பக்கத்திலும் வெண்ணிலா பரப்பி இருளைக் கடிந்து நிற்கும். பொங்குபுகழ் விசய! இக் கைலையங் கிரிக்குக் குணதிசையிற் றேன்று மதுவே நின் தந்தை வாசவனுக்கு உடைமையான இந்திர லீலம். வேதமுனிவர் குறித்தருளிய முதுகுன்றமும் அதுவே. நண்ப! மனத்தைப் பொறிவழி போக்காது நிறுத்தி, அவர் உபதேசித்தருளிய படியே தவம் இயற்றுதி. தவம் ஒருவற்கு எதையும் தரவல்லதென்றாலும், ஒரு நன்மைக்குப் பல இடையூறுகள் தோன்றுவது இயல்பு. துன்பமின்றேல் சுகமுமில்லை. நினது புலன்களைத் தவவொழுக்கத்திற்கு முரணான கூடாவொழுக்கத்திற் செலுத்தி தவத்தை அவமாக்காதிருத்தி! இந்திரன் முதலிய இமையவர் தவத்திற் சித்திபெறும் ஆற்றலை நினக்குக் கொடுத்தளிப்பாராக" என்று கூறி, இமைப்பொழுதில் மறைந்து போயினான்.

இயக்கன் மறையவும், விசயன், அவன் பிரிவுக்குப் பெரிதும் இரங்கினான். உள்ளந் தளர்ந்தான். தன் தனிமையை உன்னித் திகைத்தான். கல்லோர் பிரிவுக்கு யாரே நலியாதார்?

1. கிராதார்

ந - ம் அத்தியாயம்

உடல்வலியும், உள்ளத்தெழுச்சியும், கணக்கிலாற்றலுமுடைய காண்டபன், கலுழன்மேல் திருமால் என இந்திரகீலத்தில் ஏறத்தொடங்கினான். அதுகாலை ஆண்டையுள்ள பூமரங்கள் அவன்மேல் மலர்மாரி பொழிந்தன. ஞிமிறுகள் பாணரிற் பாடத்தொடங்கின. மணிரிற மஞ்சைகள் கணிகைமாதர் எனக் குழைந்தாடின. மந்தாகினியின் தண்ணிலந்தென்றல், உற்ற நண்பனெனக் கட்டித்தழுவினது. வெய்யவனும், உடுபதி எனக் கதிர் உகுத்தான். நிலமெங்கும் படர்ந்தடர்ந்த பசும்புல், விரித்த காஷ்மீரக் கம்பளம் போன்றிருந்தது. இவையனைத்தையும் நற்சகுனமென் றெண்ணிய எவ்வயில்குணத் திந்திரன்மைந்தன், புண்ணிய பாகிரதியின் கரையைச் சென்றடைந்தான்.

ஆற்றில் மிதந்து வரும் வெள்ளிய நுரைகண்டு இது இக்கங்கையின் புன்முறுவலோ எனச் சூழ்ந்தான். கரையோரங்களில் பவழக் கொடிகளையும் வெண்டரளங்களையும் கண்டு மகிழ்ந்தான். தம்முட் கலந்து உறவாடும் தோழிமார் எனக் கங்கையோடு கலக்கும் பல சிற்றாறுகளைக் கண்டு உவந்தான்.

அவையிற்றைக் கடந்து அப்பாற்சென்று, அம்மால்வரையின் உச்சியில், நறுமலர்களையும், இன்றிழலையும், மதுரமான கலிகளையுமுடைய நன்

1. உலர்ந்த, கந்தள் 2. இயல்

மரங்கள் அடர்ந்த, மனத்திற்குகந்த, ஓர் தூய இடத்தைச் சென்றெய்தினான். அது அவனுக்குத் தவத்தில் அசையா ஊக்கத்தை ஊட்டுவதாக இருந்தது. அவண் வைகி, யோக சாத்திரத்திற்குரியாங்கு மனமடக்கித் தியான சமாதிகளைச் சலிப்பின்றிச் செய்யத் துணிந்தான். நாடோறுஞ் செய்துவரும் தவத்தில் இம்மியளவும் அவன் ஆயாசப்படவில்லை. 'மனமடக்கிய மகான்களுக்கு மாயிருளாலத்தில் எது செய்தற்கரியது?' அவன் தவத்தில் முதிர்ச்சிபெற்று உயர உயர, விழைவு, வெறுப்பு, அவிச்சை என்னும் மூவகைக் குற்றங்களும் காட்டுத்தீ முன்னர் பஞ்சத்தய்ப்போல்புபெயரும் கெட்டொழிந்தன. பெரும் பயன் உள்ளிப் பெரும் துறவு கொண்டான். மனமொழிமெய்களால் சதா வாசவனைத் தியானித்தும், வழத்தியும், வணங்கியும் வருவானாயினான். கல்வியும் செல்வமும்போல, ஓரிடத்து ஒருபொழுதும் நிலையா வீரமும் சமநிலையும் அவனிடம் நின்று நிலையாகிப் பொதுவிதியைப் பொய்யாக்கின. கையிற் படை சுமத்தும் அவன் மனம் பிறருக்குக் கேடுகுழ ஒருப்படவில்லை இயமம், நியமம், இருப்பு, உயிர்நிலை, மனவொடுக்கம், தாரணை, நியானம், சமாதி என்னும் எண்வகைத்தாய தவவொழுக்கத்தில் மேம்பாடுற்று விளங்கினான். வனவிலங்குகளும் அவனிடம் பகைகொள்ளாவாயின. 'மாசற்ற மனத்தூய்மை யாரையும் தன்வயப்படுத்தி வலித்திழுக்குமன்றோ?' சக்கில பக்கத்துச் சந்திரன் எனத் தினந்தோறும் தவத்திற்பெருக்கம் அடைந்துகொண்டே வந்தான். அவன் தவச்

1. அநியானம் 2. யவடைகியிருக்கும் 3. உயிர்

சாலையைச் சுற்றிலும் நல்வழி நறுமணங்கொண்டு வீசுவதாயிற்று. வெய்யவன் வெங்கதிர் தண்கதிர் எனத் திரிந்தது. வனதருக்கள் மலர்களையும் கனிசனையும் வரையாது கொடுத்துவின. கொண்டல் களின்றியும் வானின்று நீர்த்துளிகள் விழுந்தன. நிலம் தூசின்றித் துலங்கியது. இவையிற்றைக் கண்டு தன் தவம் பயன்படு நிலையில் இருப்பதாக ஒருவாறு உய்த்துணர்ந்தான். உளளம் பூரித்தான். 'பூத்தமரம் காய்க்கும்' என்னும் உலகமொழியை உன்னிப் பெரிய ஓர் உறுதிக்கு இவைகளை இடையே தோன்றும் நற் குசுகங்கள் எனக் கொண்டான்.

சின்னாட்களிலேயே விசயன் தவத்தில் இவ்வாறு மேம்பட்டு இலங்குவதைக்கண்ட அக்குன்றத்து வேடுவர் வியப்புற்று, இவ்வரலாற்றை வாசவனுக்குரைப்பான் அமராவதி புக்கு, இந்திரனை வணங்கிப் பின் வருமாறு தெழித்துரைத்தனர் :-

“தேவதேவனே! நாமது இந்திரகீலத்தில் மண்ணுலகத்துதித்த ஓர் புண்ணிய புருடன், மரவரியுடுத்து, மனந் தூயனாய்ப், பெரும்பயன் கருதிச் சின்னாட்களாகக் கடுந்தவம் புரிந்துவருகின்றான். அவனது வரைநெடுந்தோளில் வானவில்லையொத்த நெடுஞ்சிலை யொன்று உளது. கையில் வாளும் மார்பிற் கவசமும் உள அவன் தனது யோக நெறியில், முற்றத் துறந்த முனிவரையும்வென்று விளங்குகின்றான். நீர், நிலம், தீ, வளி, விசம்பு என்னும் பூதங்கள் ஐந்தும், அவனுக்கு ஏவல் புரி கின்றன. பெரியோர் மனமெனத் தெளிந்தது நீர்.

நிலம் செழித்தது மந்தமாருதம் வீசுகின்றது. விசம்பு விமலமாய் இலங்கா நின்றது. வானத்தில் முகிலின்றியும் மழைத்துளி தோன்றின. புல்வாயும் புலிப்போத்தும், கடகரியும் கண்டிரவமும், பகை ஒழிந்து, பசி மறந்து, அவனைச் சூழ்ந்து நீற்கின்றன. வனதருக்களும் அவன் விசுப்பத்திற் கிணங்கப் பணிந்து நின்று தம் பயனுதவுகின்றன. பரக்கப்பகர்ந்து பயன் என்? இந்திரகீலம் அவனுடைய உடைமையே போலும்.”

“அமராதிபனே! அவனது வீடாமுயற்சியே அவன் திண்ணிய மனத்தவன் என்பதைத் திடமாய்க் கூறும். மெய்வருத்தம் பாராமை, கருமக் கண்ணன் என்பதைக் காட்டும். அவன் முனிவர் குலத்துதித்தவனே, அரசர் வம்சத்தவனே, அசுரமரபினனே, யாதொன்றும் அறிகிலேம். ஆண்டை அடியேங்கள் கண்கூடாகக் கண்டவற்றை உள்ளவாறே எடுத்தியம்பினோம். பொறுத்தருள்க, கொடுந்தொழில் புரிந்து வயிறு வளர்க்கும் அடியேங்கள் எங்கே? ஐந்தவித்து அருந்தவமியற்றும் இருடிகள் எங்கே?” என்றுரைத் தகன்றனர்.

அவர் வாய்மொழி கேட்ட வாசவன் முகத்தில் புன்னகை யரும்பியது. பிறர், தவத்திற் சிறப்பு எய்துவதை என்றும் பொறுத்தறியாப் புரந்தரன், அன்னோன் தன் தநயனையாதல் வேண்டும் எனத் தருக்குற்றிருந்தான். எனினும் அன்னவன் மனத்திண்மையையும் பொறியடக்கத்தையும் பரீக்கை செய்வான் நினைந்து அரம்பை முதலாம் தெய்வ நங்கையரைக் கூவி ஓர் சிற்றுரை வகுத்தான்.

1. சூனாதி = விவங்கிப் படுகை
2. இவ்வுகல்

‘போகபூமியில் வாழும் மாதர்காள்! கருப்பு வில்லிக்கு நும்மைவிட வெற்றிதரும் படைகள் வேறில்லை. முற்றத்தறந்த முனிவரையும் வெற்றி கொண்டு மீளும்வல்லமை நமக்கு உண்டு. மேனையைக் கடைக்கண் வலையிற் சிக்குண்டு துயருழந்தவனும் வேறோர் உலகம் படைத்த விசுவாமித்திரனன்றோ? ஆதலான் இசையிலும் நாடகத்திலும் வல்லுநரான பாணருடனும் கூத்தருடனும் ஏகி இந்திரகிலத்தில் தவமியற்றும் முனிவன் மனத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு வல்லே இவன் வம்மின். துறவிகளையும் கடைக்கண் கொண்டு கடிதின் வலிசிமுக்கும் நும்போலியருக்குச் சுகபோகத்தை விழைந்து தவமியற்றும் அவனை வெற்றிகொண்டு மீளுதல் அரியதன்று அன்னவன் மண்ணை நச்சியே தவமியற்றுகிறான் என்பது வெளிப்படை. அவனது தடந்தோளிற்றாங்கும் நோன்சிலைக்கும், ஓர் உயிர்க்கும் சோர்ந்தும் உறுகண் இழைக்க இசையாத் தவத்திற்கும், உள்ள அந்தரம் நெடுந்தாரம். அவன் சாபமொழிக்கு நீவிர் அஞ்சற்க. புகழை வேட்டு நிற்கும் அவன் நும்போன்ற பேதையரிடம்பிழைத்தொழுகிப் பழியை ஏற்றுப் பின் பரிதவியானன்றோ! தைரியமாகச் சென்று வெற்றியுடன் மீளுமின்’ என்றான்.

வாசவன் இட்ட கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, மறுநாட்காலையே உருப்பசி முதலாம் தெய்வ நங்கையர், தங்கள் பரிசனங்களுடன் அருச்சுனன் தவமியற்றும் பன்னசாலையை நோக்கிப்

1. நோன்சிலை = கலிசை

புறப்படலாயினர். சிலர் விமானங்களில் அமர்ந்தனர். சிலர் பொற்றேர்களில் ஏறினர். சிற்சிலர் பல்லக்குகளிலும், கடகரிகளிலும், ஓரம்பரிகளிலும் ஊர்ந்தனர். அப்போது அவரது பதுமமுகங்கள் வியர்த்தன. குவளைக்கண்கள் சிவந்தன. அவ்விகாரங்களும் அவர்களின் செய்ய திருமேனிக்கு அழகாய்ச் சமைந்தன. அவ்வதிசயத்தைக் கண்ட கந்தருவர், விதியின் படைப்புத்தான் என்னே! என்று தமக்குள் வியந்தனர். ‘செய்ய திருமேனிக்குத் தீயவும் செய்யவாய்த் திகழுமன்றோ!’ யாவரும் பூமடந்தையின் பூங்கூந்தலை நிகர்க்கும் விண்மந்தாகினியின் கரையை அண்மினர். ஆண்டை வீசும் பூவளவிய இளமென் காற்றால் வியர்வு மொழிந்து அயர்வும் நீங்கினர். தமது இல்லம் புகுந்த விருந்தினரை முகமினியராய்ப் பேணு வாரொப்ப மந்தாகினியின் மருக்கமர்ந்த பயன் மரங்கள், அவர்க்குத் தம் பய முதவி நல்விருந்தோம்பின. பரித்துளிகளாற் றெய்வ நங்கைமார் தமது நுதலிற் றீட்டிய திலதமழிந்ததேனும் அவர் சிறிதும் அதற்கு மனவருத்தப்படவில்லை. ஆதபத்தின் கொடுமை தீர்த்த பேருதவியை உன்னி உன்னி உளம் பூரித்தனர். ‘நன்றி மறப்பது நன்றாமோ!’ வெண்புகில்களில் அரம்பை மாதர்களின் மணியணியொளி வீசவே அவை வாளவில்லுடன் விளங்குவ போன்றன. இங்ஙனம் புட்கள் உலாவும் வானவீதியைக் கடந்து முகில்களால் மூடப்படாத இந்திரகில பருப்பதத்தை அடைந்தனர். அக்குன்றத்தின் குடுமியில் அம் மாரன்சேனை வானநதி என விளங்கியது. அரம்பை மாதரின் முகங்கள்

1. மருக்கமர்ந்த பயன்

தாமரைகளை நிகர்த்தன. வெண்கவிக்கைகள் நுரையை நிகர்த்தன. தேரொலியை இடிமுழக்கென மயங்கி மஞ்ஞைகள் தோகைகளை விரித்து ஆடத்தொடங்கின. நறுமணங்கமழும் பூஞ்சோலைகள் தேவமாதர்களின் வரவாற்பிறவிப்பயன் எய்தி நின்றன. பட்டாடை கொண்டுசமைத்த பன்னிறப் பாடிவீடுகளிற் சென்று தங்கினர் தேவமாதர்.

காற்சிலம்பொலிக்க அவர்கள் அசைந்து அசைந்து நடந்த நடையே அவர்களுக்கு ஊக்கத்தை ஊட்டி உவகையைப் பெருக்குவது போன்றிருந்தது. கைகொண்டு பறிக்கக்கூடிய கடிமலர்களை விடுத்துக் கழிநெடுந்தூரம் நறுமலர்தேடி அவர்கள் நடந்தினேத்தனர். ஆசைக்கோர் அளவில்லையன்றோ! சந்தன மரங்கள் அவர்கள் மனத்தை ஈர்த்தன. வண்டுகள் அவர் பூங்கரங்களைத் தாமரை என மயங்கித் தொடர்ந்தன. ஒரு கந்தருவன், மறதியால் மாற்றாள் பெயர் கூறக் கேட்ட தலைவி, கண்ணீர் பெருக்கிக் காற்பெருவிரலால் நிலத்தை நெருடிக்கொண்டு நின்றாள்.

பின்னர் யாவரும் நீர்குடைந்து விளையாடப் புகுந்தனர். திரைகள் கரைகளில்வந்து மோதின. சந்தனக் குழம்பும், குங்குமச்சேறும் குழம்பிக்கிடந்தன. ஓர் மாதின் விரிந்த கூந்தலைக்கண்டு இதுவண்டின் நிரையோ என ஒருவன் அயிர்த்தனன். நகைமுகங்கண்டு இஃது இதழ்விரி தாமரையோ எனத் தயங்கினான். மாதரின் அங்கங்களில் அழகுற விளங்கிய பன்னிறப் பூக்கள், ஆற்றின் உந்துசெல் நீத்தத்தால் ஈர்க்கப்பெற்று பதவி இழந்த

அமைச்சர் என ஆண்டும் ஈண்டும் மிதந்து ஒளி குன்றின. பிறைநுதலிற் றீட்டிய திலதமும், மையுண்கண் ணஞ்சனமும், தொண்டைக்கனிவாயின் தாம்பூலராகமும், நீர் குடைந்தாடியதால் அழிந்தொழிந்தும், தேவமாதர்களின் தீப்பியத் திருமேனி முன்னினும் பன்மடங்கு அழகுற விளங்கிற்று. 'யாரே அழகினுக்கு அழகு செய்வார்?'

நீர் குடைந்தாடிய பின் யாவரும் பட்டுடையும், பொன்மணியணியும் அணிந்து, உண்டாட்டயர்வதில் ஊக்கங்கொண்டனர். அதை அறிந்த பகலவனும் பாரினின்று சிறிதுகாலம் கரந்துவைக்க கருத்துட்கொண்டான். மதுவுண்டு மயங்கியவன் எனத் தன் முகமண்டலஞ் சிவந்து குடபாற் சாய்ந்தனன். வானத்தின் செம்மை நிறங்கொண்டும், புட்களின் பேரொலிகொண்டும், மாலையும் காலையின் கவின்கொண்டு இலங்கியது. பின்னர் அந்திக்காலம் வந்தணையவே வானகம் இருண்டது. பாயிருள் எங்கும் பரந்தது. உருவும் அருவும், புள்ளும் விலங்கும், மேடும் பள்ளமும், எல்லாம் ஒரு தன்மையவாய்த் தோற்றின. மண்ணவர் யாவரும் பொருட்பேதமற்று மயக்கொழிந்த தத்துவ ஞானிகளாகச் சிறிதுநேரம் திகழ்ந்தனர். செந்தாமரைச் செல்வியும் தன்னிடமாகிய தாமரை தவிர்ந்து விண்மீன்களில் வசிக்கலாயினள். 'எவ்வயில்லா இடத்தைத் தேடி யடைதல் இயல்பு தானே!' திங்கதிர்ச் செல்வனும் குணபாற்றோன்றினன். வெண்ணிலவு மேலும் கீழும் எங்கும் விரிந்தது. பாயிருள் அகன்றது. பார் விளங்கியது.

அரம்பை முதலாம் தெய்வ நங்கையர் மணற்பரப் பிலும், பசம்புற்றரையிலும், பாடிவீடுகளிலும், உல்லாசமாகக் கூடிக் குலாவிப் பின் கண்துயின் றனர். இருதினை உயிர்களும் இன்பமுற்றிருந்தன. ஐயோ பாவம்! சக்கிரவாகப் புள் ஒன்றே வருத் தமுற்றிருந்தது 'ஊழ்வினை ஒருவரால் ஒழிக்கற் பாலதோ.'

பின்னர் கங்குல் கழிந்தது. கோழிகள் கூவின. புட்கள் சிலம்பின. விண்மீன்கள் ஒழித்தன. குமு தங்கள் குவிந்தன. விளக்கொளி மழுங்கியது. உதய மால்வரை சிவந்தது. செஞ்ஞாயிறு தோன்றியது. பங்கயங்கள் மலர்ந்தன அப்போது அரம்பையரும் துயிலுணர்ந்தனர். காலைக்கடன் கழித்துப் பரிச னங்களும் பார்த்தனும் பன்னசாலையை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். போகுமிடங்களில் இருமருங்கும் நின்ற புல்வாயும் புலிப்போத்தும் ஒன்றி விளையா டுவதையும் வெண்ணுண் மணலிற் பதிந்துகிடந்த சங்கு சக்கரம் முதலாம் பாதரேகைகளையும் கண்டு அச்சமும் வியப்புமுற்றனர். இவைகொண்டே தவம்புரிவோன் ஆற்றலை ஒருவாறு உள்ளத் தோர்ந்தனர் விற்கிடை தூரத்திற்றானே இயம நியமங்களான மெலிந்து, தோளிற் கட்டமைந்த வில்லும் கீணைப்பட்டிலுந் தாங்கி, கையில் ஒள் ளிய வாளேந்தி, மார்பிற் கவசமணிந்து நிர்விகற்ப சமாதியில் நிலைபெற்றிருந்த முனிவனைக் கண்டனர்.

கண்டதும், என்னே! "இவன் யாக்கை தவவிரதங்களான மெலிந்துளதேனும், இவ்வுல கையே ஓறுக்கும் உரனுடைமையை உணர்ந்து

1. 7 0 2 3 (10 1 1 4)

2. நிர்விகற்பம் உருவாயுளர் உதி

நின்றது. இவன், காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும் முக்குற்றங்களைக் கடிந்து சாந்தநிலை எய்திய முனிவனேனும் பிறர் பெருமிதங் கண் டுழி வெகுண்டு சுடுபவன் போன்றிருக்கின்றான். தனியனாயிருந்தும் பரிசனங்களுடன் கூடிய பலர் போற் றேற்றுகிறான். முற்றத் துறந்த முனி வனையாகிலும் அரசபோகத்தை விழைபவன் போல விளங்குகின்றான். தன் ஒரு கொற்றக் குடையின்கீழ் மூவுலகையும் அடக்கி ஆளவல்ல இவன் தன் செய்ய திருமேனிக்குச் சற்றும் ஒவ்வாத உடல்நலி தவத்தை மேற்கொண்டது என்ன மாயங் கருதியோ" என அயிர்த்தனர்.

பின்னர் அரம்பை மாதர் தம்வலி இழந்து அவன் அழகைத் தம்பிருகண்ணினும் பருகுவா ராயினர். அதுபோது கந்தருவர்கள், இருதினை உயிர்களின் உள்ளத்தையும் உருக்கும் இனிய நேதம் பாடத்தொடங்கினர். சிலர் இருபத்தொரு நரம்புகளையுடைய பேரியாழ் வாசித்தனர். சிலர் எழுநரம்புகளையுடைய செங்கோட்டியாழ் மீட் டனர். சிலர் பதினான்கு நரம்புகளையுடைய சுகோடயாழ் வாசித்தனர். சிலர் வேயங்குழல் ளாதினர். சிலர் பேரிகை, உடுக்கை, மத்தளம், முரசு, முழவு முதலாம் தண்ணுமை வகைகளை அடித்தனர். சிலர் ஆடினர். சிலர் பாடினர். ஆயினும் என்? ஒன்றேனும் முனிவன் மனத்தை இறையு மசைக்கவில்லை. நிர்விகற்பசமாதியில் ஆழ்ந்த பெரியோருள்ளத்தை ஆடலும் பாடலும் அசைக்க இயலுமோ? பலவாறு முயன்றும்

1. 1 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

தமது எண்ணம் பயன்படாமை கண்டு, தமக்கும் ஒல்லாததொன்று இவ்வுலகத்துண்டோ என மனம் மறுகினர். 'எண்ணிய வாறாமோ கருமம்?' உடனே முனிவன் தோளிற் பதிந்தன சிலர் கண்கள். தாள்களிற் பதிந்தன சிலர் கண்கள். தடக்கைகளில் சென்றடங்கின சிலர் கண்கள். ஒரு மாது, முனிவ! நீ அன்பு அனையும் மனமுடையாயன்றோ. எனது இவ்வல்லல் கண்டும் உனது உள்ளம் உருகிக் கரையாதது என்? என வாய் விண்டு உரைத்தாள். வேறொருத்தி, இருடியே! உன் மனம் சாந்தியை நாடுமாயின் உன் தடந் தோளிற் சார்த்திய கார்முகம் எற்றுக்கு? உன் கரவுள்ளம் யானே கண்டனன் என்று உரப்பினள். மற்றொருத்தி, தவசியே! உனது உள்ளம் சுகபோகங்களை நாடி உழல்வதை உணர்ந்தேன். எனக்கு என்ன வீடையளிக்கப் போகின்றாய் என்று சீறினள். இன்னொருத்தி, தவனே! எங்களில் ஒருத்தி உன் மனத்தில் குடி புகுந்தமையால் என்கை மறுக்கின்றாய்போலும்; உனது கூடாவொழுக்கத்தை இப்பொழுதே உணர்ந்தேன்; எனக்கு நீ இசையாவிடில் அவ்வந்தரங்கத்தைப் பகிரங்கமாக்கி விடுவேன்; யாது உன் கருத்து? என அச்சுறுத்தினான். இன்னணம் பலரும் நாணத்தை உகுத்து வாய்தந்தன கூறினர். கண்ணீர் வடித்தனர். பல சொல்லி அரற்றினர். கருதியது பெறாது கையற வெய்தினர். வெய்துயிர்த்தனர். ஐயோ பாவம்! அவர் செயல் ஒன்றும் பயன்படவில்லை. இவையேயன்றி மெல்லியலார் வேறு என் செய்ய வல்லார்? மீண்டும் துறக்க

1. அழகுநீர் 2. அனாதை = கரவு
3. கையறவு = துறக்கம் 4. கருகிவிட்டனர்

மெய்தி வாசவனுக்குத் தாம் நேரிற் கண்டவைகளையும், முனிவன் மன வலிமையையும் உள்ளவாறு எடுத்தோதினர்.

அவர் கூற்றுக்களைக் கேட்டு இறும்பூதெய்றிய இந்திரன், இந்திரகிலேத்தில் தவஞ்செய்யுந் தநயனைத் தானே நேரிற் சென்று காண விரும்பி, உலர்ந்த மேனியும், தளர்ந்த நடையும், நரைத்த தலையும், திரைத்த தேகமும் தாங்கிய ஓர் முதியவன் படிவத்தோடு பார்த்தன் முன்றோன்றினான். முதியோனைக் கண்ட முனிவனும் இருக்கைவிட்டு முழந்து நின்றான். எதிர்கொண்டு ஏழடி சென்றான். ஆதனம் அளித்தான். கால் கழுவினான். சென்னி நிலமுறப் பணிந்தான். ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்கினான். கைகூப்பி நின்றான்.

இன்னணம் இறைஞ்சிய, இளந் தவசியை, முதியோன் அகங்குளிர வாழ்த்தி, சில கட்டுரைப்பாராயினான்.

சிறுவ! 'இனையானடக்கம் அடக்கம்' என்ற அறவண அடிகளின் கூற்றுக்கினைங்க, இளம் பருவத்தில் ஐந்தடக்கி மெய்த்தவமியற்றும் நினது ஆற்றலை யான் என் புகழ்கின்றது? இப்பொல் லாப் புலன்கள் எம்போன்ற முதியோரையும் பல பல விடங்களுக்கு இழுத்து இழுத்து அலைக்கின்றன. தகவுடையோய்! நின் செய்ய மேனிக்குச் செய்தவம் ஏற்றதே. உருவும், குணமும் ஓரிடத்து நிலைத்திருப்பதரிது. அவை ஒருகால் நிலைப்பினும் தவ்வொழுக்கத்தில் ஒருவன் மனம் ஒருப்படுதல் அதனினும் அரிது. இவை யாவும்

நின்னிடம் ஒருங்கே அமைந்து கிடக்கின்றன. இள முனிவ! விண்ணினீர் மொக்குள் ஒத்தது இவ் யாக்கை; நீருட் குமிழிபோன்றது இளமை. மின்னி னெளிபோன்று தோன்றி மறையும் இயல்புடையது செல்வம். சுகபோகங்கள் முன்னுக்கு நன்மையாகத் தோற்றிப் பின்னுக்குத் தீமை பயக்குவன. பிறவியே துன்பம். பின்னும் பிணியொரு பெருந்துன்பம் நல்லிசைப் புலவரான சாத்தனாரும்:—

‘பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவா ருறுவது பெரும்பே ரின்பம்’.

என்றே சாற்றிச் சென்றார் அன்றே! வாழ்க்கையே ஓர் பெரும் போராட்டம். எங்கும் பசிப் பிணி; யாண்டும் சிசுமரணம்; எங்கும் பேராசைப்பேயின் தலைவிரியாட்டம்; யாண்டும் போர் முழக்கம்; யாண்டும் பொறாமை. அம்மம்ம! இன்னவாறு எவ்வகையிலும் துன்பமே மலிந்த இவ்வுலகைத் துறந்து, பிறவாமைக்கேதுவாகிய மெய்த் தவத்தை மேற்கொள்பவர் மிகச் சிலரே. அத்தவமும் முற்றவமுடையார்க்கே பயன்படும். வேண்டின வேண்டினார்க்கு அளிக் கும் மெய்த்தவம் செய்வாரே இவ்வுலகில் தங்கருமஞ் செய்பவராகப் பலராலும் போற்றப் படுவர். தவத்தினைச் செய்யப் பிறப்பு, பிணி, மூப்பு, இறப்புக்களால் அநாதியாகத் துன்பம் எய்திவருகின்ற உயிர், ஞானம்பெற்று, வீட்டுப்பேற்றினை அடைந்து பேரின்பமுறும். இவ்விளம்பிராயத்தில் இத்தகைய தவவொழுக்கத்தைக் கைக்கொண்ட

நீ, மெய்த்தவசிகளின் புகழனைத்தினையும் நினதாகக் கிக் கொண்டனை. இஃது சாலச்சிறந்ததே. எனினும், தவவொழுக்கத்திற்கு முற்றிலும் மாறான நினது வேடத்தில் என்மனம் சிறிது ஐயுறுகின்றது. தவசிகள் மரவுரியையும், மானின் உரிவையையுமே ஆடையெனக் கொள்வர். நின்வயின் இருப்புச் சட்டையும் காணப்படுகின்றது. முனிவர் தோளில் முக்கோலையும், கையிற் குண்டுகையை யுமே யான் கண்டதுண்டு. நினது தடந்தோளில் நெடுஞ் சிலையும், கையில் வடிவாளும் என்விழிக்கு இலக்காகின்றன. பிறப்பறுத்தலையே பொருளாகக் கொண்ட பெரியார், அறஞ்செய்தற்கு முதற்கருவியாகிய இவ்வுடலத்தையும் மிகையென்று எண்ணுவார். நினக்கோ தேகத்தில் அபிமானம் அளவு கடந்ததாகின்றது. கண்டோரை அச்சுறுத்தும் இவ்வொள்ளிய கைவாள் எற்றுக்கு? மாற்றலரைக் கருவறுக்க விரும்பியே இத் தவத்தினை நோற்கத் துணிந்தனை போலும். தமக்குற்ற துன்பத்தைப் பொறுத்துப் பிறவுயிர்களுக்குச் சோர்ந்தும் கேடு குழநினையாத மெய்த்தாசிகளின் நிலை எங்கே? பொறையுடைமை அகற்றிக் கொல்படைதாங்கி, உயிர்க்கொலை முன்னிய நின்னிலை எங்கே? வீட்டுப்பேற்றை அளிக்கவல்ல தவத்தை பஞ்சமாபாதகங்களுள் ஒன்றாகிய கொலைக்குப் பயன்படுத்தும் ஒருவன் தன்னைத் தானே நரகத்திற்கு இழுத்துச் செல்வதுமன்றித் தான் செய்யும் தவத்திற்கும் இழிவு தேடுகின்றவன். அன்னவனே குளிக் கப் போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொள்கின்றவன். கனியிருப்பக் காய் கவர்கின்றவன். பெருந்தகாய்!

கொலை களவுகளுக்கு நிலைக்களனும் பொருள் வேட்கையை அறவே விட்டொழி. வீடு பேறு என்னும் பேரின்ப நிலையை விழைந்து தவஞ்செய்பவன் மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொண்ணாசை என்ற மூவாசைகளையும் அறவே விட்டொழிக்க வேண்டும். உயிர்க் கொலைசெய்து பொருளை மேலும் மேலும் விருத்திசெய்ய விழைபவன் தனது பேராபத்திற்கே விதை விதைக்கின்றவன். முனிவ! பொருளை ஈட்டுவதிற் றுன்பம். ஈட்டிய ஒண் பொருளைக் காப்பதிற் றுன்பம்; காத்த பொருளை மேலும் மேலும் விருத்தி செய்வதிற் றுன்பம். விருத்திசெய்த பொருளைத் தக்காருக்குத் தானம் வழங்குவதிற் றுன்பம். செல்வங் கெடிற் றுன்பம். அம்மம்ம! பொருளால் ஒருவன் உழக் கும் அல்லல்களுக்கு அளவு இல்லை. இலக்குமி, இவன் நல்லன், உவன் தீயன் என்று ஒருபோதும் நினைப்பதும் இல்லை. இப்பெற்றிதாய செல்வத்தின் தன்மைகளை அறிந்த அறிவுடையோர் அதனிடம் வேட்கை கொள்ளாதல் தருமமல்லவே. அன்றியும் செல்வம் நல்லவனைத் தீயவனுக்கும். கவிச் சக்கர வர்த்தியான கம்பரும் ஓரிடத்தில்,

‘அறநிரம்பிய வருளுடை யருந்தவர்க் கேனும்
பெறலருந்திருப் பெற்றபின் சிந்தனை பிறிதாம்’
என்று கூறிப் போந்தார் அன்றே!

இன்பத்திற் களிப்பதுந் துன்பத்திற் துயர்வ தும் மனித சுபாவம். அருளறம் பூண்டு ஒழுகும் துறவி, தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரை எண்ணி, பிறர்க்குத் தீமை இழைப்பதை அறவே விட்

டொழிக்க வேண்டும். பிறர், செற்றங்காரணமா கச் செய்த பொல்லாங்குகளையும் பொறுத்திருக்க வேண்டும். திங்களிடத்துத் தீத்தோன்றினும், ஞாயிற்றினுள்ளே இருள் தோன்றினும், முனிவர் முத்திரெறியிற் பிறழாரே; இளமுனிவனே! தவ வொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்த நீ பொய்யான உலகவாழ்வை மெய்யென நம்பி முறை பிறழ்ந்து வீணே தவத்தை அவமாக்காதே. நின் போர்க் கோலத்தை விட்டொழி. சாந்தநிலை எய்திப் பிறவித் துயர்க்கெடும் வழியை நாடு. மண்ணுலகத்தும், விண்ணுலகத்தும், நாகதலத்தும் உள்ள வீரரை வென்று வாகை சூடுவதினும், நினது நெஞ்சுகத்தே கள்ளரிற் கரந்துறையும் காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும் பகைவரை வெற்றிகொள்ள முன்னம் முயலுதி. புலனடக்க மில்லாதவன் வீடய சுகங் களில் உழன்று வருந்துகின்றான். முன்னர் இன் பத்தை ஈந்து பின்னர் துன்பத்தைத் தருவது காமம். தன்னை நம்பி இருந்தவனை மோசம் செய் வது காமம். ஐயனே! இப் புண்ணிய பாகிரதியின் தீரத்தில் முத்தியே நின்னை நாடிவருகின்றது. ஆத லால் இவ்விலலை விட்டிடுதி. வாளைப் புறத்தே வீசிப் போட்டிடுதி கவசத்தை உடைத்திடுதி” என்றான்.

முதியோன் கட்டுரைத்த நன்மொழிகளைப் பணிவுடன் செவிமடுத்த பார்த்தன், சொற்சுவை யும், பொருட்செறிவும் ஒருங்கே செறிந்த சில வசனங்களைத் தொடுத்து அன்னவர்க்குத் தக்க விடை பகர்வானாயினான். “பெரியோய்! இது போற் சரமமான நல்லுபதேசத்தை நும்மையன்றி

வேறு யாரே கூறவல்லார்? எனது இம்முயற்சிக்கு முன் நிகழ்ந்துள்ள வரலாற்றை நீவிர் அறியிர் போலும். அறிந்திருப்பின் என்னை நோக்கி இம் மாற்றம் சாற்றத் துணியிர். சந்தர்ப்பம் அறியாமற் பேசுபவன் தேவகுருவேனும் அவன் சொல்லை மதிப்பவர் யார்? ஒருவன் நன்முயற்சி, அறமும் புகழும் பயவாத வினையிற் பாழ்பட் டொழிவது போல, நும் நல்லுபதேசமும் அங்கணத்துகுத்த அமுதாய்ச் சமைந்தது. முத்திரெறிக்கான நல்லுபதேசத்திற்கு யான் இதுபோது அதிகாரி அல்லன். நான் ஒரு ஷுத்திரியன். பாண்டு மகாராஜாவின் மகன். என்னை விசயன், பார்த்தன், அருச்சுனன் எனப் பல பெயர்கொண்டு அழைப்பார்கள். நானும் என் சோதரரும், கெடுமதிபடைத்த துரியோதனனால் கொள்ளே நாட்டிலிருந்து துரத்தப்பட்டோம். தொல்லவையின்கண் அக்கொடியவன், இழைத்த கொடுமைகள் ஒன்றல்ல; பலப்பல. அவைகளைத் தருமன் கட்டளைப்படி நானும், வீமனும் பொறுத்திருந்தேம். இப்போது மானங்காப்பான் வேண்டித் தருமன் தந்த ஆணையைச் சிரமேற்றாங்கி இவண் இந்த நன்முயற்சியில் முனைந்து நிற்கின்றேன். இருந்தவமுனிவன் வியாசன் உபதேசித் தருளியபடி இந் நோன்பையும் வேடத்தையும் தாங்கலானேன்.

முதியவரே! “தருமன் குதுபொருதன்றோ நாடு நகரங்களை இழந்து காட்டிடைச் சென்றான். கவறு, திருநீக்கப்பட்டார் தொடர்புதானே. எய்தவர் அருகிருக்க அம்பை நொந்த கதையாய்

1. அங்கணம் = சுவரணம்

நீவிர் செய்த பிழைக்குத் துரியோதனனைக் குற்றப்படுத்துவது எவனோ?” என நுமது உள்ளத்தில் சிறிதும் ஐயுறவு கொள்ளற்க. விதியை வெல்ல யாரே வல்லவர்? வருவது வந்தே தீருமென்பது உலக நெடுமொழியன்றோ. பெரியிர்! விண்டலத்துறையும் அமரர்களும், ஊழ்வினையின் பாற்பட்டு அல்லல் உழக்கின்றனர். வெங்கதிர்ச் செல்வனை விடவரா இடையிடையே விழுங்குகின்றது. ஆய்கதிர்த் திங்களும் ஒருமுறை வளர்ந்து பின்னொருமுறை தேயும்.

பெருந்தகையிர்! மன்னவையில் அன்று துரியோதனனும், அவன் அநுசனான கொடிய துச்சாதனனும், வலோத்காரமாக மெல்லியலாளான திரௌபதியின் துகிலுரிந்து மாபைங்கப்படுத்தியதை நினைந்துதோறும் என் நெஞ்சம் நைகின்றது. அவ்விருவரும் அன்று தொடுத்த வசை மொழிகளை உன்னுந்தோறும் உள்ளம் அழிகின்றது. அஞ்ஞான்று பாஞ்சாலி கண்ணீர் பெருக்கியகாலே என் தோள்கள் துடித்தன. வீமன்கண்கள் சிவந்தன. நகுலன் வாய்மடித்தான். சகாதேவன் கையோடு கையைப் புடைத்து நின்றான். ஆயினும் என்? குணக்குன்றமாகிய தருமன் ஒருவன் பொறை தாங்கி நின்று பொங்கிய சிற்றத்தராய எமை நோக்கி, “என் ஆருயிரன்ன துணைவர்களே! பகைகுரை வெல்வது எமக்கு எளிது அறநெறி பிழையாதவர் எனப் பெயர் எடுப்பதே மிகமிக அரிது. பழிக்குப்பழி வாங்குதல் எம்போன்ற ஷுத்திரியர் கடமை எனி

1. அங்கணம்

னும், துரியோதனனுக்கு உரைத்த வாய்மொழி காப்பது எமது முதற் கடனன்றே. அதை மறந்தீரோ? அடங்குமின்” எனச் சீற்றம் மாற்றினான். வெளுத்ததெல்லாம் பால் என்றும், மின்னுவதெல்லாம் பொன் என்றும் கொள்ளும் பொய்யா வாய்மைத் தருமன் கொடிய சுயோதனன்பால் வைத்த சிநேகமே பகையாக மூண்டது. அடிப்பாரற்ற ஆற்றங்கரைபோல் கூடா நட்பு எஞ்ஞான்றும் அல்லலுக்கு ஏதுவன்றே! முன்னரே அவன் கூட்டுறவைக் கடியாததும் தருமன் பிழையன்று. ஒருவனோடு கூடிப் பழகாமல் இவன் நல்லன் உவன் தீயவன் என்று எங்ஙனம் துணிந்து கூறமுடியும். பழிபாவங்களுக்கும், மாணவமானங்கட்கும், சிறிதும் அஞ்சாத கயவர் உள்ளத்தை உட்புகுந்தறிதல் கடவுளார்க்கும் அரிதன்றே.

உலகநடை பயின்ற பெரியிர்! நற்குடிப் பிறந்தார் மானமழுங்கவரின் உயிர் நீப்பர். யான் எனது வீங்குதோளை நம்பியே இதுகாறும் உயிர் பொறுத்திருந்தேன். துரியோதனனுக்குக் குறித்த பதின்மூன்று ஆண்டுகள் முடிவடைந்த பிறறையொன்றே பழிவாங்கத் துணிந்து இத்தவத்தைக் கைக்கொண்டேன். மான மழுங்கியபின் வாழ்வதும் ஓர் வாழ்வாமோ? மானமற்றவனுக்கு அடுக்கியகோடி இருந்தும் என்? இவ்வுலகையே இமைப்பில் ஒறுக்கும் உரன் இருந்தும் என்? அவன் செத்த பிணமன்றே. இவ்வுலகில் மானமுள்ளவனே மனிதனாக மதிக்கப்படுகிறான்.

1. அடுக்கிய கோடி = 1000000
2. உலகம் = 1000000

மானங் காத்தவன் புகழ் காத்தவன்; பெருமை காத்தவன்; தருமம் காத்தவன்; சுருங்கக்கூறின் எல்லாம் காத்தவன். மானமற்றவன் கீர்த்தியற்றவன்; பெருமையற்றவன்; எல்லாமற்றவன். எவன் பிறப்பாற் பிறந்தகுடி பெருமை அடைகின்றதோ, அவன் ஒருவனே பிறந்து புகழ் எய்தியவன்; “தோன்றிற் புகழோடு தோன்றுக” என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழியன்றே.

ஐயரே! நான் விடய சுகத்தை விரும்பினவன் அல்லன். நிலையாச் செல்வத்தையும் விழைந்தவன் அல்லன். நிலையுள்ள வீடு பேற்றையும் வேண்டினவன் அல்லன். யான் இதுகாலை விரும்பி நிற்பது பகைமுடித்தல் ஒன்றே. பகைஞரைக்கொன்று, அவர் மாதர் வடிக்கும் கண்ணீரால் எமது புகழுக்கு நேர்ந்த மாசு களைய நேர்ந்தேன். நும்போன்ற பெரியோர்கள் என் செயலைக் கண்டு ஏசிணும் ஏசுக. அல்லது போற்றினும் போற்றுக. நுமது நல்லுபதேசம் பயனின்றி ஒழியினும் ஒழிக. எனது குலத்திற்கு நேர்ந்த இழுக்கைக் களைந்து மானங் காப்பான் வேண்டித் தொடங்கிய இவ்வரிய முயற்சியினின்றும் யான் ஒருபோதும் இனிப் பின்னடையேன். இதுபொழுது வீடு பேற்றையும் ஓர் இடையூறு கவே மதிக்கின்றேன். பெருமையுடையிர்! பகை முடியாது குலப்பழியைக் கடிவது எங்ஙனம்? பகை முடித்தலே உண்மை வீரனுக்கு உரிய இலக்கணம். இதற்குத் தருமன் என்னையே பெரிதும். நம்பி இருக்கின்றான். ஷத்திரிய தரு

மம் எங்களாற் காப்பாற்றப்படவேண்டும். போருக்குப் பயந்து பதுங்குதல் ஸுத்திரியனுக்கு இழுக்காமன்றோ. சுருங்கக் கூறின் ஒன்று நான் இறந்துபடவேண்டும்; அல்லது இச் செய்தவத்தில் வெற்றி பெற்றுக் குலத்திற்கு எய்திய பழியை அகற்றவேண்டும். இரண்டில் ஒன்று முடிப்பது திண்ணம். இது உறுதி என்றான்.

இவ்வாறு தன் உரைத்த தகைசால் நன் மொழிகேட்ட விண்ணவர்கோன் இறும்பூது எய்தி நின்றான். முதியோன் கோலத்தை விடுத்துத் தன் சுயவடிவு தாங்கினான். மகனை மார்போடு அணைத்தான். உச்சி முகத்தான். 'பெருமிதங் கொண்டான். பசுபதியின் வழிபாட்டிற்குரிய முறைகளைச் செவ்வனம் எடுத்து ஓதினான். முன்னியது முடித்து நீடுழி வாழ்க என ஆசீர்வதித்து அந்தரமார்க்கத்திற் சென்றுமறைந்தான்.

மகவான் சென்று மறைந்ததும், பார்த்தன் பசுபதியை நோக்கி முன்னினும் பன்மடங்கு உள்ள வெறுக்கை கொண்டு தவம்புரியலானான். ஒற்றைக் காலால் வெங்கதிரோனுக்கு எதிர்முக மாய் நிற்குகொண்டு, உண்டி இன்றி உறக்கமு மின்றி உள்ளும் புறமும் தூயனாய்ப் பன்னெடு நாள் தவத்திலே கழித்தான். தன் உடல் மெலிந்து ஓடுங்கியது கண்டும் கொண்ட நோன் பிற பிறழாது மலை எனத் துளக்கற்றிருந்தான். "மகான்களுடைய உள்ளத்தை யாரே அளவிட்டுரைப்பர்?" மரங்களிற் கனிந்து நின்ற கனிவகைகளில் அவன் மனம் சிறிதும் நாட்டமுற

வில்லை. மந்தாகினியின் புண்ணிய தீர்த்தத்தைச் சுவைக்க நாவும் நாடவில்லை. நறுமலர்களின் மணத்தை நாசியும் உணரவில்லை. சுரும்பினங்கள் 'இம்' என்ற ஓசையைச் செவியும் கேட்கவில்லை. இளந்தென்றலை மெய்யும் உணரவில்லை. அம்மலையின் இயற்கை வனப்பைக் கண்ணும் கண்டு களிக்கவில்லை. ஐம்புலனும் அடங்கின. இரவும், பகலும், வெயிலும், மழையும் பாராது தான் கொண்ட சுருமமே கண்ணாகி நின்றான். தான் கடுந்தவம் புரிவதாகத் தன்னுள்ளே தான் பெருமகிழ்ச்சி கொள்ளவும் இல்லை. பெருமை பெருமிதமின்மையன்றோ! தான் செய்யும் தவத்தின் பயன்படுகாலம் சிறிது நீடித்ததுகண்டு கொண்ட கருமத்தில் ஊக்கம் குறையவுமில்லை. இடைவிடாது மந்திரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டிருந்தான். சுடச்சுட ஒளிரும் பொன்னே போல் தவ ஒளி கொண்டு பிரகாசித்தான்.

இங்ஙன மிருக்கையில், அம் மலையின்கண் வாழும் சித்தர்களும், தாபதர்களும் இவன் முப்பிரம் எரித்த முக்கண்ணனோ, அல்லது வானவர்க்கு அரசாம் மகபதியோ, அல்லது பல்கதிர்ப் பரிநியோ, அல்லது அக்ரீதேவனோ என்று அயிர்த்தனர். பின்னர் இவன் தவத்தின் மாண்பை வியந்துகூற, கண்ணுதற் பெருங்கடவுள் கோயில் கொண்டருளும் கைலையங்கிரியைச் சென்ற டைந்து, மதிர்வளர் சடைமுடியோனே! மாதொரு பாகனே! கயிலாய நாதனே! கருணாலயனே! ஞானத் தனிக்கொழுந்தே! தருமத்தின் தனி

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

கண்டு மகிழ் என்னுடன் அவன் தவச்சாலைக்குப் புறப்படுங்கள்” என்று திருவருள் புரிந்த அப் பொழுதிற்றோனே அற்றொடுத்தன்ன குஞ்சியனும், நெரிந்த புருவத்தனும், இந்நுள்புரை மேலியனும், நடுக்குறு நோக்கினனும், இடிபோன்ற குரலினனும், சிலைக் கையனும், வேடுவர் சிகாமணியாய் நின்றான் பராபரன். சிவகணத்தவரும் துடியும், கொம்பும், துத்தரியும், வேலும், கோலும், வாளும, வில்லுந் தாங்கி வனவேடுவராய் நின்றனர். வேடுவத் தலைவனாரும் வேடுவருடன் தவ முனிவன் பன்னசாலையை அடுத்த காட்டகத்தே வேட்டைவிரும்பிச் சென்றனர். சித்தர்களும் தாபதர்களும் பரமனைப் பின்தொடர்ந்தனர்.

வேடுவர் காட்டிற் புகுந்த அளவில் புள்ளும் விலங்கும் அஞ்சி நடுங்கிப் பொந்துகளிலும் புதர்களிலும் ஓடி மறைந்தன. அவ்வமையம் புலியும் பசுவும் காகமும் கூகையும் கடகரியும் கண்டிரவமும், தத்தம் இயற்கைப்பகையை அறவே விட்டுடொழித்து ஆருயிர் காக்கும் உபாயத்தை நாடி நின்றன. “ஆருயிருக்கு ஆபத்து நேர்த்துழிப்பகையும் நேசமும் பாராட்டிக் காலம் தாழ்த்து பவரும் இவ்வுலகில் உண்டோ?” மானினங்கள் ஓடி மறைந்தன; மடங்கல்கள் குகைகளில் முடங்கிக் கிடந்தன; கடகரிகள் கலுழ்ந்தன; காட்டெருமைகள் கதங்கொண்டு கதறின; காட்டகம் முழுவதும் அப்போது எழுந்த ஒலி கடலோசையினும் விஞ்சியது.

இன்னவாறு இருந்த காட்டில், விசயன் தவச்சாலையை அடுத்த ஓர் இடத்தில் வேடுவர் யாவரும்

1. அம் = தினை 2. து புரை = உவரை
3. பா வல் பரை 4. கிவரு

சென்று தங்கினர். அதே தருணத்தில் பார்த்தனுக்கு முன்கூக நின்று பூமியை அகழ்ந்து கொண்டிருந்த பன்றி ஒன்றைக் கண்டனன் கபாலி. உடனே வேடுவப் பரிசனங்களை அவன் இருத்திவிட்டு, எண்ணிய சிலருடன் பன்றியின் அடிச்சுவட்டின் வழியே சென்று ஓரிடத்தில் மறைந்திருந்தனன்.

ச - ம் அத்தியாயம்

விசயன், சமாதியிலிருந்து எழுந்ததும், தன் முன்னே அஞ்சனக்குன்று என நின்ற கொடிய வனவிலங்கு ஒன்றைக் கண்டு, இன்னவாறு தன்னுள்ளத்தே தருக்கிக்கலானான். “இது நிற்கும் நிலையோ என்னை வலிந்து போருக்கு அறை கூவி அழைப்பது போன்று உளது. இதன் உடலோ கல்லை ஒத்திருக்கிறது. நீண்ட முகமோ, வாளைங்கிய விருஷங்களையும் வேருடன் வீழ்த்தும் வலிமையைப் புலப்படுத்துகின்றது. இவ்வெற்பினுள்ள விலங்குகளோ ஒன்றை ஒன்று பகைத்துக் கொண்டு தின்று உயிர்வாழ்வன அல்ல. இஃது யான் இவண்கண்ட புதுமை. அங்ஙனமாக இவ்விலங்கு ஒன்று என்னைக்கொல்ல நினைவுகொண்டது என்னை? இது தன்னை பகைமைபுண்ட விலங்குகளை எல்லாம் விடுத்து என்னை நோக்கி நேராக விரைந்து வருவதற்குக்

காரணம் முற்பிறவியில் என்னிடங் கொண்ட பகைமையை நினைந்து கொல்? இது என் உயிருக்கு உலைவைக்கவே வருகின்றதென்பதை என் மனம் எனக்கு நன்கு உணர்த்துகின்றது. நல்லோரைக் காணும்பொழுது ஒருவன் மனம் பிரசன்னமாவதும், தீயோரைக் காணும்போது குழம்புவதும் இயல்புதானே! ஒருகால் கனவிலும் பிற உயிர்களுக்குத் தீமையை மனத்தே குழாத என்போன்ற முனிவனுக்கு இதைப்பற்றிய கவலை ஏன்? என்று எண்ணி நான் வாள்வீருத்தல் சாலாது. பிறர் ஆக்கம் பேணாது அழுக்கறுக்கும் கயவர் பெரும் பாதகங்களையும் கூசாது செய்யத் துணிவரன்றே! இவன் ஓர் அசுரன் ஆகுக. அன்றி அரக்கனேதான் ஆகுக. இரண்டில் ஒன்று உறுதி. இம்மலையரசனையும் தனது ஆற்றலால் நடுங்கச் செய்யும் இது வனவிலங்கல்ல என்பது திண்ணம். சிறிது நேரத்திற்கு முன் இக்காட்டகத்தே தோன்றிய பேரிரைச்சல் இவன் செய்த மாயைதான் கொல்? ஒருகால் வஞ்சகச் சுயோதனன், தவம்புரியும் என்னைக் கொல்வான் நினைந்து இவ்வடிவத்தில் ஓர் பூதத்தை ஏவியுள்ளானே? அல்லது யான் அன்று காண்டவ வனத்தை எரிக்கடவுளுக்கு இரையூட்டிய காலை அதினின்றும் தப்பி ஓடிய தகைகள் தநயனும் அச்சவசேனன், தன் முன்னோர் என்னால் முடிவடைந்தமை உணர்ந்து, பழி தீர்க்கக் கருதி உருக் கரந்து வந்தனன்கொல்! அன்றி வீமனிடம் பகைகொண்ட ஒருவன், அவனுக்கு எவ்வகையிலும் ஊறு செய்ய இயலாமை

1. லாடு லாடு

யான் அவன் அநுசனாகிய என்னைக் கொன்றேனும் தன் பகைமுடிக்க முன்னினுன்கொல்? எவ்வாறாயினுமாகுக. இது எனக்குக் கூற்றாகவே முனைத்திருக்கின்றது. என்னைக் கொல்ல நினைத்த இவனை, இக்கணத்திற்குளே இயம்புரத்திற்கு அனுப்பி வைத்தல் எனது கடன். அதுவே எனது முதல்வெற்றியுமாகும். தவத்திற்கும் கொலைக்கும் சற்றும் ஒவ்வாது எனினும் என் செய்வது? என் மந்திரகுருவின் கட்டளையைத் தானே நிறைவேற்றுகின்றேன். 'குருவின் உரைவேதம் அன்றே.' மேனான் துவைதவனத்தில் வியாசமுனிவர், 'வீர! தவமுனிவர்க்கு ஊறு செய்வதே தம் கடமை எனக் கொண்ட அசுரரும், அரக்கரும் வனத்தில் என்றும் ஊடாடிக் கொண்டிருப்பர். அவரைக் கொன்று நீ முயன்ற காரியத்தில் சாக்கிரதையுடன் இருந்து முடிவு காணாதி' என்றல்லவோ திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அப் பொன்மொழிகள் இன்றும் என்செவியில் முழங்கிய வண்ணமாய் இருக்கின்றன. முனிவர் வெற்றுகரை பகர்வரோ? தவத்திற்கு இடைபூறு செய்யுந் துஷ்டர்களை அடக்குவது அறச் செயலன்றே! நல்லோரை அளிப்பதற்கும், தீயோரை அழிப்பதற்குந்தான் பன்முறை பூமியில் அவதரிப்பேன் என்றுதானே கண்ணனும் தீதையிற் சாற்றியுள்ளான்" எனச் சூழ்ந்து, அணிவு கொண்டு, தோளில் தூங்குங் காண்டபத்தை எடுத்து, நானேற்றி, டங்காரஞ் செய்து, ஓர் கண்ணதொடுத்தான். நாடுணலியால் குன்றம் முழுதும் குலுங்கி அசைந்தது. மலைவாழ் உயிர்

கள் யாவும் அஞ்சி அலறின. இதே சமயத்தில் முப்புரம் எரித்த மூரி வில்லுடையானும், புன் முறுவல் பூத்தவனும் அம்மலையரசும் மலைவுற்று அசைந்து ஊசலாடும் வண்ணம் தனது கமல பாதங்களைத் தரையில் ஊன்றிக்கொண்டு சிலை குளித்து நாண்பூட்டி ஒரு கணை தொடுத்தான். இவ்விருவர் கணைகளுக்கும் இலக்காகி நின்ற அவ்வன விலங்கின் விதிவயத்தைக் கூறவும் வேண்டாமோ? வேடுவத் தலைவன் விடுத்த கணையும் மின்சாரம்போல் நாற்றிசையும் ஒளி பரப்பிக் கொண்டு வானமார்க்கத்திற் சென்றது. அங்ஙனம் சென்ற பகழியைச், சிறைவீரிகழழன் என மயங்கி, உரகங்கள் உயிரற்றுக் கிடந்தன. மனோ வேகத்தையும் கடந்து செல்லும் கணைக்கு வழிகாட்டுவது போன்றிருந்தது கணையுமிழ் கனற் பொறி. வானவர் யாவரும் வேடுவத் தலைவன் வில் எடுத்ததையும் பன்றி படியின் மிசைச் சாய்ந்ததையும் ஒரேகணத்திற் கண்டு பெருவியப்பெய்தினர். அஞ்சனக் குன்றென நின்ற பன்றியின் உடலில் ஊடுருவிப் பாய்ந்த பகழியும். மடுவிற்புகுந்த முதலைபோல யாண்டோ சென்று மறைந்தொழிந்தது.

விசயன் விடுத்த வாளியும் வாயுவேகத்தையுங் கடந்து, புள்ரினம் என ஒலித்துக், கனற் பொறி சிந்திச் சென்று, முன்னரே மாய வேடுவனார் விடுத்த கணை போழ்ந்த பன்றியின்மேல் ஊடுருவிப் பாய்ந்தது. பன்றியும் படியின் மிசை சாய்ந்தது. அப்போது அதன்

1. வலி. 2. போழ்ந்தது = போழ்ந்தது

உள்ளத்தே, பகலவன் படியின்மீது படிவது போலும், பூமி சுழன்று சுழன்று வருவதுபோலும், உடுக்கள் தரையின்மேற் கிடந்து உருளுவனபோலும் பற்பல தூர் எண்ணங்கள் தோன்றலாயின. அதன் தேகத்திலிருந்து குருதி வடிந்தவண்ணமாயிருந்தது. அது பாரில் விழுந்த அதிர்ச்சியால் கல்லும் பிளந்து உடைந்தது. அது தான் எண்ணிய எண்ணம் ஈடேறாமையால் பொங்கிய சிற்றத்தோடு மகவான் மதலையை ஒருமுறை கண்டு, இடிபோன் முழங்கி, இன்னுயிர் துறந்தது.

உடனே பன்றியின் உயிரைக் கவர்ந்த பகழியை எடுக்க, விசயன் விரைந்து சென்றான். "தன் கணைப்புட்டியில் வெற்றிதரும் பல் பகழிகள் இருப்பினும், பகை கொண்டு வெற்றியைத் தந்த அவ்வொரு பகழியின் பேருதவியை அவன் மறப்பதும் நன்றாமோ?" கண்களை விழித்துக் கவனமாய் நாற்புறமும் நாடினான். அவ்வளவில் ஆண்டை வில்லும் கையுமாக ஓர் வேடுவன் நிற்பதைக் கண்டான். அவனும், விசயனை முறைப்படி தொழுது நின்று சில நயமொழிகள் நவிலத் தொடங்கினான். "ஐயரே! நும் ஆடம்பரமற்ற வாழ்க்கையே நீவிர் மன அமைதி உடையீர் என்பதற்குச் சான்று பகரும் நுமது கல்வித் திறமையை, தவ ஒளி பகிரங்கப்படுத்தும். நும் செய்ய நிருமேனி, நீவிர் தேவ குலத்தவர் எனப் பறைசாற்றும். இத் துறவொழுக்கம், நீவிர் வாழ்க்கை முனிந்த முனிவர் என்பதைத் துலக்கிக் காட்டும். இந்நிரனும் அரசுச் செல்வம் பெற்றது நுமது

அருணோக்கம் கொண்டேபோலும். நீவிர் ஏகாகி யாய்நுந்தும் பல அமைச்சருடன் குழுமியிருக்கும் கோமகன் எனத் தோற்றுநின்றீர். நீவிர் மூவுல கையும் அடக்கி ஆளவல்ல ஆற்றல்உடையீர். முத் தியும் நீவிர் வேண்ட வந்து அடையும் எனின், வெற்றியைப் பற்றி விளம்பவும் வேண்டுமோ? 'இரசோகுணத்தையும், தமோகுணத்தையும் வென்றவனுக்கு எதுதான் கிடைப்பது அருமை.' இத்துணைப் பேராண்மை மிகுந்த நீவிர், பன்றி யின் உயிர் கவர்ந்த எங்கள் தலைவன் பகழியை எடுக்க முயல்வது முறையோ? இது நாமக்கு அறமோ? அன்றி வீரம்தான் ஆமோ! நும்மைப் போன்ற பெரியார் நல்லொழுக்கத்திற் குன்றுவ ராயின், அறம் என்பது யாரைப் போய்ச் சரண புகும். நும்போன்றவர் அறன் அல்ல செய்தல் வேலியே பயிரை அழிக்கப் புருந்ததை நிகர்க்கு மன்றோ. பிறப்பு இறப்புக்களை ஒழித்த யோகி கள், ஒழுக்கத்தையே உயிரினும் சிறந்ததாகத் தாம் ஒம்பி, மற்றவரை நல்வழிப்படுத்துகின்றனர். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கு உறுதிப் பொருள்களையும் ஒருங்கே தரவல்ல ஒழுக்கத்தை யாரே கைவிடுவர்? அங்ஙனமாக இன்னொருவன் பகழியை நீவிர் அபகரிக்கக் கருதி யது எவனோ? ஒருகால் இது நும் வாளியைப் போன்றது என மயங்கி எடுக்கல்உற்றீர் போலும். 'மயங்குதல் மானிடர் இயல்புதானே.' அங்ஙன மாயின் நும்பிழை மன்னிக்கற்பாலதே. அன்றி யும், நீவிர் மானமுடையவராயின் பிறர் பொரு ளில் வேட்கையை விட்டொழிப்பதல்லாது, செத்த

பாம்பை அடிக்கும் நும் திறனை நினைந்து வெள்கி தலைகுறிய வேண்டுமன்றோ. வீரராயினர் முன் னரே ஒருவன் கொன்று வீழ்த்திய விலங்கின் மேல் தாமும் பகழிதொட்டுத் தம் புகழுக்கு மாசு தோடரே? அங்ஙனமாகவும், இவ்வாளியை நீவிர் விரைந்து எடுக்கவந்ததை உள்ளுந்தோறும் வேடு வனாகிய எனக்கே வெட்கமாய் இருக்கின்றது. எங்கள் தலைவன் அந்த நேரத்தில் அக் கொடிய விலங்கைத் தன் கூர் வாளிகொண்டு கொன்று வீழ்த்தி இராணபின், இதுபோது நும் நிலைமை எவ்வாறாக முடிந்து இருக்கும் என்பதை யான் கூறவும் வேண்டுமோ? 'அஞ்சலக் குன்று என உருண்டு திரண்ட அப் பன்றியை எங்கள் தலை வனை அன்றி வேறு யாரே கொல்ல வல்லார்? தக்க காலத்தில் நாமக்கு உயிர்தந்து உதவிய அவன் நாமது உற்ற துணைவன் அன்றோ? 'செய் நன்றி கொன்ற மகற்கு உய்வில்லை' என்னும் நெடு மொழியை அறியீரோ? முனிவரே! செல்வத் திற்கு அழிவு உண்டு. நிலத்திற்கு என்றும் பகைவ ருண்டு. நட்பிற்கு என்ன கேடு உண்டு எங் கள் தலைவனோடு நாமக்கு வலிந்து கிடைத்த நட்பைக் கைவிட்டுப் பின் மனம் வருந்தாதீர். நாடு ஆளக் கருதியே நீவிர் தவம்புரிகின்றீர் என்பதனை அடியேன் நன்கு உணர்வேன். அன்றி, நும் தவம் வீட்டை விரும்பியதாயின் இவ் ஆயுதங்கள் எற் றுக்கு? பகை கடக்கக் கருதிய நாமக்கு எங்கள் தலைவனுடன் நட்புக்கோடல் சாலச் சிறந்தது. அவனிடம் கொல்யானை உண்டு. பாய் பரிகள் உண்டு. காலாட் படை உண்டு. வரம்பிகந்த செல்

வம் உண்டு. இவையிற்றை எல்லாம் சமயம் வாய்த்துழி நுமக்கு உதவ அவன் ஒருநாளும் பின் அடையான். அவன் தன்னை அடைக்கலம் புகுந்த வருக்குத் தன் ஊனையே அன்றி உயிரையும் மனம் உவந்து கொடுத்து உதவுகின்றவன். தனது எனக் கொண்ட பொருளைமட்டிலும் பிறர் அபகரிக்கப் பார்த்து இரான். ஐயன்மீர்! அவனோடு நட்புக் கொண்டு, இருவீரும், 'காருத்தனும், கவிசுவலக் கோனும்' என நெடுங்காலம் ஒன்றி வாழ்வீராக. அல்லது, இன்னொன்று உரைப்பேன். அவனது இவ் வாளியை நீவிர் அவனிடம் வாய்விண்டு இரந்து கேட்பின் அவன் நெஞ்சம் உவந்து நுமக்கு அளிப்பன். அவன், இலன் என்னும் ³ எவ்வம் உரையாது ஈயும் குடியிற் றேன்றிய பெரியான். செம்மனத்தீர்! பிறர் பொருளைத் துணிந்து எடுப்பவனுக்கு ஒன்று பேராண்மை வேண்டும்; அல்லது வழிவந்த கேண்மை வேண்டும். இரண்டும் இல்லாத நீவிர், இக் காரியத்தில் துணிவு கொண்டது, அரவின் தலையில் உள்ள மணியை நச்சி, எடுக்க முயன்றவன் செய்கையை ஒத்திருக்கின்றது. நுமக்கு இச் சிலை குனிக்கும் திறன் தினையளவும் இல்லை என்று யான் துணிந்து கூற முடியும். தாபதர்களில் யமதங்கி முனிவரின் தவப் புதல்வனை பரசுராமன் ஒருவனைவிட வேறு யாரே வில்வித்தை கற்றவர்? ஒருவேளை நீவிர் அவனுக்குச் சொந்தமான இவ் விலங்கைக் 'காகதாலீக மாகக் கொன்றிருந்தாலும்' இக் குற்றத்தை அவன் பொறுப்பான். 'பேதையின் குற்றம் மன்னிப்புக்கு உரியதன்றோ!' நுமது கோலத்திற்கும் குலக்

1. இராமன் 2. அக்கிரமன் 3. இராமன்
4. காகதாலீக மாகக் கொன்றிருந்தாலும்
5. இராமன்

திற்கும் முற்றிலும் முரணை இக் குற்றத்தை இனி ஒருபோதும் செய்யத் துணியாதீர். ஒழுக்கத்திற் தவறிய மூடனை இருமையிலும் துன்பம் சென்று குழுவது இயல்பு. கொல்லாமையே முனிவர்க்குச் சிறந்த அறம். ஆதலால் நீவிர் இவ் விலங்கைக் கொன்ற காரணம் எனக்கு விளங்கவில்லை. 'உற்ற நோய் தோன்றலும், உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமையும்' தவத்திற்கு உரு அன்றோ. 'பிதிரர் தேவர் விஷயத்திற் பசுக் கொலை பாதகம் ஆகாது' என்பது வேத விதியேனும், அவ்விருவரையும் கருதிச் செய்ததன்று இக்கொலை என்பது நுமக்கும் உடன்பாடு அன்றோ? தற்காப்புக்குச் செய்தது என்றாலும், சற்று நீர் வழிவிலகி நின்று நும்முயிரைக் காத்தலோடு அவ்விலங்கின் உயிரையும் காத்திருக்கலாமே. சான்றாண்மை உடையீராகத் தோற்றுகின்றீர். இனி ஒருபோதும் குற்றத்திற்குப் பாத் திரம் ஆகாதீர். ஆழிய கடலை அலைக்கும் ஊழிக் காற்றேபோல அவன் நும்மை அழிக்கும் ஆற்றல் படைத்தவன். அவனை வேட்டுவன் என இலேசாக நினையாதீர். அவன் ஒன்றை ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்ல பிரபுத் தன்மை வாய்ந்தவன். இமையவர் கடவுளே வேண்ட இம் மாமலையைக் காவல்புரிந்து வருகின்றான். முனிவரே! மேலும் மேலும் கதையை வளர்த்துக் கொண்டே போக என்மனம் இசையவில்லை. இதோ அண்மையில் வேடுவப்படைகுழ ஆலமரத்தடியில் வீற்றிருக்கும் எங்கள் தலைவனிடம் அவன் சரத்தைச் சேர்ப்பித்து அவனோடு நட்புக்கொண்டு, நீவிர்

எண்ணிய கருமங்களை எண்ணியாங்கு முடித்து, நீடுழி வாழ்வீராக” என்றான்.

வேடுவன் கம்பீரமாய் உரைத்த இம்மொழிகளைக் கேட்டு நின்ற விசயனுக்குச் சினம் மூண்டதேனும் அவன் அதை வெளிக்காட்டாமல், மற்றவனை நோக்கி, “காணவேடுவ! உலகிற் படித்தவர் சிலர். தாம் படித்தவற்றைப் பிறருக்கு விளங்கக் கூறுகின்றவர் சிலரிலும் சிலர். நுண்மான் பொருளை நுணுகி ஆராய்ந்து சொன்னயம் பொருணயம்படப் பேசுகின்றவர் சிற்சிலரிலும் சிலரே. ‘உலகம் பலவிதம்’ என்றபடி சிலர் ஒருவன் கட்டுரையின் பொருளை வியந்து கூறுவர் வேறு சிலர் சொல்லை வியந்து கூறுவர். நின்வயின் இவ்விரண்டும் யாவராலும் மெச்சத்தக்கதாய் இருக்கின்றன. நின் பேச்சிலிருந்து உன் கல்வித்திறனும் சொல்வன்மையும் நன்கனம் புலனாகின்றன. ஒரு பகழிக்காக நினக்குத் தோன்றிய பல நீதிகளை அடக்கித் தொடுத்துப் பயமும் நயமும் தோன்றப் பேசினே. ‘பண்டம் ஓரிடம் பழி பத்து இடம்’ என்ற முதுமொழிக்கு இயைய, யாண்டோ ஒன்றை இழந்து விட்டுக் கண்ட கண்ட இடங்களில் பழிசுமத்தப் பார்க்கின்றனே. இம் மாமாயச் சாலவித்தை எங்கு கற்றனையோ? வேடுவ! என்பாற் கரட்டிய நின் சொல்வன்மையை முதற்கண் நின் தலைவனிடம் காட்டி அவனைப் பெருங் கேட்டிலின்றும் உடன் விலக்குதி. ஒருவன் எய்த அம்புகள் கண்ணுக்குப் புலப்படுவதும் உண்டு;

காணுமற் சென்று மறைந்துவிடுவதும் உண்டு நின் தலைவன் கணை தொடுத்தது உண்மையெனின், இக்குன்றின் நாற்புறமும் சென்று தேடுதி. அஃதே அவன் அடிமையாகிய நீ செய்ய வேண்டியது ஆகும். அஃதின்றி என்னை வீணே வம்புக்கு இழுப்பாயாகில் நான் அவனை எளிதில் விடேன். நான் மேனாள் காண்டவ வனத்தைத் தனக்கு இரையாக்கிய பேருதவிக்காகத், தீக்கடவுள் எனக்குத் துப்பிய அம்பரூத் துணிகள் இரண்டு கொடுத்தருளினான். அவைகளிலிருந்து எடுக்க எடுக்க அம்புகள் ஒருபோதும் குறையா. அவைகளையே ஒருபொருட்டாக எண்ணாத நானே ஓர் எளிய வேடுவன் வாளிக்கு விழைந்து நிற்பவன்.

“வன வேடுவ! பெரியோர்கள் எஞ்ஞான்றும், பிறர் இடத்துள்ள குற்றங்களைந்து குணங்களையே போற்றும் இயல்புடையவர். அங்ஙனமாக, குணங்களைந்து குற்றத்தை மிகைப்படுத்தும் நின்சொற்களே நின் தலைவன் சிறுமையை நன்கு எடுத்துக் காட்டும். அடவியில் சுயேச்சையாய் வாழும் விலங்கினங்கள் மக்கள் பொதுவுடைமை. அவன் கொன்று வீழ்த்தியது அவனது. யான் கொன்று வீழ்த்தியது எனது. எனக்குக் கூற்றாகத் தோன்றிய இவ் வனவிலங்கையானே பகழி ஒன்று தூவிக் கொன்று என் தவத்தைக் காத்தல் நேர்ந்தது. தான் கொண்ட நோன்பை விடாது காத்தல் பேரறமன்றோ! உண்மை இவ்வாறுகப் பிறர் பொருளிற் பேராசை கொண்டு உழல்பவன் யானே? அவனே? வன்

கண்ணராகிய வேடுவர் என்பாற் கருணைகூர்ந்து இவ்விலங்கை வதைத்து எனக்கு உதவி புரிந்ததாகக் கூறுவது எங்ஙனம் பொருந்தும்? இதை யார் ஏற்பவர்? ஒருகால் நின்தலைவனுக்கு என்பாற் கருணைக்கடல் பொங்கி வழிந்ததேனும் வீண்புசல் எதற்கு? பகைவன் வதங்கண்டு தான் முன்னியது முடிந்தமைக்கு அவன் உவகைத்தேனுண்டிருக்க வேண்டுமே. 'நாவிற்கு இரவின் இனிவந்ததில்' என்ற நெடு மொழியை நீ அறியாய் போலும். யானே அவனிடம் சென்று இரப்பவன்? என் போன்ற க்ஷத்திரியர் இரந்தும் பொருள் கொள்வாரோ? சுயநலம் ஒன்றே கருதி வன விலங்குகளை வதைக்கும் வேடுவர், தவத்தில் இருக்குட் எனக்கு உதவி புரிந்ததாகக் கூறுவது எவ்வாறு பொருந்தும்? கொன்றது உண்மை என்று கொண்டாலும் இருவரும் எய்தவாளி ஒரேநேரத்தில் அதன் உடலிற் பாய்ந்து உயிரை மாய்த்திருக்கலாம். அங்ஙனமாக, நின்தலைவன் வாளி முன்பு பாய்ந்தது என்றும், என்வாளி பின்பு பாய்ந்தது என்றும் நீ கூறுவதிற் பிரமாணம் என்னை? நின்தலைவன் பொய்யுரைபுகன்று, ஆகாயக் கோட்டை ஒன்றை அழகுறச் சமைக்க நினைந்தான் போலும். 'கேடுவரும் பின்னே! மதிக்கெட்டுவரும் முன்னே' என்னும் பழமொழியை அயர்ந்தனன் கொல்? கானவேடுவ! அவ்வேழைக் கிராதன், இவ்வொருவாளியேயன்றி, வில்லும், வாளும், இன்னும் வேண்டிய பொருளும் என்னிடம் வாய்விட்டுக் கேட்பின் நான் ஒன்றும் மறுது மனம் உவந்து

அவனுக்கு அளிப்பன். வறியவனுக்கு இரந்து பொருள் கோடல் இழுக்கு அன்று. வீரனுக்கு இரத்தல் ஏதம் ஆகும். அவன் வீரனாயின் தன் வலிமையைக் காட்டிப் பெறுவதே தகுதி.

“வனவேடுவ! வருணச்சிரம தருமங்களை வழுவாமற் காத்து ஒழுகும் எமக்கும், உயிர்க்கொலையே உகந்ததொழில் எனக்கொண்டு திரியும் சாதிமுறை கடந்த ஈன வேடுவனுக்கும் நட்புக்கு இடம் ஏது? இயற்கையாகவே சாதுக்களுக்கு இன்னோர் பகைவர் அன்றோ! தவம் செய்யும் என்னிடத்தில் நின்தலைவன் கொண்ட அழுக்காறு ஒன்றே இதை நன்கு புலப்படுத்தும். குலத்தாலும், நலத்தாலும், ஒழுக்கத்தாலும் என்னோடு ஒப்புமை கொண்ட ஒருவன் செய்யும் மானத்தையோ அவமானத்தையோ யான் பொருட்படுத்துவதன்றி மோகார்தகாரத்தில் மூழ்கிய வேடுவன் கூற்றுக்களை, என்றும் பொருட்படுத்துவது இல்லை. அவை பித்தன் பிதற்றியவை! எனக் கொள்ளுவதே மரபு. நான் அவனோடு பகைக்கில் எனது கீர்த்தி குன்றிவிடும். நேசிக்கிலோ குணங்கள் குற்றப்படும். ஆதலான் வேடுவ! அவன் புன்மொழிகளைப் பொறுத்தேன். தன் வலிமை காட்டி இவ்வாளியைப் பெற நினைப்பனேல், திட்டிவிடம் என்ற பாம்பின் தலையில் உள்ள இரத்தினத்தை எடுக்க விழைந்தவன் நிலையே அவன் எய்த நேரும்” என்றான்.

இதைக் கேட்ட வேடுவன் தழங்கு சீற்றத்தையுத் தன்தலைவனை விரைவிற்பென்று எய்தினன்.

விசயன் விளம்பிய வார்த்தையை அவனுக்கு எடுத்துரைத்தான். உடனே வேடுவச்சேனை திரண்டது. பூத்தாளி எழுந்தது. தமரம் தழைத்தது. வெற்றிக்கு அறிகுறியான நறுமணக்காற்று வீசியது வில் வீரர்களின் நாடுணுலி நெடுந்தூரஞ் சென்றது. வேடுவர்களின் ஆயுதங்கள் நாற்றிசையிலும் ஒளி வீசின. அம் மலையின் மேடுபள்ளமான இடங்களிலும் வேடுவர், அரச வீதியில் நடக்குமாறுபோல் விரைந்து சென்றனர். செல்லுகையில் மேடு கிடங்காகவும், கிடங்கு மேடாகவும் தோற்றலாயின. விசயன் தவச்சாலையை அணுகினார். ஆங்கு, தவத்தால் மெலிந்தும், மானத்தால் உயர்ந்தும், ஒரு வில் ஏந்தியும், வெற்றியை விழைந்தும், அநாதரவோடு கடல்போன்ற சேனையில் கடைக்கண் போக்கியும், அண்மையில் விழுந்துகிடந்த பன்றியின் இயமன்போன்றும், வேள்வியில் அந்தணர்களால் விளிக்கப்படும் உருத்திரன் போன்றும், குணத்திற்கு ஓர் குன்றம் போன்றும், தைரியத்திற்கு ஓர் தானம்போன்றும், ஆதி வராகமூர்த்தி போன்றும், முன்னம் பதாரி காச்சிரமத்தில் நாராயணனோடு தவம்புரிந்த நரன் போன்றும் விளங்காநின்ற விசயனைக் கண்டனர். கண்டதும் 'நான் கொல்வேன்; நானே கொல்வேன்;' என்று ஒருவரோடு ஒருவர் வீரம்பேசிய வீரர் யாவரும் செய்வது அறியாது மருட்கை எய்தி நின்றனர். ஆன்மவலியின் முன் மெய்வலி என்ன செய்யும்? பின்னர் வேடுவர் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி விசயனை எதிர்க்க முற்பட்டனர். 'ஓற்றுமை வெற்றிக்கு உரிய. ஓர் சாதனம்'

1. சூகூ 2. அன்மவலி உயிர்தன்மை

அன்றோ! யாவரும் வில்வளைத்தனர். கணை தொடுத்தனர். அவை வானத்தின் ஊழிக் காற்றென முழங்கிச் சென்றன. விசயன் வேடுவர் பெய்த பகழிகள் தன்மேற்படாமற் காத்துத் தானும் அவர்மேல் வெய்ய பாணங்களை விடுத்தான். அவைகள் அவர் உடலைத் துளைத்துப் புண்படுத்தின. சிலர் 'இவை கணை அல்லகன்ற பொறி' என்றனர். சிலர் 'இவை ஞாயிற்றின் வெய்ய கிரணங்கள்' என்றனர். சிலர் 'இவை சருப்பங்கள்' என்றனர். சிலர் 'இவன் தவ வலியான் பல உருவங்களை எடுத்து இப்படிக்கணை மழை சொரிந்தால் கொல்?' என்றனர். சிலர் 'இவன் ஏதோ மாயவித்தையால் எங்கள் அம்புகளை எங்கள்மேற்பாயும்படி செய்தான்கொல்?' என்றனர். சிலர் 'இவன் குணத்தில் ஈடுபட்ட தேவர்கள் ஒருகால் மறைந்து நின்று வாளிபெய்திருக்கலாம்! அல்லாவிடில் கடற்றிரைபோன்ற அம்புகளுக்கு இடம் ஏது?' என்றனர். சிலர் 'எங்களை இவன் வென்றுவிடுவானோ' என்றனர். சிலர் 'உகாந்தகாலம் நெருங்கியதோ' என்றனர். இப்படிப் பலரும் பலவிதமாக எண்ணி ஏங்கினர். பலரும் புண்ணுக்கு ஆற்றூராகி வில்லையும் வாளியையும் விட்டொழித்து ஓட்டம் பிடித்தனர். தம் முன்னிற்கும் கண்ணுதற் கடவுளையும் மறந்தனர். 'கஷ்டம் வந்த நேரத்தில் மனஞ் சஞ்சலப்படுவது இயல்புதானே!' இன்னணம் ஓடும் வேடுவர்பால் கவிக்கொடியோன் கருணைகாட்டினான். 'உண்மை வீரனுக்கு இலக்கணம் ஆற்றூதார்மாட்டுத் தயை காட்டுவதன்றோ.' அவர்களை மெள்ளப் பின்

தொடர்ந்தான். கூரிய பகழி தொடுத்து வருத்து வதை ஒழித்தான்.

போருக்கு அஞ்சிப் புறங்காட்டி ஓடும் வேடு வரை நோக்கி அவண்ணின்ற சேனாபதி கூறத் தொடங்கினான். “ஓ பிரமதகணத்தவரே! போர் முனையிலிருந்து ஏன் அஞ்சிப் புறங்காட்டினீர்கள்? போர் என்பது நாமக்கு ஓர் வினையாட்டன்றோ! முன்னொருநாள் அசுரரை வென்று வாகைகுடிய வர் நீவிர் அன்றோ! இன்று ஒள்வாள் ஏந்திய நீவிர் ஓட்டம்பிடித்தல் இழுக்கன்றோ. இவனை யாரென மதித்து ஓடுகிறீர்கள்? இவன் அசுரன் அல்ல; அரக்கனுமல்ல; நாகனுமல்ல; இம் மண்ணிடைப் புழுவின் வாழும் மனிதன் அன்றோ இவன். இன்னவனுக்குப் பயந்து ஓடுவதினும் பேரவமானம் வேறு உண்டோ? இம் முனிவன் இரக்கங்கொண்டு மெதுவாக எய்யும் அம்புகளுக்குப் பயந்து ஓடலாமோ? போருக்குச் சென்று புறங்காட்டி ஓடுகிறவனினும், போருக்கு அஞ்சி வீட்டிற பதுங்கிக் கிடப்பவன் போற்றற்குரியவன். கண்ணிருந்தும் குருடனாயிருப்பவனிலும் பிறவிக் குருடன் மேலானவன் அன்றோ. படித்த மூடனிலும் படியாத மூடன் விசேஷம் பொருந்தியவன் அன்றோ. இங்கு தேர்ப்படை இல்லை. மத்தகயங்களும் இல்லை. துரகங்களும் இல்லை. காலாட்படைகளும் இல்லை. நாமது செயலால் அழியாப் பழி தேடிக்கொண்டீர். எவ்வயிரையும் காத்தருளவல்ல ஈசன் அருகு இருப்பதையும் மறந்தீர். அமரர்களான நீங்கள் உயிருக்கு ஏன் அஞ்ச வேண்டும்? இவ்வேட்டுவக் கோலத்தில் அதனையும்

மறந்தீர்போலும். அவன் நிலையை ஓர்ந்து நோக்குமின். தான் தனியனாயினும் முன்வைத்த காலைப் பின் வையாது சிறிதும் அச்சமின்றி அசல மென நிற்கின்றான். அன்று அசுரர்களுடன் நடத்திய போரில் வெளிப்படுத்திய நூர் வீரம் இன்று யாண்டுபோய் ஒளித்தது. அந்த அசுர யுத்தத்தை நினைக்கவே நெஞ்சம் பதறுகிறது. என்செய்தீர்? எனினும் ஈசனே நும்மைக் காத்தருளக் கருத்துட் கொண்டான். நின்மின்! நின்மின்!!” என்றான். சேனாபதியின் கட்டுரையைக் கேட்ட சிவபெருமான் புன்னகைபூத்து, “ஏ பிரமத கணங்களே! அஞ்சன்மின்! அஞ்சன்மின்!! காட்டுத் தீயை அணைக்கும் வல்லமை காலமுகிலுக்கு உண்டன்றோ! யான் ஒருவன் இருக்க நீவிர் ஏன் அஞ்சவேண்டும் அடுத்தவரை ஒருபோதும் கைவிடேன். வம்மின்! வம்மின்!!” என்றார்.

ஈசனுடைய இவ்வருண்மொழி கேட்டுப் பிரமத கணங்கள் திரும்பலாயின. அவைகளைத் தனக்குப்பின்னே நிறுத்திக்கொண்டு, மாயக்கிராதனும் அருச்சுனன்மேல் வடிக்களைகளை ஏவினார். பிநாகவில்லின் ஒலிகொண்டு இந்திரகிலமே வெடிப்பது போன்று இருந்தது. இருவருக்கும் விற்போர் மூண்டது. சிவகணங்கள் ஓவியம் ஒப்பின்று அதனைக்கண்டு களிப்பனவாயின. அருச்சுனன் அம்புகள் பிநாகபாணியால் முறிக் கப்பட்டன. ஈசன் எய்த அம்புகளும் அருச்சுனனால் முறிக்கப்பட்டன. கதிரவன் கிரணங்களைக் கார்முகில்போல, பசுபதியின் பாணங்களை அருச்சுனன் அம்புகள் மறைத்து நின்றன. கருணையங்

கடலாகிய எம்பெருமான், கொடிய பாணங்களை அவன்மேற் றெடுக்க இசைந்தலன். எம்பெருமான் தொடுத்த வாளிகளிற் சில அருச்சுனன் உடலிற் தைத்தன். ஆயினும் அவன் அசையாது நின்றான். தன்னுடைய வாளிகள் குறிப்பட்டு முறிந்து விழுவதைக் கண்டு சிற்றங் கொண்டான். இந்த நேரத்தில் ஈசன் தனது ஆற்றலை அவ் வில் விசயனுக்குச் சிறிது சிறிதாக அறிவுறுத்துவாராகி ஓர் கூரிய பகழியை அவன்மேல் போக்கினார். அதைத் தடுக்க வாசவன் மைந்தன் வானத்தில் ஓர் சரப்பந்தல் அமைத்தான். அருச்சுனனுடைய போர்த்திறங் கண்டு தாபதர்களும் அங்கம் புள கித்தனர்.

மாயக்கிராதனார் போர்த்திறங்கண்ட விசயன் இன்னணம் தன்னுள் ஆராய்வானாயினான். “ஈண்டு மலைபோல் உயர்ந்த மதமாக்களிறுகளும் இல்லை. நீண்ட பதாகைகளையுடைய இடிபோல் முழங் கும் தேர்களும் இல்லை. குந்தமும், வேலும், வாளும் தாங்கிய வீரரைச் சமந்த பாய்பரி மாக்களும் இல்லை. அடி, புடி, கொல் என்று வீரம் பேசி, கொல்படை விடுக்கும் வீரர்களும் இல்லை. நால்வகைச் சேனைகளாலும் போர் முனையில் எழுப் பப்படும் இருள் போன்ற தூசிப்படலமும் இல்லை. தேரொலியும், வாசிகளின் கணைகுரலும், களிறுகளின் பிளிற்றொலியும் இல்லை. வெற்றி முரசொலியும் இல்லை. மார்பில் கணை தைத்துக் களைத்து வீழ்ந்த வேடுவரும் இல்லை. குருதியாறு வெள்ளப் பெருக்கெடுத்து ஓடவும் இல்லை. களிறுகளின் உரலடிகளால் உழக்கப்பட்டு உயிர் துறந்தவரும்

இல்லை. தேர்களின் பாதைகள் கடகரிகளின் நீண்ட துதிக்கை கொண்டு தகைக்கப்படவும் இல்லை. தென்புலக் கடவுளுக்கு ஓர் உயிரையே னும் சவைப்பதற்குத் தருணம் வாய்க்கவும் இல்லை. இது யான் என்றும் கண்டறியாத ஓர் புதுமை யாகவே இருக்கின்றது. யானே வில்விசயன்! இவனே கானுறை வேடுவன்! எனக்கோ அயர்ச்சி மிக்கது. அவனுக்கோ தளர்ச்சியே இல்லை. இது மாயச்சூழ்ச்சிகொல்? அல்லது என் மதிமயக்கம் கொல்? அல்லது ஆண்மை என்னைவிட்டு அகன் றது கொல்? அல்லது யான் வில்விசயன் அன்று கொல்? விசயனே ஆயின் இக்காண்டபத்தி னீன்று போந்த சரங்கள் புளிந்தனைப் புண்படுத்த தாது ஒழிந்தமை ஏனோ! இவையிற்றை நினை யுந்தோறும் சங்கையே விஞ்சுகின்றது. இவன் வேடத்தில் வேடுவனாயினும் செயலால் ஊழிக் காலத்து உருத்தெழும் உருத்திரனையே ஒக்கின்றான். ‘ஒருவன் செய்தொழில் கொண்டு ஊகித் தறிவது இயல்புதானே!’ வில்லின் ஓசையோ இடைவிடாது காதைத் துளைக்கின்றது. நானே ஒருமுறை பூட்டியபடி இருக்கின்றது. அம்புகளை எடுப்பதும் தொடுப்பதும் ஒரேகணத்தில் நடை பெறுகின்றன. திருமுகமோ திங்கள் எனத் திகழ்கின்றது. வில்லிகளுக்கு உரிய நிலைகளுள் ஒன் றேனும் இவனிடம் இல்லை. சரங்கள் குறி பிழைப் பதும் இல்லை. என் பேராசிரியர்களான வீடும னிடத்தும் துரோணனிடத்தும் இவ்வதிசயத்தை யான் என்றுமே கண்டதும் இல்லை. போர்வெறி பிடித்து உழலும் இவ்வேடுவன் வலியைத் திப்பிய

அத்திரங்களை எடுத்தே அழிக்கவேண்டும். வீணை பகழிகளைத் தூவி இனிக் காலந் தாழ்த்துவதிற் பயலில்லை. பகையை வளரவிடுதல் நோய்க்கு இடம் கொடுப்பதையே ஒக்குமன்றே! “பகை எச்சம் தீ எச்சம்போல் தெறுமன்றே!” என்று முடிவுகொண்டு, முன்னிலும் பன்மடங்கு வீறு பெற்று எழுந்து பிரசவாபனம் என்ற மயங்கு தயிலுறுத்தும் அத்திரம் ஒன்றை மந்திரம் ஒதி விடுத்தனன். உடனே பாயிருள் எங்கும் பரவியது. சிவகணத்தவர்களுட் சிலர் மதிக்கெட்டு மயங்கினர். சிலர் விற்பிடித்த கையராய் விழுந்து புரண்டனர். சிலர் படைகளைக் கைநெகிழ விட்டனர்.

இத்தருணத்தில் பொனமலையின் முடியில் ஞாயிறு தோன்றியது என மாயக்கிராதனார் விரி சடையினின்றும் ஓர் ஒளி பிறந்து யாண்டும் பரவியது. இருள் மறைந்தது. சிவகணங்கள் மயக்கம் ஒழிந்து கண் விழித்தன. மீண்டும் பல் படை எடுத்தன.

தன் பிரசவாபனத்திரம் வீண்பட்டமைகண்ட விசயன் மனம் சலியாது பின்னும் நாகாத்திரத்தை மந்திரம் ஒதி விடுத்தனன். உடன் ஆயிரம் சர்ப்பங்கள் அந்தர மார்க்கத்திற் சூழ்ந்து மண்டல மிடத் தொடங்கின. அவைகளின் நச்சுக்காற்று நாற்புறமும் வீசத் தொடங்கிற்று. புட்களும் வானத்திற் பறக்கவில்லை. சிவகணங்கள் திகைத்து நின்றன. பன்னக பூஷணனாகிய பரமசிவனும் பாம்பிற்கு அஞ்சுவரோ? அப்பொழுதே அரவங்களை நலிவுறுத்தும் கருடாத்திரத்தை விடுத்தார்.

வானத்தில் கலுழன்கள் வட்டமிடத் தொடங்கின. நாகங்கள் அழிந்து நாசமுற்றன.

பின் பொங்கிய சிற்றத்தனாகிய பார்த்தன் ஆக் நேயாத்திரத்தை விடுத்தான். ஊழித்திபோலத்தேயு வின் சுடர்கள் மேலுங் கீழும், முன்னும் பின்னும், எம்மருங்கும் பரவின. அழலின் வெம்மை சிவ கணங்களை மிகத்தாக்கியது. அட்டமூர்த்தியான அம்பிகாபதியை அழல் என் செய்ய வல்லது? மாய வேடுவனரும் வருணத்திரத்தை விடுத்தார். திடீரென வானத்தில் கொண்டல்கள் குவிந்து குமுறின. வானகம் இருண்டது. மழை தாரை தாரையாகப் பொழிந்தது. வெள்ளம் ஆறுகிப் பெருகியது. அழலின் வெம்மை அழிந்தது.

இவ்வாறு தன் அத்திரவிஞ்சைகள் அத்தனை யும் பயன்படாமை கண்ட பார்த்தன் உள்ள வெறுக்கையிற் குறைந்தான் இல்லை. விபத்தினின்றும் விடுவிக்கும் தோழன்போன்ற தோள் வலியை உன்னி இவ் வேடுவன் எனக்கு என் செய்யவல்லன் என்று சிறி எழுந்தான். ஆற்றூர் வற்றிவிடினும் ஊற்றுநீரை நம்பி உலகம் வாழ்வது இயல்புதானே! வில்லை நோக்கினான். கண்களினின்றும் கனற்பொறி பறந்தன. புகத்தினின்றும் வியர்நீர் வழிந்தது. புருவம் வளைந்தன. சிலையும வளைந்தது. கணைகள் சிவகணங்களின் மார்பைத் துளைத்துச் சென்றன. யுவர்களின் மனத்தைப் புண்படுத்தும் புஷ்பபாணன் அம்புகளைப்போல பார்த்தன் கணைகள் சிவகணங்களைத் துன்புறுத்திக் கணநாதனை ஒன்றுஞ் செய்யாது

ஓழிந்தன. தேவயானைகள் தம் தந்தங்கொண்டு குத்தித் தாக்குவதை ஒருபொருட்டாக மதியாத இமயமால்வரை என நின்றார் நிமலனாரும். வில் விசயன் திறல் கண்டு உமாபதி உவகை பூத்தார். மூவர்க்கும் முன்றேன்றிய எம்பெருமானும் அதைத் தமக்கு ஓர் அவமானமாகக் கருதவும் இல்லை. பகையையும், நட்பையும், இன்ப துன்பங்களையும், ஒன்றாக நினைக்கும் எம்பெருமானுக்கு மானம் ஏது? அவமானம் ஏது? அடியார் உள்ளன்புகொண்டு எது செய்யினும் அதைப் பூசனை என ஏற்று அவரை ஆட்கொண்டருளுதல் எம்பெருமான் திருவுள்ளக் கருத்தன்றே! தம்முன் தளரா ஊக்கங்கொண்டு தகர்ந்த படைகளையும் ஓராது, நிற்பது கண்டு வியந்தார். மறமுடை வீரனைக்கண்டு மாற்றலர் அஞ்சவர். அஞ்சினவரை ஆண்மைவிட்டு ஓடும். ஆண்மையற்றவரிடம் ஊக்கம் அழிந்துபோகும். இதுவே உலகிற் காணக்கூடியது. இவன் ஆண்மைதான் என்னே! இன்னவன் புகழை உலகறியச் செய்யவேண்டும் என்று திருவுள்ளங்கொண்டு தமது போர் விஞ்சைகளை அவனுக்குக் காட்டத் தொடங்கினார்.

விசயன் வருஷித்த கணைமழையினின்றும் பிரமத கணங்களாயினார் தப்பமுடியவில்லை. தவ முனிவன் பெய்த கணை மழையின் ஓசையைக் கேட்டனவேயன்றி ஒன்றும் அவை காணவில்லை. காமாலைக் கண்ணனுக்கு திங்களும் ஞாயிறும் பலப்பலவாகத் தோற்றுவதுபோல வில்விசயன் ஒருவனே பலராக அவைகள் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டான். ஐயோ! பாவம். வேட்டுவக் கோலத்

தில் தாம் அமரர் என்பதையும் மறந்து அல்லல் உழந்தன. 'பிறவிக்குணம் யாரையே விட்டகன்றது.' விட்டுணுமூர்த்தியே ஸ்ரீராமனாக அவதரித்தும் பிறவிக்குணம் அவரை விட்டகன்றதோ? கவிச் சக்கிரவர்த்தியாரும், 'சடாயு வதைப்படல'த்தில் இராமன் கூற்றாக:— "வேண்டேனிம் மாமாயப் புன்பிறவி வேண்டேனே" என்று அமைத்தார் அன்றே.

இவ்வண்ணம் அஞ்சி நடுங்கிய தம் பரிவாரங்களைக் காக்கக் கருணைகொண்ட கண்ணுதற் கடவுளும் தமது இரு கரங்களாலும் விசயன் மேல் அம்புகளைப் பொழிந்தார், சிறிய மீன்களைப் பெரிய மீன்கள் விழுங்குவதொப்ப விசயன் கணைகள் விமலனார் கணைகளுக்கு இரையாயின. கதிரவன் பூமியில் உள்ள தண்ணீரை இழுத்து உறிஞ்சுவது போல், அருச்சுனன் கணைப்புட்டிலில் உள்ள அம்புகள் அனைத்தையும் அழித்தார். வேறொரு யானைநீர் குடித்துச் சென்ற கல் தொடட்டியில் வீணை துதிக்கையை நீட்டிய தாக விடாய்கொண்ட ஒரு யானையே போல அருச்சுனன் கணைப்புட்டிலில் வழக்கம்போற் கரத்தைச் செலுத்தி அங்கு ஓர் அம்பேனும் இல்லாமைகண்டு திகைத்தான். இது காறும் அவ்வம்பறத்தூணிகள் செய்துள்ள நன்றியை ஓர்ந்து அடிக்கடி அவைகளிற் கைபோக்கினான். தம் அம்புகள் அழிந்துபோனமைக்கும் வருந்தாமல் இவ்வம்பறத்தூணிகளுக்கு இக்கதி நேர்ந்ததே எனத் துக்கித்தான். தனக்கு நேர்ந்த துக்கத்தைவிடத் தனக்கு உதவிசெய்தவர் துக்கத்தையே பெரிதாக மதிப்பது சான்றோர் கட

னன்றோ! மிகவும் வருத்தத்தோடு சினேகிதனை விட்டுப் பிரிவதுபோல அவனது கரம் கணைப்புட்டி டிலிவீருந்து பிரிந்தது இத்தருணத்தில் மாயவேடுவனார் அவனது அவயவங்களிற் கணைகொண்டு தாக்கினார். கவசத்தை உடைத்து எறிந்தார். தத்துவ விசாரணையில் வாதப் பிரதிவாதம் செய்யும் இரு புலவர்களில் ஒருவன் சரியான மறுமொழி சொல்லாத நேரத்தில் மற்றவன் அதுவே தருணம் எனக்கொண்டு அவனைச் சொற்கொண்டு தாக்குவது இவ்வுலகியல் அன்றோ! கவசம் நீங்கியதும் காண்டபன் கார்முகிலினின்று விடுபட்ட ஞாயிறென விளங்கலானான். அப்போதும் ஈசனார் அவனைக் கணைகொண்டு தாக்கினார். பகைவன் பெருமிதங்கண்டு பொங்கிய சீற்றத்தால் தேகம் புண்பட்டுக்கிடந்ததையும் உணர்ந்திலன். குருதி பெருகி ஓடுவதையும் கண்டிலன். கொழுங்கனல் எனப் பொங்கி எழுந்தான். வாசவன் வச்சிரப் படையை நிகர்க்கும் விற்கொண்டு வேடுவனார் தலையிற் புடைக்கப் பூமியும் அதிரும்படி ஓடிவந்து தாக்கினான். புன்னுனி நீரெனக் கங்கையின் பெரு வெள்ளத்தைத் தம் சடைமுடியில் அடக்கிய ஈசனுக்கு இது என் செய்யும்? வில்லே மறைந்தொழிந்தது. அப்பொழுதும் மாயக்கிராதனார் சில சரங்களை அவன்மேற் பெய்தார். உடனே பார்த்தன் வாளைக் கையில் ஏந்திப் பாய்ந்து பாய்ந்து பல்விதமாக நெடுநேரம் சுற்றிவந்தான். அந்தோ! அதுவும் எம்பெருமான் எய்த ஓரம்பால் தாக்குண்டு மண்ணில் விழுந்து மறைந்தது. வில்லும் வாளும் இழந்து அவதூதன் என நின்றான் விச

யன். 'தன் கையே தனக்கு உதவி' என்னும் நெடுமொழியை ஓர்ந்தான். இரு கரங்களாலும் கற்களை எடுத்து மாயவேடுவனார் மேல் மழை எனச் சொரிந்தான். வில்லும் வாளும் வீண்பட்ட இடத்தில் கல் என்ன செய்யும்? கற்கள் தூள் தூளாகிச் சிதறி விழுந்தன. பின் மரங்களை வேருடன் பிடுங்கி எறிந்தான். அவைகளும் ஈசன் விஞ்சையால் யாண்டோ சென்று மறைந்தன. பிறகு வீறுகொண்டு மாயவேடுவனார் மார்பில் கையாற் குத்தினான். இதை எம்பெருமான் பொறுத்தருளினார். தாய் தன் அறியாப்பிள்ளை செய்த பிழையைப் புத்திரவாச்சல்யத்தால் பொறுத்திருப்பது உலகவழக்கன்றோ, 'கண்ணப் பன் செருப்படியைச் சேயடியின் சிறுப்புடைத்தாகக் கொண்டவன் அன்றோ எம்பெருமான்.'

இருவரும் முட்டி யுத்தஞ் செய்யத் தொடங்கினர். ஒருவரை ஒருவர் தாக்கினர். மாயவேடுவனார் குத்துக்களை விசயன் சிறிதும் தளர்வின் றித் பொறுத்து நின்றான். வீரச்சுவையில் வீறு பெற முயல்பவர் சுகத்தையும் துக்கத்தையும் ஒரு பொருளாக மதிப்பரோ. அவர்கள் கைகலந்து முட்டிப் போர் புரிகையில், இருவரையும் வேறு பிரித்து உணரும் உணர்ச்சி எவர்க்கும் முடியாது போயிற்று. அவர்கள் அசையும்பொழுது அம் மலையும் அசைந்தது. அவர்கள் நிற்கையில் அதுவும் அசைவற்று நின்றது. அவர்கள் தாழும் போது அதுவும் தாழ்ந்தது. அவர்கள் கால் கொண்டு உழக்கியதால் கரைகள் இடிந்து ஆறுகள் நாலாபக்கங்களிலும் வெள்ளப்பெருக்கெடுத்து

ஓடத்தொடங்கின. சிவகணங்களும் இப்போர் என்னவாறு முடியுமோ என அஞ்சினர். ஒரு வரை ஒருவர் தழுவியும், கட்டியும், தள்ளியும், புரட்டியும், தூக்கியும், இருத்தியும் முட்டிப் போர் செய்கையில் திடீரென விசயன் கைகளினின்றும் விடுபட்டு மாயவேடுவனார் வானமார்க்கத்தில் கிளம்பினார். உடனே அருச்சுனன் அங்ஙனம் சென்ற எம்பெருமானுடைய இரு பாதாரவிந்தங்களையும் இறுகத் கழுவிக் கொண்டான். எம்பெருமான் அருள் பெறும் அமயமும் தவமுனிவனுக்கு அண்மியது போலும். தன் பாதகங்களை இறுகத் தழுவிய அவனது செயலைக்கண்டு உள்ளம் குளிர்ந்தார். அவனை மார்போடு அணைத்துத் தழுவினார். அவனது தவத்தினும் பார்க்கத் தையத்தையே பெரிதும் வியந்தார்.

விசயனும், தன் முன்னே நீறுபூத்த திருமேனியனாய், தண்டிறை சூடிய முடியனாய், உமையொரு பாகனாய், விடையூர்ந்தவனாய்க் காலகண்டனாய், விரிநீள் சடையனாய் நின்ற எம்பெருமானைக் கருணையங்கடலை பசுபதியைக் கங்குளிரக்கண்டு விம்மிதம் எய்தி நின்றான். தான் முன்னம் போரில் இழந்த வில்லும், வாளும், கவசமும், கணைப்புட்டிலும் தன்மேல் இருக்கக் கண்டான். இது பசுபதியின் செயல் என்றே தெளிந்தான். அப்போது வானத்தினின்று நீர்த்தளி விழுந்தன. தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர் துந்துபி முழங்கின. வானத்தில் அணி அணியாய் நின்ற தேவர்களின் நவமணி சூயிற்றிய விமானங்கள் நகைத்திரங்கள் என விளங்கின. சிவகணங்களும் விச

யனை வாழ்த்தினர். விசயனும் பசுபதியின் செயலை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் நெக்குருகி இவ்வாறு நிறைந்த மொழிகளால் வழத்துவானயினன். “ஆதிமுதல்வனே! சரணுகதவச்சவனே! கருணையங்கடலை! கருத்துக்கு எளியவனே! நின்னைச் சரண்புகுந்தவர் நின்னைப்போல பிறப்பிறப்புக்களைக் கடந்தவராகி இவ்வையகத்தையே விபத்தினின்றும் தாமே காக்கவல்ல சக்தி பெறுகின்றனர். நின் இணையடித் தாமரைகளைத் தம் தலைகொண்டு வணங்காதவர் என்றும் விபத்துக்களுக்கு இரையாகி வீணே அழிந்துபோகின்றனர். திரிகரண சுத்தியோடு நின்னைப் பணிந்து நின்றவர் இம்மையிலும் மறுமையிலும் நல்வாழ்வு பெறுகின்றனர். வறியவர்க்கு ஒன்று ஈயும் வள்ளல்களும் ‘பரமேசுவரன் பிரீதிக்கு’ என்றே வழங்குகின்றனர். “பிறவியே துன்பம்” என்றுகொண்ட முழுக்ஷுக்களும் நின்னையே பரம்பொருளெனக் கொண்டு தவஞ் செய்கின்றனர். பற்றற்றவனாகிய நீ அவரவர் வீரும்பிய பலனைக் கொடுத்து அளிக்கின்றனை. பிறப்பு என்னும் பெருங்கடலைக் கடப்பதற்கு நின் பாதபத்மங்களைவிட வேறு தெப்பமும் உளதோ. புண்ணிய கங்கையும், தன்னில் தோய்ந்தவனுக்கே நல்வாழ்வை நல்கும். நின்னை நினைத்த அளவில் ஒருவன் வீடு எய்துகின்றான். ‘புண்ணிய தீர்த்தன்’ என்றது நினக்கே பொருந்துவது அன்றோ! ஐயனே நின்னில் பக்திகொண்டவன் வீடு பெறுவது துண்ணம். நின்னைப் பகைத்தவன் இரௌரவம் உறுதல் உறுதி. ஒருவன் வீடு பெற்று இன்பம் அநுபவிப்பதும், மற்ற

றொருவன் நரகத்தில் வீழ்ந்து துன்பம் உழப்ப
தும், அவன் அவன் செய்த நல்வினை தீவினைக
ளான் நிகழ்வனவேயன்றி, நினக்கு 'இவன்
வேண்டியவன், அவன் வேண்டாதவன்' என்ற
வேற்றுமை எண்ணம் என்றும் இல்லை. நீ இவை
யிறறைச் சாக்ஷியாக நின்று காண்பவனே. பத்
தியுடையடியவர்க்கு எளியவனே! மெய்யுணர்வு
பெறாத சீலமிலாச் சிறியவனேனும், நின் தக்ஷிண
மூர்த்தி வடிவத்தை உள்ளன்போடு ஓர் முறை
நினைப்பின் வீடு பெற்று உய்வன் அன்றே!
நின்னை அல்லால் வேறு தெய்வம் இல்லை என்று
கண்டவனே உண்மை ஞானி ஆகிறான். நினக்குத்
தொண்டு செய்பவனே உண்மைத் தொண்டன்
ஆகின்றான். நான்மறைகளையும், பதினெண் புரா
ணங்களையும், இறிகாசங்களையும், தரும சூத்திரங்
களையும், பிரம சூத்திரங்களையும் இவ்வுலகு உய்ய
வகுத்தருளிய வியாசர் முதலாம் முனிவரரும்
பிறவித்துயரற நின்னையன்றே சரண்புகுந்தனர்.
அருளாழி அந்தண! இம் மண்ணுலகில் உள்ள
மனிதர் யாவரும், பவக்கடல் கடந்து வீட்டுலகு
எய்தி என்றும் பேரின்ப வாழ்க்கையில் நிலை
பெற்று வாழத் திருவுளங் கொண்டே இத்தகைய
லீலா விக்கரத்தை விரும்பி அடைந்தனைபோலும்.
என்னே நின்கருணை! தேவே! பெரிய யோகி
யாகிய நீ எவ்விதப் பற்றுக்களும் அற்றவனெனி
லும் பற்றுள்ளவனாகவே தோற்றுகின்றாய்.
கையிற் கபாலம் எடுத்துப் பிச்சைக்கு அலைந்து
திரிகின்றாய். காமனை நுதல்விழித் தீயால் எரித்து
நீருக்கினாய்; உமையை உன் ஒரு பாகத்தில்

அமைத்துக் கொண்டாய். வானவரும் மனிதரும்,
நின்னைப் பணிந்து நிற்க, நீ நானோறும் விடியற்
காலத்தில் பிரமனை வணங்குகின்றாய். உன்னுடைய
காரியங்கள் யாவும் முன்னுக்குப் பின் முரணாகவே
விளங்குகின்றன. நினக்கு உத்தரீயம் கரியூரி;
அரவம் ஆபரணம்; மண்டை ஓடுகள் மாலை; சுட
லைப்பொடி சாந்து. ஐயனே! நீ நாமரூபம் அற்
றவன் எனினும் பல பெயர்களுடனும் பல உரு
வங்களுடனும் காணப்படுகின்றாய். நின் அர்த்த
நாரச்சுவர வடிவத்தைக் காணாத கண்கள் புண்
களேயன்றே. பசுபதியே! நீ ஒப்பாரும் மிக்கா
ரும் அற்றவன். நின்னால் இவ்வுலகில் உள்ள
தாவரப் பொருள்களும் சங்கமப் பொருள்களும்
உயிர் பெற்று இலங்குகின்றன. இவை யாவும்
நின்னாலேயே ஊழிக்காலத்தில் அழிக்கப்படுகின்
றன. நீயே இவ்வுலகுக்கு ஆதிமுதல்வன். அரக்
களும் அசுரரும் நின்னை நோக்கி நெடுநாட் டவம்
புரிந்து இவ்வுலகில் ஏக சக்கிராதிபத்தியம் புரிந்
திருக்கிறார்கள். தேவதேவனே! நீ நீராயும், நில
னாயும், தீயாயும், வளியாயும், விசும்பாயும் விளங்
குகின்றாய். நீ அணுவுக்குள் அணுவாகவும், மலைக்
குள் மலையாகவும், அண்டத்துள் அண்டமாகவும்
விளங்குகின்றாய். கருத்துக்கு எளியவனாகவும்
கண்ணால் காண்டற்கு அரியவனாகவும் ஆகின்
றாய். நான் மறைகளும் நின்னைத் தேடித்தேடிக்க
ளைத்தன. வாலறிவ! யான் அறியாமற் செய்த
பிழைகளைப் பொறுத்தருள வேண்டும். நின்னைப்
பூக்கொண்டு அருச்சிக்கவேண்டிய கையால் களை
தொடுத்தேனே. நின்னைச் சுமக்கவேண்டிய
தோழில் கொன்னே கொடுஞ் சிலையைச் சுமந்

தேனே. நின் சென்னியிற் சிலைகொண்டு புடைத்
தேனே. யான்செய்த இப்பிழைகளை நினைக்கவே
என் நெஞ்சம் நெகின்றதே. இறைவ! அடி-
யேனைப் பொறுத்தருளுக. ஐயனே! அறநெறி
பிழையாத தருமனுக்குத் தீமை இழைத்த
தீயோரை அழிக்க வல்ல ஓர் திப்பிய அஸ்திரத்தை
அடியேனுக்குக் கொடுத்தருள வேண்டும்” என்று
உரைத்துத் தலைசாய்த்து நின்றான்.

இவ்வண்ணம் தன்னை இறைஞ்சி நின்ற விச-
யனைக் கண்டு களிகூர்ந்த கைலைநாதனும், பசு, பதி-
யாகிய தன்னை அநிதேவதையாகக் கொண்ட பாசு-
பதம் என்னும் அஸ்திர மந்திரத்தை அவனுக்கு
உபதேசித் தருளினார். உடனே அப் பாசுபதம்
சிவபெருமானை மும்முறை வலம் வந்து விசயனி-
டம் வந்து புகுந்தது. எம்பெருமானும் அப்
போது விசயனை நோக்கி, “வீரனே! நீ இத்-
திப்பிய அஸ்திரங்கொண்டு பாரதப்போரில் நின்
பகைஞரைக் கொன்று, நல்லோரைக் காத்து,
வேதநெறி வழாது உலகு நடாத்தி, நீடுழி வாழ்தி”
என வாழ்த்தி அக்கணமே மறைந்தருளினார்.

இந்திரன் முதலிய இறையவர்களும் அருச்-
சுனனை வியந்து கொண்டாடித் தாமும் சிற்சில அத்-
திரங்களைக் கொடுத்தேகினர்.

பாசுபதம் பெற்ற விசயனும் மீண்டும் துவைத
வனம் புக்கு தருமனைக் கண்டு வணங்கி நின்றான்.
விசயனைக் கண்டதும் யாவரும் மகிழ்ந்து கொண்-
டாடினர்.

முற்றிற்று.

அரும்பதவுரை

1 - ம் பக்கம்

அக்ரூதவாசம் - மறைவாக
வசித்தல்.
இரமிய - அழகான.
இன்னணம் - இவ்விதம்.
தருக்கி - களித்தது.
கோலோச்சுவோன் - அரசு
புரிவோன்.
சுயோதனன் - தூரியோதனன்.
நன்கனம் - நன்று.

2 - ம் பக்கம்

ஒற்றன் - தூதன்.
நான்கு நிலைகளாவன: பிரம
சரியம், கிருகஸ்தம், வானப்
பிரஸ்தம், சந்நியாசம்.
அட்டாங்கம் - எட்டு அவயவங்-
கள்.

3 - ம் பக்கம்

மாசுணம் - சர்ப்பம்.
இரொளவம் - ஓர் நரகம்.
உழைநின்றான் - அமைச்சன்

4 - ம் பக்கம்

பிரபுத்தன்மை - மேன்மைத்
தன்மை.
அரியாசனம் - சிங்காசனம்.
கந்தமுலங்கள் - கிழங்குகள்.
இரு பெயரொட்டு.

5 - ம் பக்கம்

ஆற்றுவார் - (எடுத்துக் கொண்-
டனயாவும்) முடிக்கவல்லார்.

ஆற்றல் - பெருமை.
இகழாமை - அவமதியாமை.
போற்றுவார் - (தம்மேல் தீங்கு
வராமல்) காப்பார்.
போற்றினர் - காவல்கள் எல்-
லாவற்றினுள்ளும்.
தலை - மிக்கது.
இலக்கு - உதாரணம்.
இறையும் - சிறிதும்.
திறம்பாமல் - பிழையாமல்.
வையம் - உலகம்.
பரிசனங்கள் - வேலையாட்கள்.
புருடார்த்தங்கள் - உறுதிப்
பொருள்கள்.
பாத்திரம் - தகுதி.

6 - ம் பக்கம்

தண்டம் - சிதைப்பு. (தண்டனை)
மறை - இரகசியம்.
வந்தி - மங்கல பாடகன்.
மாகதன் - நின்றேறத்துவோன்.
கழனிசன் - வயல்கள்.

7 - ம் பக்கம்

நான்முகன் - பிரமன்.
கடை - முடிவின் கண்.
கொட்க - புலப்படும் வகை.
செய்தக்கது - மறைத்துச்
செய்வதே.
ஆண்மை - வலிமை.
சாரணர் - ஒற்றர்.
மந்திரம் - இரகசியம்.
சிரம் - தலை.

8 - ம் பக்கம்

கபடன் - வஞ்சகன்.
இருக்கை - இருப்பிடம்.

9 - ம் பக்கம்

விரிவுரை - பிரசங்கம்.
மாற்றான் - பகைவன்.
கடகளிறு - மதயானை.
பராமுகம் - வேறுசிந்தனை.
சபலை - நிலையில்லாதவள்.

10 - ம் பக்கம்

மறலி - இயமன்.

11 - ம் பக்கம்

மாதிரம் - திசை.
இடும்பை - துன்பம்.
கலவர் - கப்பலோட்டிகள்.
சித்தவிருத்திகள் - உள்ளக்
கிடக்கைகள்.
சேக்கை - படுக்கை.
கண்படை - நித்திரை.
மிச்சில் - எச்சில்.

12 - ம் பக்கம்

மிசைவது - புகிப்பது.
யாக்கை - தேகம்.
கானகம் - காடு.
நவமணி - நவரத்தினம்.
புல்வாய் - மான்.
உபாயம் - வழி.
பகழி - அம்பு.

13 - ம் பக்கம்

சூன் - பிரதிக்கரை.
அங்கி - நெருப்பு.
அவதி - தவணை.
மேலைப்புணரி - மேற்கிசைச்,
கடல்.

14 - ம் பக்கம்

உள்ளீடு - சாரம்.
கடகரி - மதயானை.
பராக்கிரமம் - வீரம்.

15 - ம் பக்கம்

செஞ்சொல் - சத்தியம்.
வளி - காற்று.
மடக்கல் - சிங்கம்.

16 - ம் பக்கம்

மத்தகயத்தை - மதம் பிடித்த
யானையை.
மத்தகம் - மதம்பாய் சுவடு.

17 - ம் பக்கம்

கரியசேட்டை - மூதேவி.
அநவாதமும் - எப்பொழுதும்.
தருக்கினை - கர்வத்தை.

18 - ம் பக்கம்

தானை - சேனை.
நான்மறை - இருக்கு முதலாம்
நான்கு வேதங்கள்.

19 - ம் பக்கம்

சா தூர்யம் - கெட்டித்தனம்.
கருமம் - காரியம்.
எண்ணி - ஆலோசித்தது.
சூணிக - விச்சயிக்க.
துணிந்தபின் - தொடங்கியபின்.
எண்ணுவம் என்பது - ஆலோ
சிப்போம் என்பது.

இழுக்கு - குற்றம்.

20 - ம் பக்கம்

வவேகிகளுக்கு - புத்திமான் க
ளுக்கு.

21 - ம் பக்கம்

தெய்வசங்கற்பம் - கடவுள்
திருவுள்ளம்.
கொண்டல் - முகில்.
பணிக் கொடியோன் - பாம்புக்
கொடியையுடைய தூரியோ
தனன்.

22 - ம் பக்கம்

சகியான் - பொறுக்கமாட்
டான்.
குழாங்கள் - கூட்டங்கள்.

24 - ம் பக்கம்

நன்னிமித்தம் - நற்சகுனம்.

25 - ம் பக்கம்

பாக்கியவான் - புண்ணியசாலி.
சோதாரர் - உடன்பிறந்தோர்.
இருடிகள் - முனிவர்கள்.

26 - ம் பக்கம்

தபோதனர் - தவத்தையே
செல்வமாகக் கருதும் முனி
வர்.

சமநிலை - சமபுத்தி.

ஆடியானன் - கண்ணடி அணி
ந்த முகத்தையுடைய திருத
ராட்டிரன்.

வேத்தவை - அரசசபை.

மானபங்கம் - மானக்கேடு.

(அவமானம்)

27 - ம் பக்கம்

வெற்றிக் கொற்றவை - ஜய
லக்ஷுமி.

உருற்றதல் - முயலுதல்.

தானைத்தலைவன் - சேனாபதி.

தனு - வில்.

28 - ம் பக்கம்

சமரபூமி - போர்க்களம்.
வடிவாய் மழுவுடையானிடம்
பரசுராமனிடம்.
தெய்வர் - பகைவர்.
பார்த்தன் - பிருதையின்மகன்.
(அருச்சுனன்.)

29 - ம் பக்கம்

மஞ்சனம் - ஸ்நானம்.
உமா - பார்வதி.
கிரி - மலை.
வாசவன் - இந்திரன்.
புணர்ச்சி - ஒருதேயத்தராதல்.
பழகுதல் - கண்டும் பேசியும்
பழகுதல்.
வேண்டா - வேண்டுவ தில்லை.
உணர்ச்சிதான் - (இருவர்க்கும்
ஒத்த) உணர்வுதான்.
நட்பாம் கிழமை தரும் - நட
பாம் உரிமையைக் கொடுக்
கும்.

பரிதி - சூரியன் -

30 - ம் பக்கம்

பலியாமை - நிறைவேறாமை.
கங்குல் - இரவு.

31 - ம் பக்கம்

அநாதை - கதியற்றவன்.
அசாக்கிரதை - கவனமின்மை.
பரிபவம் - அவமானம் -

32 - ம் பக்கம்

விண்மீன்கள் - நகூத்திரங்கள்.
விகம்பு - ஆகாசம்.
நிர்மலம் - பரிசுத்தம்.
மந்தமாருதம் - இளங்காற்று.
கஞ்சங்கள் - தாமரைகள்.

33 - ம் பக்கம்

தொழுவம் - பட்டி,
குண்டம் - குடம்,
குடஞ்சுட்டுக்கள் - பசுக்கள்,
பெற்றற்கள் - பசுக்கள்,

34 - ம் பக்கம்

முறுவல் - பற்கள்,
மேழகம் - ஆடு.

35 - ம் பக்கம்

ஒதிமங்கள் - அண்ணங்கள்.

36 - ம் பக்கம்

சிலேசம் - ஆயாசம்,
மாகம் - ஆகாயம்,
கரியுரி - யானைத்தோல்.

37 - ம் பக்கம்

பற்பராகம் - பதுமராகமணி,
இறும்பூது - பெருமகிழ்ச்சி,
சாமயம் - சுகரம்,
கராலாமலகம் - கையறு நெல்
வியங்களி.

38 - ம் பக்கம்

போகத்திற்கு - சுகாறுபவத்
திற்கு,
அமுதகீதங்கள் - இனிய பாட்
டுக்கள்,
புத்தேளிர் - தேவர்,
பரவசப்படுத்திவன - மயக்கு
வன்.

39 - ம் பக்கம்

குடுமி - உச்சி,
திங்கட்கொழுந்து - பிறைச்
சந்திரன்,
கிருட்டிணபக்கம் - பருவத்து
மற்றை நாட்டொடங்கி
அமாவாசை முடியும் வரை
யுமுள்ள இருட்பக்கம்.

இமையவர் - தேவர்.

ஆற்றல் - சக்தி.

40 - ம் பக்கம்

கலுழன் - கருடன்,
மந்தானினி - கங்கை,
உடுபதி - சந்திரன்,
பகிரதி - கங்கை.

41 - ம் பக்கம்

ஞாலம் - உலகம்,
சமநிலை - சார்தம்,
சுக்கில பக்கம் - அமாவாசை
யின் மற்றைநாள் தொடக்கி
பருவம் முடியும் வரையு
முள்ள வெண்ணிலாப்பக்கம்.

42 - ம் பக்கம்

சூசகங்கள் - அடையாளங்கள்

43 - ம் பக்கம்

கண்டராவம் - சிங்கம்,
அமராதிரன் - தேவர்களுக்கு
அரசன்.

தரயன் - மகன்.

பாக்கை - சோதனை.

44 - ம் பக்கம்

கருப்புவில்லி - கரும்பை, வில்
லாகவுடைய மன்மதன்,
அந்தரம் - வித்தியாசம்,
பன்னசாலை - இலைகொண்டு
வேய்ந்த குடிசை.

45 - ம் பக்கம்

விதி - பிரமன்,
திலதம் - பொட்டு,
ஆதபம் - வெய்யில்.

46 - ம் பக்கம்

மாரன் - மன்மதன்,
பாடிவீடு - கூடாரம்,

47 - ம் பக்கம்

ராகம் - சிவப்பு,
கவின் - அழகு.

48 - ம் பக்கம்

பங்கயம், தாமரை-
கணைப்புட்டில் - அம்புருத்
தூணி.

49 - ம் பக்கம்

பெருமிதம் - வீரம்.

50 - ம் பக்கம்

காரமுகம் - வில்,
அந்தரங்கம் - இரகசியம்,
கையறவு - துக்கம்.

51 - ம் பக்கம்

தறக்கம் - சுவர்க்கம்.

52 - ம் பக்கம்

பிறந்தோர் - இவ்வுலகிடைப்
பிறவி எடுத்தோர்,
உறுவது - அறுபலிப்பது,
பெருகியது துன்பம் - மிகுந்த
துன்பமே.

பிறவார் - பிறவியறுத்தோர்,
பெரும் பேரின்பமே - மிகப்
பெரிய இன்பமே.

அநாதி - தொன்றுதொட்டி.

53 - ம் பக்கம்

குண்டுகை - கமண்டலம் (ஓர்
மண்பாண்டம்),
பஞ்சமா பாதகங்கள் - ஐம்பெ
ரும் பாதகங்கள். அவை
யாவன :- கள், கொலை,
காமம், களவு, பொய்.

54 - ம் பக்கம்

அறனிரம்பிய - தருமம்
நிறைந்த,
அருளுடை யருந்தவர்க்கே
னும் - வேகாருண்யமுள்ள

நல்ல தவமுடைய தவளி
களுக்காயினும்.

பெறலரும் - கிடைத்தற்கரிய,
திரு - சிசுல்வம்,
பெற்றபின் - கிடைத்தபின்,
சிந்தனை - மனம்,
பிரிதாம் - மாறுபடும்.

55 - ம் பக்கம்

செற்றம் - பகை,
தீரத்தில் - கரையில்.

56 - ம் பக்கம்

அதிகாரி - தகுதியுடையோன்.

57 - ம் பக்கம்

அநுசன் - தம்பி.

58 - ம் பக்கம்

உரன் - வலிமை.

60 - ம் பக்கம்

மகவான் - இரத்திரன்.

62 - ம் பக்கம்

பவப்பிணிக்ரு - பிறவி
நோய்க்கு.
ஆபத்தாந்தவ - துன்பு தோன்
றியபொழுது உடன் நின்று
உதவி செய்வோனே.

கோள் - கிரகம்.

63 - ம் பக்கம்

ஒல்லையில் - விரைவில்,
வராகம் - பன்றி.

64 - ம் பக்கம்

அல் - இருள்,
குஞ்சி - கேசம்.

65 - ம் பக்கம்

கபாலி - பரமசிவன்.

68 - ம் பக்கம்

உரகங்கள் - பாம்புகள்.

69 - ம் பக்கம்

பகிரங்கப்படுத்தம் - வெளிப்
படுத்தம்.

எகாகியாய் - தனிமையாய்.

72 - ம் பக்கம்

காருத்தன் - இராமன்.

கவிஞலக்கோன் - சக்கிரீவன்.

ஊகதாலீயம் - (காகத்தின் வர
வும் பணம்பழத்தின் வீழ்ச்சி
யும் இரண்டும் ஒரே காலத்
தில் சம்பவித்தது போல)
காத்திராப்பிரகாரமாய்.

75 - ம் பக்கம்

அடவி - காடு.

77 - ம் பக்கம்

எதம் - குற்றம்.

மோகாந்தகாரம் - மயக்கமாகிய

இருள்.

78 - ம் பக்கம்

தமரம் - சத்தம்.

அநாதரவு - அலகூழியம்.

தானம் - இடம்.

மருட்கை - திகைப்பு.

79 - ம் பக்கம்

உகாந்தகாலம் - யுகமுடிவு கா
லம்.

கவிக்கொடியோன் - குரங்குக்
கொடியையுடைய அருச்
சனன்.

80 - ம் பக்கம்

மத்தகயங்கள் - மதம்பிடித்த
யானைகள்.

தூகங்கள் - குதிரைகள்.

அமரர் - மாணம் இல்லாதவர்.

81 - ம் பக்கம்

அசலம் - மலை.

பிநாகம் - சிவனுடைய வில்.

82 - ம் பக்கம்

சரப்பந்தல் - அம்புப்பந்தல்.

அங்கம் புளகித்தனர் - மெய்

மயிர் சிலிர்த்தனர்.

பதாகை - கொடி.

வாசி - குதிரை.

83 - ம் பக்கம்

தென்புலக் கடவுளுக்கு - இய
மனுக்கு.

அயர்ச்சி - களைப்பு.

புளிந்தன் - வேடுவன்.

சங்கை - சந்தேகம்.

84 - ம் பக்கம்

பன்னகபூஷணன் - பாம்பை
ஆபரணமாகவுடைய சிவ
பெருமான்.

85 - ம் பக்கம்

தேயு - அகநி.

புஷ்பபரணன் - பூக்களை அம்

புகளாகவுடைய மன்மதன்.

86 - ம் பக்கம்

மாற்றலர் - பகைவர்.

87 - ம் பக்கம்

கரத்தை - கையை.

கதி - நிலைமை.

88 - ம் பக்கம்

தத்துவ விசாரணை - வேதாந்த

விசாரணை.

காண்டபன் - அருச்சுனன்.

சுன்னாகம்
திருமகள் அழுத்தகம்